

Mãn Nguyệt Tình Nhân

Contents

Mãn Nguyệt Tình Nhân	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	27
10. Chương 10	29
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	42
15. Chương 15	45
16. Chương 16	48
17. Chương 17	51
18. Chương 18	53
19. Chương 19	56
20. Chương 20	59

Mãn Nguyệt Tình Nhân

Giới thiệu

Năm Tôn Duẫn Thần mười bốn tuổi, tỷ tỷ của hắn ra đi để lại cho hắn một người tỷ phu và một tiểu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/man-nguyen-tinh-nhan>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1.1

Đêm khuya thốn thức, gió thu thổi mạnh từng đợt từng đợt, thanh âm xuy phát giống ra như khóc âm thê lương của con người, quanh quẩn ở trong sân, uốn lượn không ngừng.

Triệu Thiên Luân đè nén tiếng khóc xuống, trong cổ họng phát ra thanh âm như dã thú bị thương, tiếng khóc kia như người bị phá nát tâm phách.

“Tỷ phu, huynh đừng khóc, không cần quá thương tâm, tỷ phu...”

Tôn Duẫn Thần mười bốn tuổi, con người nhỏ bé tựa như chỉ mới mười một, mười hai tuổi đầu mà thôi, hắn ôm lấy thân thể của Triệu Thiên Luân khóc đến run rẩy, Triệu Thiên Luân tựa như hoàn toàn chết lặng, trên mặt tràn đầy nước mắt, thanh âm khóc của y ách lại, tuyệt vọng tan nát cõi lòng.

Tỷ tỷ của Tôn Duẫn Thần, là Tôn Như Mộng, sau khi cha mẹ qua đời, vất vả mang theo đệ đệ đi tới phụ cận xin vào Triệu gia giàu có nổi danh làm thợ khéo, tỷ tỷ ở tại trù phòng giúp đỡ, Tôn Duẫn Thần an vị ở một góc trong phòng bếp, thân thể mười tuổi vì suy dinh dưỡng mà thoát nhìn giống như hài đồng bảy, tám tuổi.

Tỷ đệ tới nơi đây chỉ cầu ấm no, không ngờ Tôn Như Mộng lại được thiếu gia Triệu gia là Triệu Thiên Luân coi trọng, cha mẹ Triệu Thiên Luân đã qua đời, không để ý thân nhân phản đối, muốn kết hôn cùng Tôn Như Mộng.

Bao nhiêu người khuyên y thú nàng làm thiếp là được rồi, chính thê phải chọn tiểu thư nhà giàu môn đăng hộ đối, nhưng Triệu Thiên Luân một mực không để ý tới.

Y cưới Tôn Như Mộng, trong lòng Tôn Như Mộng cũng run sợ, nàng biết thân phận của mình không xứng thành thân với đại thiếu gia, thân nhân của Triệu gia sau lưng nói rất nhiều điều khó nghe cùng chanh chua.

Nàng nghe được nhưng đành bất lực nuốt nước mắt vào trong bụng, chỉ có thể càng thêm rắn dạ đệ đệ của chính mình, hy vọng hắn luôn tuân thủ quy củ của Triệu gia, không làm gì sai lầm để người ta có thể nói huyền thuyên.

Sau khi Tôn Như Mộng hạ sinh được tiểu hài tử, thân thể nhanh chóng chuyển biến xấu, thừa dịp thân mình nàng điều dưỡng không tốt lên được, thân nhân của Triệu gia lại bắt đầu đâm thọc vào, khuyên Triệu Thiên Luân nên thú thiếp để chiếu cố thân thể chính mình, bằng không lấy thân thể không khoẻ của Tôn Như Mộng, bản thân mình còn chưa tự chiếu cố được, đừng nói là chiếu cố phu quân của chính mình.

Triệu Thiên Luân lửa giận bùng bùng, hung hăng mắng những thân nhân nhảm chán này, không thể ngờ ngay cả Tôn Như Mộng cũng rưng rưng hai mắt đối với y nói như thế, y tức giận bỏ đi ra ngoài, ngày hôm sau Tôn Như Mộng liền qua đời.

Cũng vì thế mà trong lòng Triệu Thiên Luân áy náy vô cùng, ngay trong lễ tang của Tôn Như Mộng, y bi thống quá chừng, rốt cuộc không thể nhẫn nại mà khóc đi ra.

“Tỷ phu, huynh đừng khóc, đừng khóc.”

Rõ ràng chính mình cũng khóc đến không thành tiếng, nhưng Tôn Duẫn Thần vẫn ôm lấy Triệu Thiên Luân ra sức an ủi y, tỷ phu đối với hắn tốt lắm, hắn biết nếu không có tỷ phu một lòng bảo hộ tỷ đệ bọn họ, có lẽ bọn họ đã sớm không thể sống ở Triệu gia.

“Duẫn Thần, tỷ tỷ đệ đã bỏ ta lại một mình mà đi rồi” Triệu Thiên Luân bi thống run giọng khóc, y cắn bản là khó nén bi thương.

Có lẽ thân nhân của Triệu gia không ai có thể nghĩ đến Triệu Thiên Luân đối với cái chết của Tôn Như Mộng thương tâm như vậy, ngày đưa tang, cho dù những người đó không thích Tôn Như Mộng như thế nào cũng đến đưa tiễn.

Sau khi đã nhập mộ, mọi người đều tự trở về, Triệu Thiên Luân khó nhịn được bi thương, y cùng Tôn Như Mộng là thật tâm yêu nhau, sinh ly tử biệt là khổ hình lớn nhất, y khóc đến trước mắt đều mờ hồ, chỉ cảm thấy thống khổ cứ ẩn chứa trong lòng, không sao có thể phát tiết hết ra.

“Tỷ phu, huynh không cần đau khổ, không cần thương tâm...”

Tôn Duẫn Thần mười bốn tuổi, vẫn từ thập phần ít ỏi, dù có muốn an ủi nhiều hơn, cũng chỉ biết lập đi lập lại mấy câu nói đó, nhưng nhiệt độ cơ thể của hắn xuyên thấu qua bả vai, truyền đến trên lưng kiên cố của Triệu Thiên Luân.

“Duẫn Thần.”

Đang trong tình cảnh tối bi thương, khát cầu chính là một tia ấm áp, Triệu Thiên Luân đem Tôn Duẫn Thần kéo vào trong lòng ngực, hai người cùng an ủi lẫn nhau, nước mắt lại chảy càng nhiều hơn, người chết đi, đối với bọn họ mà nói đều là người không thể thay thế được.

“Tỷ phu, không cần đau khổ, không cần bi thương, tỷ tỷ sẽ không hy vọng huynh như vậy đâu.”

Vỗ về nhẹ sợi tóc của Triệu Thiên Luân, thanh âm của Tôn Duẫn Thần run rẩy, ngón tay lạnh lẽo của hắn xẹt qua trên trán của Triệu Thiên Luân, xuống hai gò má, lau đi nước mắt cho y, tới cái cảm kiên nghị, sau đó hắn ôn nhu hướng lên đôi mắt bi thương đặt lên đó một nụ hôn.

Ai cũng không biết là ai đã bắt đầu trước, có lẽ là quá mức tuyệt vọng cùng thống khổ, Triệu Thiên Luân vươn tay, dùng sức ôm chặt thê có vài phần rất giống thê tử đã chết.

Hai người tứ chi sờ soạng cuồng loạn, ánh trăng dần dần ẩn vào tầng mây, giống như quan hệ không người chấp nhận này, ngay cả nó cũng không muốn nhìn.

...

“Đệ năm nay mười tám tuổi, Duẫn Thần.”

“Đúng vậy, tỷ phu.”

“Đây là quà tỷ phu chọn cho đệ.”

Đặt lên bàn một chiếc hộp gỗ nhỏ, Tôn Duẫn Thần mở ra xem, đó là một khối ngọc bội, màu cực thanh, nhưng ánh sáng diệu nhân, thoát nhìn liền biết đó là một khối ngọc tốt.

Hắn nói lời cảm ơn rồi nhận lấy, ở Triệu gia nhiều năm như thế, bất luận Triệu gia cho hắn cái gì, dù tốt hay xấu, hắn vẫn nói lời cảm ơn và nhận lấy, điều này đã biến thành một loại thói quen.

“Tỷ phu, cảm ơn huynh.”

Tôn Duẫn Thần đã mười tám tuổi, tỷ tỷ của hắn chết đã bốn năm, những thân nhân không có lương tâm của Triệu gia còn khuyên Triệu Thiên Luân đuổi hắn ra ngoài, dù sao hắn cùng Triệu gia vừa không cùng họ, cũng không có quan hệ trọng yếu gì, cho dù hắn là cậu của Triệu Lí năm tuổi, vẫn là ngoại nhân.

Nhưng Triệu Thiên Luân vẫn lưu lại Tôn Duẫn Thần, y chưa tái nạp thiếp, đem toàn bộ tâm lực dùng để chiếu cố tiểu hài tử của mình, còn với Tôn Duẫn Thần, y càng thêm yêu thương.

Khi Tôn Duẫn Thần mười bốn tuổi, Triệu Ngày Luân thấy hắn nhỏ gầy, bỏ ra số tiền lớn mời danh y đến chẩn bệnh, sau đó thường dùng được quý để tắm bổ thân thể của hắn. Nên đến khi Tôn Duẫn Thần mười lăm tuổi, dáng người bắt đầu cao lên, diện mạo cũng bởi vì điều dưỡng tốt mà trở nên thập phần thanh tú, lại trắng lại mịn, gần đây lại đẹp như đoá hoa, chính là xinh đẹp của hắn luôn cất giấu một tia âm u cùng ưu sầu.

“Món cá này ăn rất ngon, sao đệ lại không ăn? Đệ không phải từ trước đến nay rất thích ăn cá sao?”

Triệu Thiên Luân gấp một khối cá thật lớn bỏ vào trong bát của Tôn Duẫn Thần, còn thay hắn xem có xương cá dính ở trong không, bộ dáng vô cùng ôn nhu cẩn thận, nếu có người không biết, còn tưởng rằng y đang đối đãi với đệ ruột của mình.

“Món cá này thật sự ăn ngon lắm, tỷ phu, huynh cũng ăn nhiều một chút.”

Tôn Duẫn Thần cũng thay Triệu Thiên Luân gấp một khối thịt bò, y nói ‘tạ ơn’, vì giúp Tôn Duẫn Thần điều dưỡng thân thể, những năm gần đây Triệu Thiên Luân đặc biệt chú ý đến ẩm thực của Tôn Duẫn Thần.

Sau khi Tôn Duẫn Thần ăn xong, đem chiếc đĩa đặt lên bàn. Hắc sâu kín nói một câu, “Đêm nay trăng tròn nhỉ.”

Triệu Thiên Luân nghe được cũng dừng chiếc đĩa, “Ân, trăng tròn.”

“Đệ về phòng trước.”

Tôn Duẫn Thần nhẹ giọng nói, trăng tròn đối với hắc mà nói là ký ức tội ác vừa ngọt ngào vừa đau đớn, là loại bí mật trong lúc đó giữa hắc và tỷ phu không thể cho ai biết.

Sau khi hắc rửa mặt chải đầu, đem ánh nến trong phòng thổi tắt, nằm lên giường, cũng không đi vào giấc ngủ, bóng đêm đen sẫm bao trùm, cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, Tôn Duẫn Thần không đứng dậy, cũng không lên tiếng hỏi, đã sớm biết người vào là ai.

Triệu Thiên Luân cởi giày, kinh thủ kinh cước lên giường, vừa lên giường xong, Tôn Duẫn Thần đã đem y ôm lấy, quần áo dần dần được cởi bỏ, trong bóng đêm chỉ có thể lấy tay sờ soạng, thân thể hai người mau chóng kết hợp.

Theo từ ngày đưa tang Tôn Như Mộng, bọn họ liền biến thành quan hệ như vậy, không giống phu thê, cũng không phải tình nhân, mỗi khi trăng tròn đến, Triệu Thiên Luân mới có thể vào trong phòng của hắc để qua một đêm.

Thật giống như là dự vọng nam nhân phải một tháng một lần phun ra tồn trữ của mình, quan hệ lén lút, tựa như bọn họ không thể thấy được ánh sáng trong tương lai.

Khi Triệu Thiên Luân làm chuyện này, tựa như con người bình thường của y, quý củ, chưa từng có một chút mãnh liệt cùng nóng bỏng, chỉ là nửa người dưới hoạt động tiết ra dịch tồn trữ trong một tháng. Tôn Duẫn Thần ôm chặt nam tử trên người đang rong đuổi, có khi loại quan hệ này làm cho Tôn Duẫn Thần cảm thấy thống khổ, hắc biết tỷ phu đang thương hại hắc, đối với hắc không hề có bất cứ tình cảm gì.

Nếu như ngay cả loại quan hệ này cũng biến mất, Tôn Duẫn Thần biết chính mình nhất định không thể sống nổi, tỷ phu là sinh mệnh của hắc, là người tối trọng yếu, nếu ánh mắt quan tâm của y không còn lưu luyến trên người mình, hắc biết chính mình nhất định sẽ thống khổ đến chết.

Nếu để cho hàng xóm láng giềng bình luận về con người Triệu Thiên Luân, phong bình của Triệu Thiên Luân xác định vững chắc không kém. Bộ dạng của y tuần tú, trong ánh mắt thường để lộ ra sự thành khẩn, tuy rằng trong nhà giàu có, nhưng cho tới bây giờ chưa từng kiêu căng, hống hách, y thập phần cần kiệm, cũng thực hiểu thuận, cho dù song thân mất đã lâu, hàng năm tới tiết thanh minh, y vẫn như cũ tưởng niệm công ơn dưỡng dục chi ân của song thân.

Y quản lý của cải cha mẹ để lại rất tốt, còn làm cho nó tăng thêm, cửa hàng mặt tiền trong nhà mỗi năm mỗi siêu việt, chuyện này đều là do y thập phần cần lao.

Trước kia vì thân thể của Tôn Như Mộng, y ra sớm về sớm, hiện nay vì Tôn Duẫn Thần cùng đứa con Triệu Lí, y vẫn như cũ duy trì cuộc sống hằng ngày như vậy.

Thân nhân Triệu gia đối với Tôn Duẫn Thần ở Triệu gia ăn cơm trắng rất bất mãn, nhưng Tôn Duẫn Thần thập phần chiếu cố ngoại sanh, mà Triệu Lí cũng thực yêu cầu, xem ở phân thượng Triệu Thiên Luân đối với con trai độc nhất, hơn nữa Tôn Duẫn Thần sinh hoạt tại Triệu gia tựa như cái bóng, hắc không xa cầu cuộc sống vật chất, vì thế thân nhân Triệu gia đối với hắc nhân thoại giảm bớt đi một ít.

Nếu không phải Triệu Thiên Luân vì thân thể hắc, ra lệnh hạ nhân đặc biệt chú ý đến dược thiện của hắc, có lẽ Tôn Duẫn Thần căn bản không dám yêu cầu thức ăn cho mình. Hắc tuân thủ theo lời nói của tỷ tỷ đã mất của mình, không dám ở Triệu gia yêu cầu cái gì, chỉ cần Triệu gia cho liền nhận, để tránh khiến cho người khác lời ra tiếng vào.

Cho nên quần áo của Triệu Lí luôn mới, bù lại cho Tôn Duẫn Thần thì cũ kỹ nhiều năm, Triệu Thiên Luân cầu thả không chú ý tới này đó, y chỉ chú ý đến thân thể của Tôn Duẫn Thần. Có lẽ vì Tôn Như Mộng

đoản mệnh mà chết, cho nên Triệu Thiên Luân đối với thân thể Tôn Duẫn Thần càng thêm chú ý, nhưng là trừ bỏ cái này ra, y đối với mọi thứ của Tôn Duẫn Thần sẽ không có để ý như vậy.

Tôn Duẫn Thần mười tám tuổi, lời ra tiếng vào ở Triệu gia bắt đầu nhiều hơn, nói Tôn Duẫn Thần đã mười tám, đã trưởng thành, Triệu Thiên Luân chỉ là tỷ phụ của hắn mà thôi, có sao nói vậy, y đem Tôn Duẫn Thần nuôi nấng lớn lên, cũng coi như đã hết trách nhiệm với tỷ tỷ đã chết của hắn, hắn không nên vẫn ở lại Triệu gia, dù sao tỷ tỷ hắn cũng qua đời đã lâu, hắn còn muốn ở lại Triệu gia giàu có trong bao lâu nữa.

Nhàn thoại càng nói càng nhiều, Triệu Lí còn nhỏ, Triệu Thiên Luân tất nhiên phải thú lão bà để chiếu cố chính mình cùng tiểu hài tử, nhưng Tôn Duẫn Thần không phải người Triệu gia, sống ở Triệu gia, tân nương đó cũng không biết nên xưng hô với hắn như thế nào, chẳng phải quá quái dị.

Huống chi trong nhà dưỡng một nam nhân trẻ tuổi, lại không phải người Triệu gia, Triệu Thiên Luân lại đi sớm về muộn, nếu Tôn Duẫn Thần cô nam này cùng tân nương ở chung, lâu ngày sinh tình, chẳng phải là càng loạn hơn.

Dù có bất luận lời đồn kỳ quái gì được truyền ra ngoài, vẫn có rất nhiều người hướng Triệu Thiên Luân giới thiệu cô nương, rất nhiều bà mối lại đập phá cánh cửa Triệu gia.

Tuy rằng tiền Triệu gia làm kế thất, nhưng Triệu Thiên Luân là người tốt, lại có tiền tài, người lại trông chừng chắc, không giống với các hoa hoa công tử có tiền khác, gả cho y, cả đời không lo ăn uống, lại không sợ y ăn chơi đàng ***, có ai lại không thích?

Nhưng Triệu Thiên Luân đều lấy một câu “không quên được Như Mộng”, mặc kệ tiểu thư, cô nương xinh đẹp, y đều không xem vào trong mắt, trong lòng y vẫn chỉ yêu Tôn Như Mộng, nương tử đã chết. Đăng bởi: admin

2. Chương 2

CHƯƠNG 1.2

Hôm nay, Triệu Thiên Luân thừa dịp tiết Thanh Minh, dậy thật sớm, y mang theo Triệu Lí cùng Tôn Duẫn Thần đến phần mộ của Triệu gia để tế bái, sau khi bái xong song thân, mới nắm tay Triệu Lí đến trước mộ của Tôn Như Mộng.

Ánh mắt y nhìn mộ bi thương, một câu cũng không nói, Tôn Duẫn Thần đứng ở một bên bồi y, cũng cảm động lấy bi thương của y, bốn năm ... cho dù tỷ tỷ đã mất bốn năm, Triệu Thiên Luân đối với nàng vẫn thâm tình như cũ khó quên.

Dù sao Triệu Lí cũng là đứa nhỏ, đứng quá lâu nó sẽ cảm thấy nhàm chán, bắt đầu muốn đi lại, Tôn Duẫn Thần ôm lấy nó, nhỏ giọng báo cho Triệu Thiên Luân biết: “Lí Nhi cảm thấy nhàm chán, đệ dẫn nó đi lanh quanh một chút.”

“Ân, đệ đi đi.”

Nhìn Triệu Thiên Luân biểu tình thờ ơ, Tôn Duẫn Thần biết, trừ bỏ tỷ tỷ ra, ai cũng không có thể làm cho tỷ phụ vui vẻ lên được, hắn im lặng nắm bàn tay nhỏ nhỏ của Triệu Lí, bọn họ đi đến một nơi khác có tiểu vườn nở đầy hoa đại để du ngoạn.

Hắn biết Triệu Thiên Luân sẽ ở trước mộ tỷ tỷ nghỉ ngơi một hồi lâu, mới có thể cam nguyện với vẻ mặt cô đơn đi về nhà.

Một lát sau, đã dần dần đến giữa trưa, Tôn Duẫn Thần nói với Triệu Lí: “Lí Nhi, chúng ta đi tìm cha của con nha.”

“Được.”

Triệu Lí ở trong này chơi rất vui vẻ, dù sao nó cũng là còn quá nhỏ, tang mẫu bi thương cũng sẽ không ảnh hưởng tới nó, nó chỉ cảm thấy tiết Thanh Minh là ngày lành, phụ thân cùng cậu sẽ dẫn nó đi ra ngoài chơi.

Tôn Duẫn Thần mang theo Triệu Lí về tới trước mộ Tôn Như Mộng, bất quá không có như năm rồi nhìn thấy Triệu Thiên Luân bị thương đến ử rử không thôi. Tôn Duẫn Thần nhìn chung quanh để tìm, chỉ có thể thấy ở nơi rất xa có người đang đứng, nhưng vì quá xa, hắn không thể thấy rõ người kia là ai.

Tôn Duẫn Thần có điểm sốt ruột, Triệu Thiên Luân không có khả năng sẽ rời đi mộ, nếu y có thể rời đi mộ, cũng là bởi vì đã xảy ra chuyện phi thường trọng đại, bằng hiểu biết của hắn đối với y, y tuyệt đối không vô duyên vô cớ rời đi nơi này.

“Lí nhi, chúng ta mau mau đi tìm phụ thân của con, cậu ôm con.”

Hắn bế Triệu Lí lên, vội vàng hướng nơi có người đi đến, hỏi thăm vài người, tìm thiết nhiều nơi nhưng cũng không thấy Triệu Thiên Luân, có người nói y đi về hướng trong thành, Tôn Duẫn Thần liền mang theo Triệu Lí hướng trong thành đi tìm.

Gần giữa trưa, hơn nữa vẫn ôm Triệu Lí bốn tuổi không buông, đầu hắn chảy đầy mồ hôi, cuối cùng ở khách *** trong thành tìm được Triệu Thiên Luân, Triệu Thiên Luân đứng ở bên cạnh khách ***, tựa như bị trúng tà, đứng yên bất động.

Tôn Duẫn Thần vốn muốn gọi y, nhưng bỗng nhiên thanh âm nghẹn ở trong cổ họng, một câu cũng phát không ra, hắn thấy được Triệu Thiên Luân cùng ngày xưa hoàn toàn bất đồng, thậm chí hắn không thể nhận ra Triệu Thiên Luân đang đứng trước mặt.

Ánh mắt thờ ơ mấy năm nay của Triệu Thiên Luân hiện giờ bừng bừng sáng lên, nét mặt của y hoàn toàn toả sáng, Tôn Duẫn Thần chưa bao giờ thấy qua loại ánh mắt cơ khát sáng lên này của y. Giống như y là người khát nước đến sắp chết, phía trước y chính là một dòng suối thơm ngọt, hoặc là mộng đẹp cả đời y tha thiết ước mơ nhất đang ngay tại trước mắt.

Hắn theo ánh mắt đắm đắm toả sáng của Triệu Thiên Luân nhìn lại, một cô nương mặc quần áo màu phấn hồng đang đứng ở nơi đó, đang cùng tỷ nữ bên cạnh nói chuyện, thân hình nàng nhỏ nhắn xinh đẹp, ngay cả chỉ nhìn đến nửa mặt, cũng biết nàng nhất định là tuyệt sắc giai nhân.

Tâm của Tôn Duẫn Thần tức thì lạnh đi hơn phân nửa, hắn không nói chuyện, Triệu Lí làm sao hiểu được tâm sự của người lớn, nó hét lớn: “Phụ thân, ngài đang làm gì vậy?”

Triệu Thiên Luân bị kêu một tiếng như thế, cuối cùng hoàn hồn được hơn một phần nửa, trên mặt y mang theo nét mừng như điên, ba bước cũng thành hai bước chạy tới lôi kéo tay của Tôn Duẫn Thần, thanh âm của y hàm chứa sung sướng thiên đại, căn bản là che dấu không được y đang vui sướng vô cùng.

“Đệ nhìn thấy không? Duẫn Thần, đệ nhìn thấy không? Đây nhất định là ý tứ của tỷ tỷ đệ, huynh ở trước mộ của tỷ tỷ đệ nhìn thấy nàng, đây nhất định là ý tứ của tỷ tỷ đệ.”

Tôn Duẫn Thần trong lòng bàn tay lạnh như băng, bởi vì thanh âm của Triệu Thiên Luân quá mức huyền ảo, dẫn tới cô nương ở nơi xa không biết nguyên cớ gì quay đầu lại thoáng nhìn.

Tôn Duẫn Thần ngây dại, bộ dạng của cô nương kia cùng Tôn Như Mộng giống nhau đến bảy phần, nhưng sắc đẹp thì so với Tôn Như Mộng hơn gấp bội. Nhưng hắn biết, mặc kệ đối phương so với tỷ tỷ của mình xấu hay đẹp, chỉ cần nàng lớn lên giống Tôn Như Mộng, thì Triệu Thiên Luân sẽ muốn nữ nhân đó, đây cũng là nguyên nhân vì sao Triệu Thiên Luân như si như túy, vui sướng điên cuồng.

Triệu Thiên Luân về nhà, ngày hôm sau muốn bà mối tích cực đi tìm vị tiểu thư kia là người nhà nào, thế mới biết đối phương là tiểu thư họ Vương, nàng đi theo cha mẹ đến nhà thúc thúc chơi, nhà nàng cũng không bản cùng, cũng được coi như thư hương thế gia, tuy Triệu Thiên Luân có tiền, nhưng đối phương vừa nghe nữ nhi phải lập gia đình làm kẻ thất, liền lập tức cự tuyệt.

Triệu Thiên Luân mỗi ngày đứng ngồi không yên, chờ đợi tin tức của bà mối, mặc cho bà mối lợi hại bao nhiêu, đều không thể lay động được người Vương gia, bọn họ nói được rất rõ ràng, nhà họ là dòng dõi thư hương, ngay cả nếu nàng lấy chồng không phải làm quan, cũng tuyệt đối không có chuyện nàng sẽ làm kẻ thất, lời nói khó nghe: hơn nữa nữ nhi của bọn họ có rất nhiều quan lớn quyền cao chức trọng để ý.

Triệu Thiên Luân chuẩn bị đại lễ, mỗi ngày đi đến vương gia, nguyên bản diện mạo y tuấn tú, người lại thành khẩn thành thật, trải qua chia sẻ tâm tư, hai lão Vương gia có ấn tượng về y rất tốt, chính là việc

kết thân vẫn chậm chạp không thể đáp ứng.

Đêm trăng tròn, Tôn Duẫn Thần đợi ở trong phòng, một đêm không thể ngủ say, Triệu Thiên Luân vẫn đợi ở Vương gia, không có trở về, tới hừng đông ngày hôm sau, Triệu Thiên Luân với thần tình sắc mặt vui mừng trở về.

Tôn Duẫn Thần ở đại sảnh giúp Triệu Lí mặc quần áo ấm, Triệu Thiên Luân húc đầu vào đã nói hôn sự có thể có hi vọng, y quá mức vui vẻ, hoàn toàn không chú ý tới sắc mặt ảm trầm của Tôn Duẫn Thần. Cõi lòng hân hoan, nhưng vẫn cố gắng nở ra vẻ mặt cười vui, nói: “Chúc mừng huynh, tỷ phụ.”

“Lí Nhi, con sắp có tân nương thương con rồi, con cao hứng không?”

Triệu Lí không hiểu lắm lời nói của Triệu Thiên Luân, nhưng chỉ cần thấy cha mình vui vẻ, nó cũng sẽ vui vẻ, nó cũng gật đầu cao hứng, Triệu Thiên Luân cười ha ha, ôm tiểu hài tử của chính mình.

Tôn Duẫn Thần tịch mịch đứng ở một bên, cố gắng giả bộ cười cười, mỉm cười của hắn ẩn chứa sầu khổ, chính là không ai biết được, đương nhiên hắn cũng không thể nói ra tâm sự của mình, càng không muốn gây phiền phức cho Triệu Thiên Luân, huống chi loại tâm sự không ai chấp nhận này, hắn làm sao có thể nói ra.

“Quét tước sạch sẽ một chút, tái lau chùi sạch sẽ một chút, trong nhà nhất định mọi nơi đều phải sạch sẽ.”

Tiểu thư cùng cha mẹ Vương gia muốn tới Triệu gia làm khách, Triệu Thiên Luân rất bận rộn, e sợ có chi tiết nhỏ gì xảy ra, tới tới trong nhà cũng vội vội vàng vàng, không dám hơi có chậm trễ.

Ai cũng đều biết trong bốn năm qua, Triệu Thiên Luân luôn tưởng niệm vong thê, chưa bao giờ có ý niệm thành thân trong đầu, mà vị tiểu thư Vương gia này là gần đây Triệu Thiên Luân hao hết tâm tư theo đuổi.

Triệu gia cũng nên có một vị tân nữ chủ nhân, mọi người cũng vui vẻ thay cho chủ nhân muốn thành thân, vì bốn năm qua ai cũng chưa thấy qua được sắc mặt Triệu Thiên Luân có thể vui mừng cao hứng đến như vậy. Trước kia y tựa như người đã chết, hiện tại Vương tiểu thư vừa xuất hiện, tâm của y cũng như vừa sống lại.

Triệu Lí mặc bộ quần áo mới, vui vẻ đi theo cậu, Tôn Duẫn Thần cũng động thủ rửa sạch hoa viên, chà lau cái bàn ở đại sảnh, một bên chiếu cố Triệu Lí.

Hai lão Vương gia cùng Vương tiểu thư tới rồi, Triệu gia lập tức dâng lên loại trà thơm tốt nhất mà mấy ngày trước đây mới mua, Triệu Thiên Luân ngồi ở đại sảnh tiếp khách nhân, mục đích chủ yếu của ngày hôm nay chính là Vương gia muốn gặp Triệu Lí.

Hai lão Vương gia sợ nữ nhi của bọn họ nhập môn làm kẻ thất, vạn nhất gặp phải đứa nhỏ khó dạy, nếu như thế sẽ không cần lấy dính phiền toái này, Triệu Thiên Luân cùng hai lão nhân thoại việc nhà một hồi, ra lệnh cho tới đó đi mang Triệu Lí đến.

“A hai, đi mang tiểu thiếu gia lên.”

A Hai là tôi tớ làm ở Triệu gia đã nhiều năm, già đối với Triệu gia thập phần rất quen, Triệu Thiên Luân gọi một tiếng, già lập tức đi gọi Tôn Duẫn Thần mang Triệu Lí lên phòng khách.

Triệu Lí là đứa nhỏ không có nương, Triệu Thiên Luân càng thêm thương nó, nó được nuông chiều từ bé, thấy nhiều người xa lạ như thế, bỗng nhiên trở nên sợ hãi, có chết cũng dính chặt trong lòng ngực của Tôn Duẫn Thần không chịu đi ra.

Mặc kệ Triệu Thiên Luân kêu bao nhiêu tiếng, nó cũng không chịu đi ra, Triệu Thiên Luân sao biết được vào thời khắc quan trọng này, tiểu hài tử của y lại trở chứng, sắc mặt y thoáng trở nên khó coi.

Tôn Duẫn Thần cũng biết hôm nay là ngày quan trọng của Triệu Thiên Luân, hắn một bên vỗ vỗ mông Triệu Lí, một bên nhỏ giọng khuyên giải an ủi nó. “Cha con muốn con gặp khách nhân, con không nghe lời như vậy, cha con sẽ tức giận.”

“Con không cần, con sợ.”

“Mau tới gặp khách nhân, Lí Nhi, cứ bám vào người cậu như vậy, còn ra bộ dáng gì.”

Triệu Lí ấp a ấp úng nói xong, thanh âm Triệu Thiên Luân trở nên nghiêm khắc một chút, Triệu Lí chưa từng thấy qua phụ thân luôn luôn hiền lành lại lộ ra loại sắc mặt đáng sợ này. Nó sợ hãi, thế là khóc to lên, tiếng khóc rung trời, sự tình càng thêm xấu đi, Tôn Duẫn Thần làm mọi cách dỗ nó cũng vô dụng, sắc mặt Triệu Thiên Luân càng thêm âm trầm, Tôn Duẫn Thần đành phải dẫn nó đi xuống.

Trong phòng một mảnh yên tĩnh, Vương phu nhân giọng the the nói: “Xem ra đứa nhỏ này không được dạy dỗ tốt, bất quá do nường của nó chết sớm, cũng không có ai răn dạy nó, thành ra cái dạng này cũng là tất nhiên.”

Nàng nói được chua ngoa, sắc mặt Triệu Thiên Luân càng thêm khó coi, Vương lão gia cũng nói: “Triệu gia chủ, ta nghe nói người cùng tiểu cữu người ở chung một nhà?”

Triệu Thiên Luân hận không thể chạy nhanh nói sang chuyện khác, để xóa đi chuyện Triệu Lí thất thố khóc lớn vừa rồi, để tránh làm cho ấn tượng của đối phương càng kém, y gật đầu nói ra thân thế của Tôn Duẫn Thần. “Khi Vong thê mất, Duẫn Thần mới mười bốn tuổi, thân thể đệ ấy đáng thương, không có ai để dựa vào, Triệu gia lại không thiếu chén cơm kia, đương nhiên là để cho đệ ấy ở đây, cũng thuận tiện cho việc chiếu cố Lí Nhi.”

“Đứa nhỏ kia vẫn là do cữu gia người chiếu cố đến giờ sao?”

“Àn, Thiên Luân bận rất nhiều việc, đứa nhỏ kia thực thích Duẫn Thần, Duẫn Thần cũng thương nó.”

“Ta xem đứa nhỏ kia khóc thành như vậy, không giống với đứa nhỏ bình thường, này sẽ không phải là cữu gia người cố ý kêu tiểu hài tử ở đại sảnh khóc lớn đại náo chứ?”

Vương phu nhân thêm vào câu nói đó, xem vẻ mặt âm trầm của cữu gia kia, không vui vẻ, nam nhân có khuôn mặt với bộ dáng kiêu diễm như thế, làm cho nàng rất là chán ghét. Huống chi nữ nhi của mình nếu là tiến vào đó, trong nhà có người nam nhân trẻ tuổi lại không phải người Triệu gia, vạn nhất bị người ta nhân thoại truyền ra ngoài, không phải sẽ có lăm lời nói khó nghe a, giờ phút này càng phải phòng ngừa chu đáo, nàng không cần nữ nhi của mình phải chịu loại khổ sở này.

Sắc mặt Triệu Thiên Luân nghiêm nghị, hỏi: “Thiên Luân không hiểu ý tứ của phu nhân.”

“Ý tứ của phu nhân là, đứa nhỏ này do cữu gia người chiếu cố, cữu gia người nói gì nó đều nghe theo, ta cũng nói rõ tâm tư của mình, nếu nữ nhi của ta gả vào đây, cữu gia người ở trong này cũng rất kỳ quái, ta sợ hấn sẽ đâm thọc đứa nhỏ kia làm ra những chuyện xấu, đến lúc đó nữ nhi của ta bị khinh bỉ, chẳng phải sẽ rất thống khổ.”

Triệu Thiên Luân có chút sinh khí, lại nhớ kỹ đối phương sau này sẽ là nhạc gia của y, không dám nói năn quá phận, “cá tính của Duẫn Thần rất tốt, người cũng thiện lương, tuyệt đối không có thể làm ra loại sự tình này.”

Vương lão gia nói được càng trực tiếp, là Triệu Thiên Luân cầu gã, muốn cưới nữ nhi của gã, đáng vẻ gã bề vế cực kỳ kiêu căng đưa ra ba bốn lý do đem nhân cách Tôn Duẫn Thần nói đến mức thấp kém nhất. “Triệu gia chủ, ‘tri nhân tri diện bất tri tâm’(*), hấn lại không phải người họ Triệu, chẳng lẽ hấn không sợ có một ngày người muốn hấn đi ra ngoài? Mà lúc ấy hấn sẽ muốn đi ra ngoài sống sao? Làm người, ai cũng luôn luôn có chút tư tâm, sẽ vì lợi ích của chính mình mà bất chấp tất cả.” ((*)) biết người biết mặt nhưng không biết lòng.)

Mấy câu nói đó làm Triệu Thiên Luân á khẩu không trả lời được, mấy phó tỳ ở đại sảnh cũng đều nghe thấy được, người Vương gia cất bước, Triệu Thiên Luân nhốt mình tại thư phòng trầm tư hồi lâu; ý tứ của đối phương là nếu muốn Vương tiểu thư tiến vào, thì Duẫn Thần không được ở lại Triệu gia, nhưng y là sao có thể mở miệng hướng Duẫn Thần nói ra những lời nói này, nói muốn hấn chuyển đi ra ngoài.

Thế là hôn sự bị đình trệ, tiếp qua đi vài ngày, việc này đã trở thành đề tài chuyện phiếm cho bọn tôi tớ trong nhà bàn luận.

— end ch.1 ————— Đăng bởi: admin

3. Chương 3

CHƯƠNG 2.1

“Ta thấy lão gia cũng quá hảo tâm, rõ ràng ngài rất yêu Vương tiểu thư, khổ công truy đuổi không được, thật vất vả có chút ấn tượng, không thể ngờ được tiểu thiếu gia ở đại sảnh lại khóc nháo. Các người nói xem, này có thật là do cữu thiếu gia dạy tiểu thiếu gia làm như thế phải không?”

“Này cũng có thể thôi, Vương lão gia nói đúng ‘tri nhân tri diện bất tri tâm’, cữu thiếu gia cũng đã mười tám tuổi, vẫn ở lại đây, cũng không thấy có ý định rời đi, ngày thường chủ yếu là chiếu cố tiểu thiếu gia, cũng không làm việc nặng gì, trà đến tay, cơm đến miệng, cứ vài ngày lão gia lại phân phó đôn được thiện cho hần bổ thân, hần ăn so với lão gia còn sướng hơn, nếu ta là cữu thiếu gia, chết cũng không muốn rời khỏi Triệu gia.”

“Đúng vậy, nếu là ta, được sống an nhàn như thế, ta cũng muốn sống cả đời, nếu để cho Vương tiểu thư đó tiến vào, có thể sự tình sẽ không như cũ, cũng không lạ nếu cữu thiếu gia muốn đùa giỡn tâm cơ.”

A Hai ở Triệu gia lâu hơn, gã liền bàn lùi: “Đừng nói hư nói vượn, cữu thiếu gia thành thành thật thật, cho tới bây giờ cũng chưa từng cùng lão gia đòi qua đồ vật này nọ...”

Người bên ngoài cười mỉa nói: “Hần cần gì phải đòi đồ vật này nọ, mỗi năm sinh nhật, lão gia đều chuẩn bị đại lễ, người xem ngọc bội năm nay không phải rất trân quý, ta thực không hiểu lão gia, ngài đã cho ăn, cho ở, cho mặc, cho dùng, vậy mà hàng năm sinh nhật vẫn đòi lên lễ vật trân quý như vậy, rõ ràng người thua thiệt là lão gia, các người nói không phải kỳ quái sao?”

“Kỳ quái thì sao? Đó là mệnh của người ta, bằng không người cũng có người tỷ tỷ bị chết đi, xem có thể giống với cữu thiếu gia đổi được loại mệnh tốt này hay không?”

Tôi tớ trong nhà nói năng ác độc, đem việc này trở thành đề tài vui đùa, A Hai nhún mày, không muốn tái lên tiếng. Những người này tán gẫu một hồi lại bắt đầu tán gẫu sang chuyện khác.

Tôn Duẫn Thần đứng ở gần đó, nghe được nhất thanh nhị sở, hần lẳng lặng rời đi, vừa đến trong phòng, nhin không được thương tâm mà khóc lên. Hần biết Triệu Thiên Luân đối với chuyện bế tắc của hần luôn cảm thấy áy náy, cho nên mới đối với hần càng thêm tốt, hàng năm sinh nhật cũng cho hần lễ vật tốt nhất, nhưng quan hệ của bọn họ cũng không thể dài lâu được.

Hần khóc một hồi, tâm tình cũng dịu lại, đi tới phòng của Triệu Lí để bồi nó chơi, hần hôm nay đặc biệt bồi lâu hơn, mãi cho đến khi Triệu Thiên Luân trở về. Trước khi y muốn nghỉ ngơi, hần mới nhỏ giọng hỏi: “Tỷ phu, đệ có việc muốn nói với huynh, chút nữa huynh có rảnh không?”

“Huynh hiện tại không có thời gian rảnh, có việc gì sao? Duẫn Thần?”

Tôn Duẫn Thần vẫn tuân thủ nghiêm ngặt di ngôn của tỷ tỷ lưu lại, hần ở Triệu gia rất an phận, không dám có một chút yêu cầu quá phận, Triệu gia cho cái gì, hần sẽ nhận cái đó, hôm nay là lần đầu tiên hần thỉnh cầu. “Tỷ phu, đệ nghĩ tuổi đệ đã lớn, đệ lại không phải họ Triệu, vẫn cứ ở lại nơi này, quá quái dị, đệ nghĩ muốn chuyển đi ra ngoài ở.”

Thỉnh cầu như vậy, cùng với yêu cầu của Vương tiểu thư giống nhau, Triệu Thiên Luân hần là sáng khoái đáp ứng, nhưng sắc mặt Triệu Thiên Luân trầm xuống, “Không phải đệ nghe được lời ra tiếng vào gì đó chứ?”

“Không có, trong lòng đệ thật sự nghĩ muốn như vậy.” Tôn Duẫn Thần liền nói dối.

Nghe hần nói như thế, sắc mặt Triệu Thiên Luân hoà hoãn đi chút ít, “Duẫn Thần, đệ ở nhà cùng Lí Nhi, huynh ra ngoài làm việc mới yên tâm, đệ ở lại Triệu gia, kỳ thật là giúp đỡ huynh, đệ hiểu không?”

Tôn Duẫn Thần im lặng không nói, Triệu Thiên Luân ngồi ở bên cạnh hần, cầm tay hần nói ra lời trong lòng, y đối với Tôn Duẫn Thần là thật tâm thành ý muốn hần lưu lại.

“Duẫn Thần, đệ hãy cẩn thận nghe rõ lời huynh nói, địa vị của đệ tại nhà này sẽ không thay đổi, cho dù huynh cưới Vương tiểu thư, cũng không hề ảnh hưởng đến đệ, đệ vẫn như cũ có thể đem nơi này trở thành

nhà của mình mà tiếp tục ở, ta đối với đệ như đối với thân đệ đệ, tuyệt đối sẽ không bạc đãi đệ, tỷ tỷ đệ đã bỏ huynh mà đi, chẳng lẽ nào đệ cũng muốn rời đi huynh sao?”

Triệu Thiên Luân nói chí tình chí nghĩa, tràn ngập tình cảm, nói đến Như Mộng đã mất, trong mắt y một mảnh ướt át, trong mắt Tôn Duẫn Thần cũng hàm đầy nước mắt, hấn gật đầu, không nói tiếp về sự kiện này nữa.

Nhưng không phải không bàn về sự kiện này là có nghĩa địa vị của hấn ở Triệu gia cũng giống như trước, Vương gia so với trước thường lui tới Triệu gia nhiều hơn, Triệu gia nguyên bản chính là hào phú gia, bọn họ mỗi lần đến đều được mời những vật phẩm tốt nhất, hơn nữa Triệu Thiên Luân cũng sẽ đưa lên lễ vật tốt nhất cho bọn họ mang về.

Bọn họ thường thường tay không mà đến, thắng lợi trở về, dụng tâm của Triệu Thiên Luân đều nhìn thấy rõ ràng, hưởng chi sự giàu có của Triệu gia cũng vượt xa tưởng tượng của Vương gia, nguyên bản không nghĩ muốn cho nữ nhi mình làm kẻ thất, dần dần Vương gia cũng bắt đầu đồng ý.

Nhưng bọn họ mỗi lần đến Triệu gia, Triệu Lí đều bởi vì sợ người lạ, không chịu tiếp cận bọn họ, cho dù Vương tiểu thư có muốn biểu hiện chính mình có bao nhiêu gần gũi với tiểu hài tử, nhưng Triệu Lí vừa thấy nàng liền khóc, làm cho sắc mặt của nàng cũng xấu đi.

Ngày hôm đó Triệu Lí vừa khóc, nó nắm chặt vạt áo của Tôn Duẫn Thần không chịu buông, nguyên bản Vương tiểu thư sống ngay tại nhà an nhàn sung sướng, trong lòng cũng không thích chiếu cố tiểu hài tử. Hưởng chi đứa nhỏ này mỗi lần nhìn thấy nàng đều khóc thút thít, càng nhìn càng thêm chán ghét. Lúc này đây nó vừa khóc, Vương tiểu thư liền nhéo nó một cái. “Khóc, lại khóc a, ta gọi cha người đem người đuổi đi bây giờ.”

Triệu Lí sợ hãi càng khóc to hơn, Tôn Duẫn Thần khẩn cấp bế nó đi ra ngoài, Triệu Lí cùng hấn gần gũi cả ngày nay, không bao giờ ... chịu đồng ý buông hấn ra, cứ bắt hấn bế mãi trên tay.

Vương tiểu thư thấy càng thêm chướng mắt, ngay cả Tôn Duẫn Thần cũng mắng mỏ: “Là nam nhân cũng phải có chút thể diện chứ, ở trong nhà người khác ăn uống không trả tiền, còn muốn đâm thọc đứa nhỏ đến gây khó dễ cho ta, thật không biết xấu hổ.”

Nàng mắng đến thập phần khó nghe, thừa dịp bốn bề vắng lặng, cố ý nói cho hấn nghe, Tôn Duẫn Thần đã quá quen với nhàn thoai, lại biết đúng mực, hấn vừa nghe đã biết chính mình không thể tiếp tục ở trong nhà này nữa, chỉ cần một khi Vương tiểu thư tiến vào, hấn tại trong nhà này tất yếu không có chỗ sống yên.

Tôn Duẫn Thần ở trong phòng suy nghĩ:

[vì tốt cho Triệu Thiên Luân, mình không nên gây trở ngại cho việc hôn nhân của huynh ấy.]

[vì tốt cho Triệu Lí, Triệu lí càng phải nhanh lấy được lòng của Vương tiểu thư, bằng không sau này Vương tiểu thư chính là mẹ kế của nó, nếu làm cho nàng không vui, Triệu Lí sẽ phải chịu rất nhiều khổ sở. Nhưng chính mình ở nơi này, Triệu Lí nhất định sẽ oán hận mình, không chịu gần gũi với Vương tiểu thư, Vương tiểu thư cũng sẽ càng thêm chán ghét Triệu Lí hơn.]

Hấn trái lo phải nghĩ, chỉ có thể chuyển đi ra ngoài, hấn hướng Triệu Thiên Luân lần thứ hai nói ra sự kiện này, hấn sợ sự việc càng kéo dài càng phiền phức, sau này sẽ bị Vương tiểu thư mắng trước mặt mọi người rồi đuổi ra khỏi Triệu gia, khi đó chẳng phải càng thêm khó coi, lại càng làm cho Triệu Thiên Luân thêm khó xử, hấn cho tới bây giờ cũng không muốn gây khó khăn cho Triệu Thiên Luân.

Tất nhiên, Triệu Thiên Luân làm sao có thể đồng ý cho hấn chuyển ra, hấn nói với Triệu Thiên Luân: “Tỷ phu, chúng ta chỉ là không sống chung nhà, cũng không phải sinh ly tử biệt, đệ vẫn ở tại trong thành thôi.”

Triệu Thiên Luân giận dữ, nói lời không suy nghĩ: “Đệ biết cái gì? Ra ngoài sống cần phải có ngân lượng, đệ lấy cái gì để mưu sinh? Đệ có khả năng làm việc nặng sao? Có thể làm được việc gì sao?”

Lần đầu tiên Tôn Duẫn Thần nghe thấy Triệu Thiên Luân dùng loại ngữ khí này phê bình hấn, tâm tình hấn khó chịu nói: “Đệ ở trong mắt tỷ phu chính là vô dụng như thế sao?”

Triệu Thiên Luân cũng biết mình nói lỡ lời, y hạ giọng trấn an hấn. “Duẫn Thần, sống ở ngoài làm sao có thể so với ở nhà, tỷ phu là lo lắng cho đệ, đệ không biết bên ngoài rất hiểm ác, mọi thứ đều cần ngân lượng,

huống chi người một nhà nên ở cùng một chỗ mới dễ dàng chiếu cố cho nhau.”

Tôn Duẩn Thần cố ý muốn chuyển đi ra ngoài, khiến cho Triệu Thiên Luân thập phần tức giận, từ trước đến nay tính tình y rất ôn nhu, vì sự kiện này mà giận dữ, nhưng vẫn không dao động được quyết tâm của Tôn Duẩn Thần.

Đêm đó, Tôn Duẩn Thần thu thập hành lý đơn giản, buổi sáng ngày hôm sau liền rời khỏi Triệu gia, thuê bốn hợp viện (*) trong một khu nhà lụi bại. ((*)bốn hợp viện: chỗ ở chỉ có 4 vách mỏng hợp lại.)

Triệu Thiên Luân tức giận đến mười ngày cũng không nguyên gặp hần, Tôn Duẩn Thần tìm được việc làm vật vãnh, Triệu Thiên Luân ngày ấy ở trong thành thấy hần liền đau lòng, nước mắt thiếu chút nữa chảy xuống, y vừa tức vừa giận, y xem hần như thân đệ đệ, nhưng hần lại muốn chuyển đi ra ngoài, làm việc vật vãnh đầy vất vả. Y ngăn cản Tôn Duẩn Thần, lôi kéo hần đến một góc liên giáo huấn một chút.

“Đệ là đệ thê của huynh, ở trong thành làm việc vật vãnh, người không biết còn tưởng rằng huynh hà khắc với đệ, nói Triệu gia chúng ta giàu có như thế, lại để cho đệ vất vả như thế.”

Nguyên bản Tôn Duẩn Thần không quen làm việc nặng, nhưng dựa vào sự chịu đựng, cùng với thân mình được điều dưỡng vài năm, hần dần dần có thể thích ứng, hần nhẹ giọng nói: “Triệu gia giàu có là việc của tỷ phu, không liên quan gì đến đệ, người ta sẽ không nói gì đâu.”

Triệu Thiên Luân tức giận đến dậm chân, “Đệ lại đây cho huynh!”

Y ngạnh lời kéo Tôn Duẩn Thần đến một khu nhà mặt tiền cửa hàng trống không, nói muốn đem cửa hàng này cho hần trông giữ, tính tình của Tôn Duẩn Thần quả là ‘thân lừa ưa nặng’, mặc y khuyên can mãi, hần vẫn không chịu nhận tâm ý của y.

Triệu Thiên Luân tức giận đến thiếu chút nữa nôn ra máu, y chưa bao giờ biết tính tình của Tôn Duẩn Thần lại ương ngạnh như thế, cùng tỷ tỷ hần kém xa vạn dặm. Ý kiến của y, Như Mộng tuyệt đối không dám cãi lời, nhưng Tôn Duẩn Thần lại dám cãi lời mệnh lệnh của y, nói sao cũng không chịu nghe, quả thực sắp làm cho y tức chết.

“Vậy đệ chuyển ra khỏi bốn hợp viện tạp nham kia cho huynh, huynh có một phòng ở riêng biệt ở ngoại ô, đệ tới đó mà ở, thanh tịnh lại sạch sẽ, huynh sẽ cho hai phó tỷ qua hầu hạ.”

“Không cần, tỷ phu, đệ phải trở về làm việc, đốc công đang nhìn.”

“Phòng ở kia thật sự rách nát, không phải phòng ở tốt gì, cho thuê cũng không ai thuê, huynh chỉ gọi đệ tới trông giữ mà thôi, như vậy đệ không nợ ta ân tình, vừa lòng chưa.”

Triệu Thiên Luân tức giận đến xanh mặt, Tôn Duẩn Thần thấy y xanh cả mặt, tức giận đến thập phần lợi hại, do dự một chút, tới chiều chạng vạng, A Hai dẫn Tôn Duẩn Thần đến phòng ở chỗ ngoại ô, quả nhiên giống như Triệu Thiên Luân nói, thật sự thực lụi bại, hần lúc này mới yên tâm ở lại.

Triệu Thiên Luân phái phó tỷ tới, đều bị Tôn Duẩn Thần phái trở về, hần ở nơi này bắt đầu cuộc sống một người. Triệu Thiên Luân biết được hần cho lui phó tỷ, nhưng với tính cách ương ngạnh của hần, đành phải tùy ý hần.

Cứ như vậy, Tôn Duẩn Thần ở trong thành làm việc nặng, nhưng nhờ hần thông minh, lại biết chữ, không bao lâu đã được đề bạt thăng lên làm người tính toán sổ sách. Hần lại cẩn thận, cố gắng, đốc công đối với hần càng thêm vừa ý, dần dần ngay cả chưởng quầy đều khen ngợi hần.

Tuy rằng Tôn Duẩn Thần không có cách nào giống Triệu Thiên Luân kiếm một ngày hai đấu kim, nhưng bản tính hần an phận thủ thường, lại thành thực cố gắng, bởi vậy lo chuyện ăn no đã là dễ như trở bàn tay.

Triệu Thiên Luân chỉ có thể gián tiếp biết được tin tức về Tôn Duẩn Thần, Tôn Duẩn Thần đến Triệu gia thăm Triệu Lí đều chuyên chọn thời điểm Triệu Thiên Luân không có ở nhà.

Triệu Thiên Luân bởi vì Vương gia đồng ý việc hôn nhân, chính là sính lễ quá mức quý hiếm. Y vì sính lễ bốn ba, dần dần liên lạc cùng Tôn Duẩn Thần cũng thưa thớt đi.

Trời trong nắng ấm, Tôn Duẫn Thần ở trong được phòng gọi là “Thiên Ưc” tính toán sổ sách, tên cửa hiệu Thiên Ưc này ở các thành khác đều có mặt, lão bản của Thiên Ưc họ Lý, là thương nhân được liệu rất có danh, ngày thường sẽ không tới ***, đều là do chương quây quần sự.

Hôm nay chương quây ra vào một cách thần bí, cứ đứng ngay cửa một hồi lâu, ngay cả khi về nhà ăn cơm trưa, vẫn một lần nữa dẫn dò Tôn Duẫn Thần, ‘hôm nay ngàn vạn lần không thể đắc tội với khách nhân’.

Việc này đối với Tôn Duẫn Thần không đáng lo, nên chỉ cười mà không đáp, chương quây vừa ra khỏi cửa, liền có người tiến vào, thân thể người nọ rất cao, gã đứng chắn trước mắt Tôn Duẫn Thần. Tôn Duẫn Thần đang viết sổ sách, ngẩn ngơ một lúc mới ngẩn đầu lên, mới biết là một công tử trẻ tuổi, gã ăn mặc rất xa hoa, nhìn qua là biết xuất thân từ nhà giàu có.

“Thiếu gia, ngài muốn mua được liệu sao?” Tôn Duẫn Thần đứng dậy tiếp đón.

Người nọ đem ánh mắt từ trên người Tôn Duẫn Thần dứt ra, ho khan vài tiếng, nói: “Tiểu ca, ta muốn mua được liệu, người ngày thường uống cái gì để dưỡng thân? Làn da trắng nõn, huyết lưu thông, ta sẽ mua được liệu như vậy về nhà.” Đăng bởi: admin

4. Chương 4

CHƯƠNG 2.2

Cách nói của đối phương thập phần tức cười, Tôn Duẫn Thần liền bật cười, hắn che miệng cười, ánh mắt công tử trẻ tuổi ấy lại chăm chú nhìn hắn, Tôn Duẫn Thần chưa từng bị nam nhân nhìn chăm chú quá như vậy, hắn không quen nên lấy tay gãi gãi tóc.

“Thiếu gia, ngài đừng nói giỡn, ta không có dùng được liệu gì, bất quá trước kia quả thật từng ném qua mấy thiếp được thiện, cảm giác cũng tốt lắm, nếu không ta đem được liệu đó viết xuống, ngài chiếu theo đó mua đi.”

Hắn trước kia uống được đến vài năm nên còn nhớ rõ được danh, liền viết xuống, đưa cho công tử trẻ tuổi, nhưng công tử trẻ tuổi cầm cũng không cầm, xem cũng không liếc mắt xem một cái.

“Liền chiếu theo đó lấy một phần đi.”

“Một phần dùng trong một ngày, ngay từ đầu phải uống trong ba ngày, thiếu gia, ngài phải lấy ít nhất chín thiếp mới được.”

“Vậy lấy chín thiếp đi.”

Đối phương cũng không hỏi giá cả, có một vài được liệu có chút quý, Tôn Duẫn Thần ở trong *** đợi tiểu nhị bốc thuốc xong đưa cho công tử trẻ tuổi, công tử trẻ tuổi cũng chiếu theo đó mà trả tiền.

Khoản tiền kia hơi nhiều, làm cho lương tâm Tôn Duẫn Thần có chút bất an, Triệu gia là phú hào gia, số ngân lượng này đối với Triệu Thiên Luân sẽ không là gì cả, nhưng là người bình thường sao có thể mua được liệu quý như thế về nhà, hắn kê được như vậy không phải là phá tiền của người ta sao? Hắn liền đuổi theo, gọi: “Thiếu gia, ngài đợi một lát, được liệu này có thể hay không quá đắt, nếu không chúng ta đổi được liệu hơi rẻ một chút đi.”

“Không cần, được liệu này ta rất vừa ý, không cần đổi.”

Từ đó về sau, công tử trẻ tuổi luôn chuyên chọn thời điểm chương quây không có mặt, tới đây mua mấy thiếp được liệu mang về, sau vài lần mua được, cùng Tôn Duẫn Thần nói chuyện phiếm, cũng dần hiểu biết.

Gã không phải là người địa phương, gã hay kể chuyện về những nơi khác, tất cả những nơi đó Tôn Duẫn Thần đều chưa đi qua, làm cho Tôn Duẫn Thần nghe được rất hứng thú, mà gã có thể kể rất nhiều chuyện, cũng thập phần hay nói, từ lâu được chọn để ngồi nói chuyện phiếm cũng là từ lâu sang trọng nhất trong thành.

Tuy kể rất nhiều chuyện, nhưng về bản thân gã, gã chỉ nói mình gọi là Hoành Kiến, so với hắn lớn hơn vài tuổi, cứ gọi gã là Hoành Kiến ca là được rồi. Tôn Duẫn Thần chưa bao giờ đi tới từ lâu sang trọng, mới

uống được vài chén rượu nồng đã bắt đầu say, hai gò má đỏ hồng, hai mắt sương mù, nói chuyện cũng bắt đầu nói dốt lên.

“Duẩn Thần.” Triệu Thiên Luân tới đây đàm sinh ý, khi đàm xong muốn rời đi thì phát hiện người ngồi ở bên cửa sổ chính là Tôn Duẩn Thần, Tôn Duẩn Thần giương tầm mắt mông lung, hần hơi say nên mắt lơ đãng không thể nhìn rõ Triệu Thiên Luân.

“Tỷ.. tỷ phu...”

Triệu Thiên Luân chưa gặp qua Hoành Kiến, cũng không biết gã là ai, gặp Tôn Duẩn Thần tửu lượng kém, lại uống rượu, lập tức an vị ở bên cạnh hắn, lấy tay vỗ về lưng hắn, hoàn toàn không để ý đến Hoành Kiến ở đây.

Đối với y mà nói, y cùng với Tôn Duẩn Thần gần gũi là chuyện hiển nhiên, Tôn Duẩn Thần mấy năm trước thân thể không khỏe, uống được vào đều phun hết ra, y phải đem hắn ôm vào ngực, vỗ về lưng hắn làm cho hắn thoải mái một chút, hai người so với huynh đệ còn gần gũi hơn, không kiêng kị cái gì. Thấy hắn say đến khổ sở, y nhin không được nhỏ giọng trách cứ: “Rõ ràng không uống được rượu, còn học người ta uống rượu làm gì, sao ngốc như thế.”

Tôn Duẩn Thần rút vào trong lòng ngực của y, hắn hít thật sâu hương vị nhẹ nhàng khoan khoái trên người y, càng làm cho hai má của hắn thêm đỏ ửng. Triệu Thiên Luân không có phát hiện dị thái của hắn, cầm khăn bố lau mặt cho hắn, lời trách cứ vẫn chưa chấm dứt: “Đệ xem đệ gây đi rất nhiều, gọi đệ về làm việc cho tỷ phu thì đệ lại không muốn, lại muốn ở bên ngoài làm việc vất vả a, tỷ phu biết loại vất vả này, nên mới không muốn đệ chịu khổ.”

“Tỷ phu, đệ cảm thấy nóng quá.”

Thanh âm của hắn giáng xuống nửa thang âm, khàn khàn lại mang theo thanh thở gấp, Triệu Thiên Luân cứ theo lẽ thường mà trách cứ. Hai tháng nay, y chưa thấy qua Tôn Duẩn Thần một lần, hắn rốt cuộc là trốn y, sợ bị y mắng, hay là muốn y tức giận.

“Ai kêu đệ bắt chước học người ta uống rượu, ngu ngốc.”

Trái một câu ngốc, phải một câu ngốc, làm cho Tôn Duẩn Thần sinh khí, hắn dùng tay đánh lên bả vai của Triệu Thiên Luân, oán giận nói: “Đệ không có ngu ngốc, tỷ phu mới ngốc, đệ không hiểu đệ.”

Triệu Thiên Luân nhú hai hàng lông mày, “Không hiểu đệ cái gì?”

Một câu hỏi này của y, làm cho trên lưng Tôn Duẩn Thần ra một trận mồ hôi lạnh, ra mồ hôi, rượu cũng lược tỉnh, thần trí cũng rõ ràng chút, mới biết được chính mình đang rút ở trong lòng ngực Triệu Thiên Luân, một bộ dáng không đứng đắn, về mặt Hoành Kiến ca nhú mày nhìn nhìn hai người bọn họ. Hắn lập tức rời khỏi ngực Triệu Thiên Luân, cúi đầu lễ phép chào hỏi: “Tỷ phu, huynh sao lại ở đây?”

“Vương gia muốn sinh lễ toàn trân quý, huynh ở trong này mời khách, hỏi thăm vài bằng hữu hiểu rõ về châu báu, tất cả Vương gia muốn là trân châu cùng bảo ngọc quý hiếm.”

“Nguyên ... thì ra là thế.” Tuy rằng trong lòng cũng biết Triệu Thiên Luân nhất định sẽ cưới Vương tiểu thư làm vợ, nhưng khi nghe y nói về chuyện sinh lễ, vẫn làm cho tâm Tôn Duẩn Thần tái một trận kích động, hần cố gắng bày ra miệng cười. “Thực xin lỗi, tỷ phu, đệ đều giúp không được gì.”

Sắc mặt Triệu Thiên Luân ôn hoà, lại dẫn theo điểm trách cứ. “Nếu đệ có thể trở về giúp huynh chiếu cố Lí Nhi, đó đã là giúp huynh rất nhiều.”

Y nói chính là Tôn Duẩn Thần không để ý phản đối mãnh liệt của y mà ương ngạnh muốn chuyển ra ngoài, hơn nữa cũng không nguyện ý làm việc nhẹ nhàng dưới trướng của y mà ra ngoài làm việc vất vả, lúc ấy làm cho y rất tức giận, tức giận đến không ngu được.

“Tỷ phu, chúng ta đừng bàn về việc này nữa, được không? Đây là bằng hữu mới của đệ, gọi là Hoành Kiến ca.”

Tôn Duẩn Thần giới thiệu vị công tử trẻ tuổi ngồi ở bên kia với y, lúc này Triệu Thiên Luân mới nhìn lại, cảm thấy người đó nhìn hơi quen mắt, nhưng lại không có mấy ấn tượng, chính là có thể khẳng định vị

Hoành Kiến ca này không phải là người địa phương.

Nếu không phải là người địa phương, sẽ không biết rõ lai lịch của gã, y lại yêu thương Tôn Duẩn Thần như thế, mặc dù Duẩn Thần không để ý phản đối của y, ương ngạnh muốn ra bên ngoài sống, nhưng không có nghĩa là y sẽ để mặc cho hắn giao du với bằng hữu không rõ lai lịch, sau đó lại bị lừa gạt.

Triệu Thiên Luân làm sinh ý đã nhiều năm, người tuy rằng thành khẩn, nhưng việc buôn bán vẫn nắm rõ trong lòng bàn tay, đôi mắt của y lập tức tối sầm xuống, hỏi ra những điều nghi vấn: “Hoành Kiến ca, người họ gì? Là người ở nơi nào? Trong nhà có thân nhân không? Tới nơi này là muốn làm cái gì?”

Tôn Duẩn Thần khẽ đẩy nhẹ Triệu Thiên Luân, giống như là ý bảo y đừng đem không khí kéo căng như thế, bọn họ cũng không phải quan sai của quan phủ, sao có thể tra hỏi người khác như vậy.

Triệu Thiên Luân cầm tay hắn, ánh mắt khi nhìn về phía Hoành Kiến là tối nghiêm khắc, nhưng khi nhìn về phía Tôn Duẩn Thần lại là biểu tình cứng chiều, trong đầu tựa như luyến tiếc việc không thể ngăn cản hắn xuất môn, để hắn ra bên ngoài phải chịu khổ, chịu tội. “Tỷ phu hỏi hắn một chút có quan hệ gì, tỷ phu sợ đệ ở bên ngoài bị người lạ bày mưu lừa gạt.”

“Đệ đã lớn rồi, tỷ phu, huynh đừng xem đệ như tiểu hài tử.”

Hắn nhỏ giọng oán giận, tay Triệu Thiên Luân ôm lấy thắt lưng của hắn, trước kia khi ụy hắn được thiện đãi thường làm như vậy, cho nên đã thành thói quen, tuyệt không cảm thấy có gì đặc biệt, y ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng nói: “Tỷ phu thay đệ lưu ý là việc phải làm, đệ chỉ biết làm cho tỷ phu sinh khí, nhưng lại sợ bằng hữu sinh khí, tỷ phu cùng tâm bằng hữu, người nào quan trọng hơn?”

Ngữ khí của Triệu Thiên Luân có chút nuông chiều cùng ý tứ hàm xúc nén giận, Tôn Duẩn Thần biết rõ Triệu Thiên Luân rất quan tâm hắn, nói chuyện lúc nào cũng nhẹ nhàng, y xem hắn như đứa nhỏ, hắn cũng chưa bao giờ cự tuyệt quan tâm của Triệu Thiên Luân, đành phải thấp giọng nói: “vì huynh hỏi không chút khách khí, đây là khách nhân tốt nhất trong *** của đệ.”

Triệu Thiên Luân liền nói: “Tốt nhất đặc biệt hết khách nhân trong *** của đệ, như thế chưởng quầy sẽ đuổi việc đệ, đệ mới có thể nguyện ý về nhà.”

Triệu Thiên Luân luôn luôn đứng đắn nhưng lại nói ra loại lời nói không đứng đắn này, đương nhiên nó biểu hiện nội tâm y đối với việc hắn chuyển ra ngoài là vô cùng bất mãn, cũng chứng tỏ Triệu Thiên Luân đối với hắn quan tâm cùng bảo vệ.

Tôn Duẩn Thần tức cũng không được, không tức cũng không được, đành phải hướng Hoành Kiến nói: “Thực xin lỗi, Hoành Kiến ca, đây là tỷ phu của đệ, tỷ tỷ đệ mất sớm, đệ vẫn sống nhờ ở nhà huynh ấy, tỷ phu đối với đệ thực quan tâm, luôn xem đệ như đứa nhỏ, huynh ấy sợ người khác bắt nạt đệ, cho nên nếu có nói gì đặc biệt với huynh, đệ xin được bồi tội.”

Mặt Hoành Kiến ca không chút thay đổi nhìn về phía Triệu Thiên Luân, đối với từng vấn đề của Triệu Thiên Luân, gã đều trả lời, nhưng đều trả lời thập phần ngắn gọn, thậm chí có hơi quá ngắn gọn “Ta họ Lý, là người phương Bắc, trong nhà chỉ có phụ thân, ta tới nơi này vì có việc trong nhà cần xử lý, như vậy người đã vừa lòng chưa?”

Mặt Hoành Kiến ca luôn tươi cười, nói năng rất có ý tứ hàm xúc khiêu khích, Tôn Duẩn Thần nghe xong liền cảm nhận được, huống chi Triệu Thiên Luân là dân thương trường lâu năm, đương nhiên càng nghe hiểu được rõ ràng.

Sắc mặt y tối sầm, không khí trong bàn rượu hoàn toàn căng thẳng, Tôn Duẩn Thần không biết bọn họ đang làm cái gì, vì cái gì không khí thay đổi trong chốc lát, hắn muốn giải vây cho Triệu Thiên Luân, nói: “Tỷ phu, huynh...huynh về nhà trước đi, mấy ngày nay nghe nói Lí Nhi không được thoải mái, huynh mau về sớm một chút để chiều cổ nó, nó thấy huynh, bệnh cũng sẽ mau chuyển biến tốt lên.”

Nói Triệu Lí bị bệnh, Triệu Thiên Luân lại càng không cao hứng, y nhìn Tôn Duẩn Thần nói: “chính là đệ đi rồi, nó mới bệnh, trong nhà không có ai chơi cùng với nó, nó chơi một mình thì quá buồn, coi như tỷ phu cầu đệ, đệ trở về nhà đi.”

Tôn Duẩn Thần làm sao dám đáp ứng, tuy những lời nói kia là Vương tiểu thư lên cổ ý nói cho hắn nghe, nhưng chỉ cần Vương tiểu thư nhập môn, là nương tử của Triệu Thiên Luân, ở Triệu gia nàng cũng chủ quản một nửa, ở nơi đó làm sao hắn có thể sống nổi, Triệu Thiên Luân không biết việc này, nhưng hắn làm sao có thể nói cho Triệu Thiên Luân biết được.

“Hai ngày sau, đệ sẽ trở về chiếu cố Lí Nhi, được không? Tỷ phu.” Ngử điệu hắn nhẹ nhàng, hứa hẹn hai ngày sau sẽ trở về.

Triệu Thiên Luân đối với hắn dám cãi lời, không chịu trở về, ngực luôn tức giận, sắc mặt y cùng ngữ khí rất khó chịu, nói: “Đệ nói được, huynh có thể nói không sao?”

Nói xong lời này, y liền sinh khí bỏ đi. Tôn Duẩn Thần vì chuyện chuyển ra ngoài ở, cùng y nói chuyện không thoải mái, luôn thương tâm, thần sắc âm đạm, làm cho Lý Hoành Kiến thấy chướng mắt, gã thấp giọng nói: “Tỷ phu của đệ có bị bệnh không?”

Lý Hoành Kiến dám chửi tỷ phu của hắn, Tôn Duẩn Thần lập tức nổi giận đến hai gò má đỏ bừng, hắn vỗ cái bàn, cả giận nói: “Huynh đang nói bậy gì đó?”

Thần sắc Lý Hoành Kiến sắc bén nói: “Huynh nào có nói bậy, y đối với đệ quá thân thiết gần gũi, không giống đối với đệ thê, thật giống như đối với nữ nhân, y ôm thắt lưng đệ, ôm đệ, đệ cũng đã là người lớn, y sẽ không đối với đứa nhỏ như vậy, là đối .. đối với nữ nhân mới như vậy.”

Lời nói của Lý Hoành Kiến đâm trúng tâm sự của Tôn Duẩn Thần, hắn cùng Triệu Thiên Luân xác thực có quan hệ thân thể, nhưng đó là Triệu Thiên Luân thương hại hắn, không phải đối với hắn có loại tình cảm khác thường, huống chi sau khi gặp Vương tiểu thư, Triệu Thiên Luân căn bản là không tái đối với hắn có nhu cầu như vậy nữa.

“Huynh...huynh đừng có nói bậy, mấy năm trước đệ vừa gầy lại vừa nhỏ, tỷ phu ôm đệ như vậy, uy đệ uống thuốc, căn bản không giống như huynh đang nghĩ đâu.”

Tôn Duẩn Thần tức giận đến ngực phập phồng, quay đầu bước đi, ai kêu gã dám vũ nhục tỷ phu tối quan trọng của hắn. Lý Hoành Kiến thanh toán ngân lượng, vội vàng đuổi theo sau. “Tiểu Thần, đệ đừng sinh khí.”

Lý Hoành Kiến mới vừa đuổi theo Tôn Duẩn Thần, thì gặp ngay chưởng quầy của được ***, chưởng quầy vội vàng vọt lại, ra sức nịnh bợ, lấy lòng cười nói: “Đây không phải là đại thiếu gia sao? Nghe nói ngài đến nơi đây để tuần tra mặt tiền cửa hàng, ta đợi đã vài ngày, vẫn không thấy ngài đến, hôm nay cuối cùng cũng gặp được ngài.”

Tôn Duẩn Thần kinh ngạc nhìn Lý Hoành Kiến, mặt Lý Hoành Kiến dật dật cũng không tránh được một trận chật vật, một vài ngày trước, gã đích thật là vì muốn tuần tra mới đến được ***, chính là lúc ấy thấy được Tôn Duẩn Thần xinh đẹp, trong lòng gã liền rối loạn.

Đến nay vẫn chưa có thằng thẩn thừa nhận thân phận, giờ đây bị chưởng quầy gặp được, vạch trần thân phận của gã, này nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch, sự thật chính là gã đang lừa gạt Tôn Duẩn Thần.

“Chưởng quầy, có việc gì thì khi nào tới được *** nói là được, hiện tại ta cùng tiểu Thần có việc cần nói.”

Chưởng quầy khó hiểu nhìn về phía tiểu Thần mà Lý Hoành Kiến nói đến, lập tức nói: “Này không phải là người tính toán sổ sách trong *** ...” Lập tức bưng tỉnh đại ngộ nói: “Thiếu gia, ngài có phải hay không hoài nghi sổ sách có vấn đề, có phải hay không tiểu tử này làm giả? Nhất định là vậy, đúng không? Hắn ở nhà tỷ phu hắn không lo ăn mặc, bỗng nhiên đi ra ngoài làm thợ khéo, ta đã sớm hoài nghi, hắn là hắn ở Triệu gia trộm gì đó rồi bỏ trốn, chính là Triệu lão gia rất nhân từ không cho lộ ra mà thôi.”

Trên mặt Tôn Duẩn Thần một trận vụn vụn, hắn đã vất vả thành thật làm việc, nhưng ở Triệu gia, Vương tiểu thư không muốn chứa hắn; ra Triệu gia, nguyên lai phía sau người ta nói năng khó nghe như vậy, nguyên lai làm người khó khăn như thế, làm việc gì cũng đều không đúng.

“Chưởng quầy, liền hôm nay ta xin được nghỉ việc, nếu sổ sách có vấn đề gì, người cứ đến tìm ta.” Thở ra một hơi, Tôn Duẩn Thần liền lập tức xin nghỉ việc.

Lý Hoành Kiến muốn đuổi theo, lại bị chướng quầy giữ lại, mới nói được vài câu, bóng dáng Tôn Duẩn Thần đã chạy trốn không thấy, gã tức giận đến thoá mạ chướng quầy, “Người không mở miệng cũng không ai nói người câm, còn nếu muốn mở miệng thì không cần nói hươu nói vượn, tiểu Thần không phải là loại người trộm cắp.”

— end ch.2 — Đăng bởi: admin

5. Chương 5

CHƯƠNG 3.1

Tôn Duẩn Thần chuẩn bị một ít quần áo, muốn về Triệu gia ở trên hai ngày để chiếu cố Triệu Lí, Lý Hoành Kiến cũng không biết từ nơi này nghe được tin tức này, tới buổi tối, khi hắn muốn xuất môn, gã đã đứng trước cổng đợi sẵn.

“Tiểu thần.”

“Lý thiếu gia.”

Hắn cung kính gọi Lý Hoành Kiến, trong thanh âm vừa xa lạ vừa mới lạ, không còn sự nhiệt tình như ngày xưa, Lý Hoành Kiến cầm tay hắn, hắn cố vùng thoát ra, Lý Hoành Kiến cầm thật chặt.

“Tiểu Thần, đệ còn sinh khí sao? Huynh cũng tự sinh khí chính mình.”

Nghe gã nói gã cũng sinh khí chính mình, dù sao Tôn Duẩn Thần đơn thuần, dễ dàng bị dẫn dắt rồi đi đề tài, hắn ngẩng đầu nhìn Lý Hoành Kiến, gã thấy hắn chú ý đến gã, lập tức vừa nói vừa cười khổ muốn Tôn Duẩn Thần tha thứ cho gã. “Huynh sinh khí chính mình là vì rõ ràng huynh là lão bảo, lại mỗi ngày chạy đến được *** của mình mua được liệu, hiện tại ở khách *** trong phòng huynh đang trọ toàn là được liệu, cái này bị người bên ngoài biết được nhất định sẽ bị cười đến chết.”

Lúc này Tôn Duẩn Thần mới nghĩ đến gã là đại thiếu gia của Thiện Ưc, có đại thiếu gia nào mỗi ngày khi đến tuần tra *** lại còn mua được đem về, bàn tay to của Lý Hoành Kiến vỗ về hai gò má của hắn. “Còn không phải đều là do được *** có tiên tử thiên tiên hạ phàm sao, làm huynh mỗi ngày đều phải đến được *** mua được mới được nhìn thấy tiên tử đó.”

Gã ca ngợi hắn đẹp như thiên tiên, chính Tôn Duẩn Thần cũng không cảm thấy được mình mỹ, hắn ở Triệu gia chính là cuộc sống hèn mọn, sau khi tỷ tỷ chết, hắn sợ chính mình sẽ bị Triệu gia đuổi ra, thế là càng nơm nớp lo sợ mỗi lời nói cử động của mình, liền ngay cả Triệu Thiên Luân đến phòng hắn cũng không phải bởi vì hắn mỹ, mà là thân hắn thể đáng thương mà thôi.

Tôn Duẩn Thần đỏ mặt, hắn chưa từng nghe qua lời ca ngợi thiết tình như thế, hắn rút tay về, bỗng nhiên cảm thấy xấu hổ vô cùng, có ngàn vạn gia đình có cô nương so với hắn mỹ hơn, ngay cả Vương tiểu thư so với hắn đều đẹp hơn gấp trăm lần, nàng vừa xuất hiện, lập tức chiếm được chú ý của tỷ phu, chính mình nào có xinh đẹp. “Huynh đừng trêu đùa đệ, Lý thiếu gia, đệ nào có mỹ, huống hồ đệ là nam nhân, đây là hình dung của cô nương, không phải hình dung của đệ.”

Bộ dáng tay chân hắn luống cuống thập phần đáng yêu, khuôn mặt thẹn thùng ở dưới ánh trăng lại càng xinh đẹp, Lý Hoành Kiến xem đến ngây người, gã lập tức giải thích lòng nghi ngờ khó hiểu hồi chiều của mình. Nguyên bản thấy Triệu Thiên Luân đối với Tôn Duẩn Thần vừa ôn áp gần gũi, vừa ôn nhu nhỏ nhẹ ghé vào tai hắn nói nhỏ, gã lập tức cảm thấy được quan hệ hai người không bình thường, cho nên mới mắng Triệu Thiên Luân, khiến cho buổi chiều mới nổi lên phong ba kia.

“Thực xin lỗi, buổi chiều huynh còn nghi ngờ quan hệ của đệ với tỷ phu đệ, vì đệ thanh thuần động lòng người như thế, sao có thể ... ha ha, là huynh suy nghĩ quá nhiều.”

Tôn Duẩn Thần xấu hổ nghiêm mặt, gương mặt nhìn gã, “Tỷ phu chính là tỷ phu đệ, vì tỷ tỷ đệ mất sớm, cho nên huynh ấy thương hại đệ, đối với đệ chiếu cố nhiều hơn, huống hồ là hai nam nhân, sao có thể ... sao có thể ...”

Hắn giương mắt nhìn gã với con người đen tựa như ánh sáng ngọc tinh quang, làm cho Lý Hoành Kiến không uống mà say, hắn nói nhỏ lời nói ẩn ý: “Có lẽ huynh nên cảm tạ tỷ phu đệ, hắn đem đệ dưỡng ở Triệu gia kín cổng cao tường, cho nên đệ mới không bị người khác cướp đi trước, mặc dù hắn bảo hộ đệ quá độ, nhưng nhờ thế, huynh mới có thể thấy được đệ thanh thuần đáng yêu đến như thế.”

“Đừng nói cái gì thanh thuần đáng yêu, đệ ... đệ là nam nhân a.”

Tôn Duẫn Thần không quen nghe đến mấy cái này, ngay cả mỗi một câu ca ngợi của Lý Hoành Kiến đều làm cho hắn vừa thẹn vừa sợ, không thể tin được lại có người ca ngợi thân thể nam nhân của hắn mỹ mạo, bởi vì Hoành Kiến thường thức làm cho trong lòng hắn có chút cao hứng, vui vẻ, dù sao được người ta khen ngợi, bất luận kẻ nào cũng sẽ không cảm thấy chán ghét.

Huống hồ từ nhỏ hắn ở tại Triệu gia đã phải lo lắng đề phòng, sợ làm ra chuyện gì không nên làm, làm cho người ta mắng chửi, làm cho Triệu gia rốt cuộc không chứa được hắn, khó có được có người ca ngợi hắn. Ngay cả khi tỷ tỷ còn sống cũng chỉ đối với hắn ân cần dạy bảo, hắn làm được gì đó thì cũng cho là điều phải làm, nào có người ca ngợi.

“Tỷ phu đệ là kẻ ngu dốt, căn bản là không biết hắn đã đánh mất cái gì.”

Lý Hoành Kiến nâng nhẹ cầm Tôn Duẫn Thần lên, lông mi Tôn Duẫn Thần run rẩy không ngừng, Lý Hoành Kiến hôn hắn, cái loại cảm giác này cũng không thấy chán ghét, khi hắn gần gũi với Triệu Thiên Luân, Triệu Thiên Luân chưa một lần hôn qua hắn, hắn cũng không biết bốn môi chạm vào nhau lại ngọt ngào đến như thế.

“Tiểu Thần quá mức xinh đẹp, đệ so với đoá hoa dưới ánh mặt trời ngày xuân càng thêm tươi đẹp mỹ, là người xinh đẹp nhất mà huynh từng gặp, đệ nguyện ý ở cùng một chỗ với huynh không?”

“Ồ. Cùng một chỗ?”

Thanh âm Tôn Duẫn Thần run rẩy, ánh mắt Lý Hoành Kiến khiến cho trong lòng hắn bất ổn, hơn nữa lời nói của gã, hắn hoàn toàn không thể lý giải. “đệ là nam nhân, sao có thể ở với huynh cùng một chỗ? Chẳng lẽ huynh là nữ nhân sao?”

Lý Hoành Kiến đối với hắn đơn độc tinh khiết, thiếu chút nữa bật cười, gã nhin xuống ý cười, nói: “Hai nam nhân vẫn là có thể ở cùng một chỗ, chỉ cần đệ nguyện ý, đệ cũng không có gánh nặng gia đình, đi theo huynh, đến nhà của huynh đi.”

“Đệ... đệ đến nhà của huynh?” Tôn Duẫn Thần quá sợ hãi, tuyệt không có thể lý giải được lời của Lý Hoành Kiến, “Đệ là nam nhân a, trên thế gian nào có chuyện hai nam nhân ở cùng một chỗ.”

Lý Hoành Kiến xuyên qua lời nói mê hoặc hắn, làm cho hắn càng hăm sâu trong sương mù dày đặc, ở trong đầu hắn cho tới bây giờ chưa từng suy nghĩ đến chuyện như vậy.

“Có chuyện như vậy a, tiểu Thần, chỉ cần đệ nguyện ý, hai nam nhân có thể ở cùng một chỗ.”

“Không có khả năng, không có khả năng có loại chuyện đó, huynh ... huynh đừng trêu đùa đệ, sao có thể có loại chuyện này, chỉ có nam tử cùng cô nương mới ở cùng một chỗ, sao có thể có hai nam nhân có thể ở cùng một chỗ.”

Tôn Duẫn Thần tuyệt không có thể tin tưởng, nếu hắn tin tưởng lời nói đó, không phải là hắn có thể ở cùng Triệu Thiên Luân sao, Triệu Thiên Luân sẽ ở cùng với hắn một chỗ, vĩnh viễn cũng không cần cưới Vương tiểu thư sao?

Không có khả năng, không nghĩ cũng biết chuyện này không có khả năng xảy ra, Triệu Thiên Luân là nam tử, vốn sẽ cưới một cô nương trinh tiết về làm vợ, sau đó cô nương này sẽ hảo hảo chiều cổ Triệu Lí.

Cho dù hắn có thích Triệu Thiên Luân, cũng không thể vi phạm thiên lý, ở cùng một chỗ với Triệu Thiên Luân, cho nên hắn mới miễn cưỡng cười vui hoan nghênh Vương tiểu thư, sau đó đem cái loại tình cảm đối với Triệu Thiên Luân mà người không thể chấp nhận này, cái loại tình cảm hổ thẹn đáng sợ này, chôn thật sâu trong đáy lòng.

“Không có khả năng, huynh đừng nói loại chuyện không có khả năng xảy ra này, quá muộn rồi, đệ phải đi gặp cháu trai của đệ, huynh đừng trêu đùa đệ nữa.”

Tôn Duẩn Thần vội vàng quay đầu bỏ chạy, trong lòng hoảng loạn vô cùng, không để ý Lý Hoành Kiến ở phía sau gọi hắn, hắn chạy đến Triệu gia, gõ cửa, Triệu Thiên Luân đã sớm đợi hắn, thấy hắn đến muộn, liền nổi giận đùng đùng.

“Sao đệ tới trễ như thế, huynh chờ đã lâu.”

“Thực xin lỗi, tỷ phu, đệ mới vừa gặp bằng hữu.”

Nhắc tới bằng hữu, khiến cho sắc mặt Triệu Thiên Luân trở nên càng khó coi, buổi chiều y thấy Lý Hoành Kiến ở tửu lâu đã không một chút vừa ý, này bằng hữu cái gì, biết rõ hắn vẫn còn là đứa nhỏ, căn bản không biết uống rượu, nhưng lại dẫn hắn đến tửu lâu, trong thành cũng có trà lâu, sao lại chuyên chọn tửu lâu mà đi, loại bằng hữu này quả thực không cần dính vào.

“Không phải bằng hữu hôm nay gặp ở tửu lâu chứ, huynh xem hắn không vừa mắt, đệ nên ít cùng loại người này giao du.”

“Không phải, không phải huynh ấy.” Vì sợ Triệu Thiên Luân sinh khí, hắn liền nói dối.

Sắc mặt Triệu Thiên Luân liền hoà hoãn, lấy ra khăn mặt lau mồ hôi cho hắn, “Đệ chạy đến đây làm cả người đầy mồ hôi, nói không phải tiểu hài tử, lại chuyên làm chuyện chỉ có tiểu hài tử mới có thể làm.”

Triệu Thiên Luân tiến lại gần giúp hắn lau mồ hôi, hắn ngẩng đầu lên nhìn Triệu Thiên Luân, thân hình đầy đặn kiên nghị gần trong gang tấc, trong lòng hắn một trận nóng lên, nếu Triệu Thiên Luân cũng giống như Lý Hoành Kiến, hôn hắn như vậy, kia hắn nhất định sẽ hạnh phúc đến chết đi được.

Tưởng tượng chính mình đối với Triệu Thiên Luân có vọng tưởng hạ lưu, Tôn Duẩn Thần lập tức đẩy Triệu Thiên Luân ra, ánh mắt dao động không ngừng, chính là không dám lưu động trên mặt Triệu Thiên Luân, lại càng không dám nhìn thẳng môi của y.

“Không cần lau, tỷ phu, đệ tự mình lau được rồi, đệ đi trước xem Lí Nhi.”

“Đệ ăn cơm chưa?”

“Đệ không đói bụng.”

Triệu Thiên Luân hung hăng nói: “Cái gì không đói bụng? Đến, lại đây ăn cơm, huynh đã gọi đầu bếp nấu riêng những món ăn mà đệ thích ăn.”

“Tỷ phu, đệ không đói bụng, thật sự không đói bụng.”

Hắn rất sợ, hiện tại hắn trở nên sợ hãi khi ở cùng một chỗ với Triệu Thiên Luân, lời nói vừa rồi của Lý Hoành Kiến làm cho tâm của hắn không còn ổn định như trước, tâm của hắn lung lay rất lợi hại, nếu Lý Hoành Kiến nói là sự thật, kia không phải hắn có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ với tỷ phu sao?

“Không cho phép đệ nói không đói bụng, phải ăn cơm mới có sức khỏe, huynh sợ đệ sống một mình ở bên ngoài, thức ăn đều kém chất lượng, vạn nhất thân thể đệ lại bị bệnh thì làm sao? Thân thể đệ đã không tốt, thật vất vả điều dưỡng đến bây giờ, tuyệt không có thể ngừng lại.”

Triệu Thiên Luân thay hắn xới cơm, gấp đồ ăn bỏ vào bát, trên bàn có hai đĩa cá, một đĩa thịt kho tàu, một đĩa thanh tiên, tất cả đều vì hắn mà chuẩn bị riêng. Khi nuốt xuống, hắn thực không biết nó mùi vị gì, nhưng vẫn cúi đầu cố gắng ăn, thể nào cũng không dám nhìn Triệu Thiên Luân, sau khi ăn xong cơm, hắn vội vàng nói muốn đi gặp Triệu Lí, Triệu Thiên Luân cũng vì việc bận, chấp nhận để hắn rời đi.

Triệu Lí gặp được hắn, vui vẻ đến thét chói tai, nó nắm tay hắn không chịu buông, thoạt nhìn căn bản là không bị bệnh gì, tới trước giờ ngủ một chút, Triệu Thiên Luân mới mở cửa phòng tiến vào, Triệu Lí đã ngủ, đầu nằm ở trên đùi Tôn Duẩn Thần, hai tay ôm lấy đùi hắn, một bộ dáng ngủ cũng không chịu buông tay.

“Tỷ phu, Lí Nhi đã ngủ.”

“Đứa nhỏ này rất nhớ đệ, thầy thuốc nói nó không bị bệnh gì, đệ xem đệ mới ở đây một hồi, trông nó tốt lên rất nhiều.”

Nói đi nói lại, chính là đang nói đến chuyện muốn hấn trở về nhà, Triệu Thiên Luân ở bên giường, vuốt tóc Triệu Lí, thanh âm trầm thấp ở trong đêm tối hết sức nghiêm trọng, nói ra những câu phế phủ, bởi vì đệ thê rất gần gũi này lại muốn chuyển ra ngoài ở, mới làm cho hấn khó có thể lý giải, đối với Tôn Duẫn Thần mà nói chẳng lẽ y cùng Triệu Lí không phải là thân nhân duy nhất của hấn sao?

“Duẫn Thần, tỷ phu nghĩ tới nghĩ lui, chính là không nghĩ ra đệ vì cái gì lại đột nhiên muốn chuyển ra ngoài ở như thế, là tỷ phu làm cái gì đắc tội với đệ, cho nên đệ mới không muốn ở cùng với tỷ phu, phải không?”

Tôn Duẫn Thần thấy sắc mặt y trầm trọng, vội vàng làm sáng tỏ, hấn đối với Triệu Thiên Luân chỉ có cảm kích vô cùng. “Tỷ phu, sao huynh lại nghĩ như vậy, huynh đối với đệ rất tốt, cho dù đệ có chết một nghìn lần cũng không thể báo đáp được hết ân tình của huynh.”

“Vậy nguyên nhân là gì? tỷ phu không được biết sao?” Triệu Thiên Luân vẫn cố truy vấn tới cùng.

“Không có, thật sự không có, đệ chỉ cảm thấy đệ đã lớn, không thể cứ làm phiền tỷ phu mãi được.” Hấn đương nhiên không có khả năng nói ra lý do thật.

“Nói hưu nói vượn, đệ cho dù làm phiền huynh cả đời cũng không quan trọng, tỷ phu xem đệ như thân đệ đệ của mình, trừ bỏ ngoài Lí Nhi ra, đệ là người quan trọng nhất của tỷ phu.” Đăng bởi: admin

6. Chương 6

CHƯƠNG 3.2

Nói đến chỗ kích động, ngữ khí Triệu Thiên Luân đề cao không ít, Tôn Duẫn Thần nghe được trong lòng cảm động vô cùng, hấn biết lời nói của tỷ phu đều là thành ý thiết tình, làm cho hấn thật sự muốn ôm lấy Triệu Thiên Luân, rúc vào lòng y, khóc ra uỷ khuất của bản thân, nhưng lời nói tiếp theo của Triệu Thiên Luân, làm cho tâm của hấn bỗng chốc trở nên lạnh lẽo.

“Cho dù Vương tiểu thư có nhập môn, huynh cũng vẫn giống như trước đối đãi với đệ, đệ ngàn vạn lần không cần cảm thấy tỷ tỷ đệ đã chết, nên chính mình trở thành ngoại nhân, đúng là hiện tại tỷ phu đang dùng mọi cách để theo đuổi Vương tiểu thư, khó tránh khỏi lơ là với đệ, nhưng sau khi nàng nhập môn, tỷ phu sẽ vẫn đối đãi với đệ giống như trước đây.”

Hai mắt hấn ảm trầm, cố gắng bày ra một nụ cười ở khoé miệng: “Tỷ phu cùng Lí Nhi là người quan trọng nhất đối với đệ, tâm ý của đệ luôn luôn như vậy, chính là đệ đã trưởng thành, nên cũng có việc mình muốn làm.”

“Đệ cảm thấy được việc đệ muốn làm, thế nào cũng phải rời đi Triệu gia mới có thể làm sao?” trên mặt Triệu Thiên Luân không tránh khỏi xuất hiện biểu tình mất mát.

“Mong tỷ phu tha thứ cho sự tùy hứng của đệ.”

Giống như chim mẹ cuối cùng chỉ có thể nhìn chim non do mình nuôi lớn giương cánh bay đi xa, ánh mắt Triệu Thiên Luân lộ ra tĩnh mịch, y vươn hai tay ra, nói: “Đặt Lí Nhi xuống giường ngủ đi, đệ lại đây, cho tỷ phu ôm đệ một cái.”

Hấn đem Triệu Lí đặt lên trên giường, dỗ nó tiếp tục ngủ say, Triệu Thiên Luân đem hấn vào trong lòng giống như hấn vẫn còn là tiểu hài tử trong trí nhớ của y, y thở dài một hơi, đối với đứa nhỏ giống như thân đệ đệ này, y cuối cùng vẫn là buông tay.

Tôn Duẫn Thần rơi nước mắt đầy mặt, hấn hấp thụ thật sâu mùi nam tính trên người Triệu Thiên Luân, hấn biết tiếp qua những ngày sau, không bao giờ ... còn có cơ hội ôm y nữa, mà hấn cũng không thể mở miệng trách cứ một câu, tình ý ở chỗ sâu trong đáy lòng chỉ có thể vĩnh viễn chôn sâu, vĩnh viễn không bao giờ thấy được ánh mặt trời.

Tôn Duẫn Thần ở Triệu gia chừng hai ngày, chỉ trong hai ngày này khiến cho hấn hiểu được việc Vương tiểu thư đồng ý gả vào Triệu gia, đối với Triệu Thiên Luân mà nói là một việc vô cùng quan trọng.

Đám người hầu toàn nói chuyện về Vương tiểu thư: nào là tâm tình khấn trương cùng vui vẻ của Triệu Thiên Luân khi nghe Vương tiểu thư đến chơi; nào là Triệu Thiên Luân là người tiết kiệm như thế, nhưng

toàn chuẩn bị đồ vật xa hoa để đón nàng; nào là cách ăn mặc đều đổi mới, đều mặc những bộ đồ do thợ khéo bậc nhất làm ra để đi gặp nàng, những bộ đồ này làm cho Triệu Thiên Luân càng thêm ngọc thụ lâm phong, anh tuấn phi phàm. Hắn càng nghe tim càng nhói đau, tâm tình cũng trầm trọng theo vạn phần.

Qua hai ngày, hắn liền im lặng rời đi Triệu gia, thừa dịp Triệu Lí ngủ say sau khi chơi đùa mệt, mới đi ra, để tránh Triệu Lí không thấy hắn lại khóc lóc âm ỉ. Vừa ra khỏi cửa lại nhìn thấy Hoàn Kiếm đang ở trước cửa Triệu gia chờ hắn.

“Huynh.....” Còn chưa nói xong, Lý Hoàn Kiếm đã giúp hắn cầm lấy bọc y phục cực nhỏ trên tay.

“Huynh hỏi tỳ nữ trong Triệu gia, nàng nói đệ trở về ở khoảng hai ngày, huynh tính toán thời gian là ngày hôm nay đệ sẽ rời khỏi, nên ở đây chờ đệ.”

“Àn, dù sao cũng là nhà của tỳ phụ, không phải là nơi ở của mình, chỉ quấy rầy hai ngày là đủ rồi.”

Ở hai ngày này, tinh thần cùng thể xác của hắn thật mệt mỏi, dù sao trở mắt nhìn Triệu Thiên Luân coi trọng Vương tiểu thư như thế, tâm tình của hắn vẫn là bị đả kích không nhỏ.

“Nghe nói tỳ phụ đệ muốn thú thê.”

Lý Hoàn Kiếm giống như đang quan sát sắc mặt của hắn, Tôn Duẩn Thần tận lực bình tĩnh nói: “Đúng vậy, tỳ phụ đệ cuối cùng đã muốn thú thê, Lí Nhi cũng cần có nương, lòng đệ cũng cao hứng thay cho bọn họ.”

“Thật là cao hứng không? Hay là giả cao hứng?”

Tôn Duẩn Thần nhú mày, nổi nóng lên, gã vì cái gì luôn chọn cách nói chuyện đâm xuyên vào xương cốt như thế. “Huynh rốt cuộc là có ý gì? Ba câu thì đã hết hai câu đều nói như thế, huynh nhất định phải cố chấp bịa đặt giữa đệ và tỳ phụ đệ có cái gì sao? Nói cho huynh rõ, tỳ phụ đệ không phải loại người như vậy, huynh ấy ... huynh ấy đối đãi với đệ giống như thân đệ đệ mà thôi.”

Nói ra câu này, chua xót trong lòng Tôn Duẩn Thần rốt cuộc khó nhịn, nước mắt chảy xuống, hắn lập tức lau đi, quay đầu muốn bỏ chạy, nhưng Lý Hoàn Kiếm cạy mạnh bắt lấy tay hắn. “Hắn xem đệ như là thân đệ đệ, cho nên đệ thương tâm cùng bất mãn sao?”

Tâm giống như bị đao đâm trúng, Tôn Duẩn Thần hàm chứa nước mắt, nổi giận mắng: “Huynh..... Huynh không được nói bậy, vạn nhất phá hủy danh dự của tỳ phụ đệ, phá hủy việc hôn nhân của tỳ phụ đệ, đệ sẽ tìm huynh tính sổ.”

“Vậy đây là thật, đệ thích tỳ phụ đệ.”

Mở miệng ra đều là tỳ phụ...tỳ phụ, cho dù là bị mù cũng nhìn ra được hắn có tình cảm với Triệu Thiên Luân, tâm tình của Lý Hoàn Kiếm càng thêm ác liệt, nguyên bản chỉ là suy đoán, nào ngờ hết thấy đều giống như gã suy nghĩ. Cái tên Triệu Thiên Luân kia tính cái gì đứng đắn, tính cái gì thành thật thành khẩn, gã thấy y căn bản là cổ hủ phong bế.

Tâm sự bị soi thấu, Tôn Duẩn Thần bỏ cánh tay gã ra, “Không cần nói hươu nói vượn, không cho phép huynh nói thêm gì nữa, đệ và tỳ phụ đệ không phải loại quan hệ này, tỳ phụ đệ cũng không phải người như vậy, huynh không thể nói thêm gì nữa.”

Lý Hoàn Kiếm kéo hắn vào hẻm vắng, chặn lại động tác của hắn, nâng mặt hắn lên, hôn lên đôi môi đỏ mọng vì tức giận mà mẩn không ngớt của Tôn Duẩn Thần.

“Tỳ phụ đệ biết cái gì? Hắn cái gì cũng không thể cho đệ, cái loại người cổ hủ tự bế giống như hắn, căn bản không hiểu được trong lòng đệ đang suy nghĩ cái gì, chỉ có huynh mới có thể cho đệ loại cảm giác này, loại cảm giác này thực thoải mái đúng không?”

Gã hôn lên đôi môi đỏ mọng của Tôn Duẩn Thần, bàn tay gã thuần thục dời xuống, mở ra đai lưng, cởi quần, mở khóa hạ của Tôn Duẩn Thần, bắt đầu vuốt ve bộ vị non nớt nửa người dưới của Tôn Duẩn Thần, gã dao động từ trên xuống dưới, đầu ngón tay âu yếm trên đỉnh mẩn cảm của hắn, Tôn Duẩn Thần chưa từng chịu qua đối đãi như thế, hắn mở lớn miệng thở dốc hỗn hển, thất lưng hư nhuyển, cả người không còn một chút khí lực.

Hắn cùng Triệu Thiên Luân tuy có quan hệ thân thể, nhưng đều tiến hành trong bóng đêm, Triệu Thiên Luân lại quy củ, hắn cũng là nhẫn nhịn chịu đựng, Triệu Thiên Luân căn bản sẽ không chạm vào bộ vị nam tính của hắn, hắn cũng nhắm chặt mắt, ôm chặt Triệu Thiên Luân mà thôi, thân thể giao hoan không một chút khoái cảm, nhưng qua vài lần cũng không còn đau đớn như khi mới xỏ xuyên qua.

Lý Hoành Kiến khẽ cắn vành tai hắn, kích thích *** chưa nảy sinh của hắn.

“Thoải mái không tiểu Thần.”

“Ân, a a. Không, không cần.”

Thanh kêu của hắn đầy ngọt mịn, toàn thân hắn bị ép sát lên tường, Lý Hoành Kiến rất hiểu biết về loại sự tình này, gã nhỏ nước miếng vào trong lòng bàn tay của mình, sau đó bao phủ lên trên đỉnh nam tính non nớt của Tôn Duẫn Thần, biết như vậy có thể làm cho nam tính sáng khoái vô cùng, phía dưới Tôn Duẫn Thần bị ngón tay gã âu yếm đến cứng cứng, ý thức được mình đang làm gì, nhưng hoàn toàn không có năng lực chống cự, chỉ có thể thở dốc.

“Van cầu huynh, không cần như vậy.”

Hắn run giọng cầu xin tha thứ, bọn họ đang ở trong hẻm phố, sắc trời dù không quá sáng nhưng cũng chưa tới tối khuya, nếu có người đi vào hẻm nhỏ này sẽ thấy được khổ của hắn bị mở tung ra, bộ vị nam tính lộ lõ ở trong không khí, bị bàn tay của nam nhân đùa bỡn.

Hai mắt hắn nhắm lệ lưng tròng, miệng thở hổn hển, lại thấp giọng cầu xin tha thứ, những điều này làm cho thân sắc Lý Hoành Kiến trở nên ngẫu dục, gã cúi đầu hôn hắn, ngay cả trước đây đã từng ném qua không ít nam sắc, cũng từng ở trong viện tiểu quan chơi đùa, nhưng chưa từng gặp nam tử nào có thể so với sắc đẹp tuyệt mỹ của Tôn Duẫn Thần, bằng sắc đẹp của hắn mà ở trong viện thì đã sớm nổi danh, huống chi hắn hiện tại bị gã đùa bỡn đến hai mắt rưng rưng, ánh mắt hồn nhiên tràn đầy sương mù, lại càng đẹp càng mị hoặc đến cực điểm.

“Tiểu Thần, đệ thật đẹp, đệ có thể tiết ra, không sao cả.”

“Không cần, không cần như vậy, nơi này là hẻm phố .”

Tôn Duẫn Thần cực kỳ xấu hổ, chân cũng bắt đầu phát run, thân thể không hiểu biết ***, lại ở trong bàn tay của nam nhân dần dần biết đến loại cảm giác này, làm cho hắn nảy sinh cảm giác xấu hổ càng thêm mạnh mẽ, hắn dùng lực đẩy Hoành Kiến ra, nhưng thân thể Lý Hoành Kiến so với hắn cường tráng, hắn căn bản đẩy không ra, lại nhìn thấy nửa người dưới khó coi của mình đang run rẩy ở trong bàn tay gã, càng làm hắn thêm quần bách.

“Tiểu Thần, không sao đâu, cứ thả lỏng người mà hưởng thụ loại cảm giác này.”

Gã càng mạnh mẽ xoa nắn cao thấp, Tôn Duẫn Thần ngậm chặt miệng, ngăn cản tiếng kêu khi đạt tới cao trào của mình, nhiệt dịch nóng bỏng từ vật nhỏ nhỏ của hắn bắn ra, phun lên quần áo của Lý Hoành Kiến.

Tôn Duẫn Thần bật khóc, hắn nâng con mắt thu hút, sưng đỏ lên trừng mắt nhìn Lý Hoành Kiến, không chút suy nghĩ một bàn tay đưa lên, Lý Hoành Kiến bị hắn tát trúng mặt, kinh ngạc lập tức biến thành lửa giận, gã đã ra sức hạ Tôn Duẫn Thần sáng khoái đến như thế, thật không thể ngờ lại được hắn đáp lễ bằng một bàn tay vào mặt.

“Đệ làm cái gì vậy? Vừa rồi không phải đệ sướng khoái muốn chết sao?”

Tôn Duẫn Thần vành mắt hồng hồng, cả giận nói: “Ta ..ta không cần người khác đối với ta làm loại sự tình này, ta với người lại không quen, người lại đem ta ra đùa.”

Lý Hoành Kiến đối với lời nói của hắn cảm thấy mặc danh kỳ diệu, trách không được Triệu Thiên Luân vẫn nói hắn là đứa nhỏ.

“Nam nhân chính là như vậy, chơi vui mà thôi, mọi người cảm thấy sướng khoái hoạt là được, đệ chỉ cần qua vài ngày nữa, sẽ tự mình lắc lắc móng lại đây cầu huynh làm cho đệ sướng khoái.”

Lời nói của gã vô cùng hạ lưu, làm cho sắc mặt Tôn Duẫn Thần đều thay đổi, hắn đối với Triệu Thiên Luân đích thật là yêu thương nhưng nhớ, Triệu Thiên Luân cũng là người hắn vô cùng ái mộ, huống hồ Triệu

Thiên Luân nói chuyện với hắn đều là tôn trọng sẵn sóc, hoàn toàn sẽ không bỏ ổi, hạ lưu như thế, hắn dùng lực đánh Lý Hoành Kiến một quyền, đẩy gã ra, thất lại đai lưng, lập tức bỏ chạy đi.

Hắn khí lực nhỏ như vậy, đánh Lý Hoành Kiến không đau chút nào, còn làm cho Lý Hoành Kiến có cảm giác chịu nhục, Lý Hoành Kiến vừa tức vừa giận, nhưng biểu tình vừa rồi của Tôn Duẩn Thần diễm lệ vô cùng, làm cho hạ thân của gã trưởng lên ở trong khổ nội, phi thường không thoải mái, tưởng tượng lại vẻ mặt của hắn vừa rồi, càng làm cho tính khí của Lý Hoành Kiến ngẩng đầu cao hơn.

Nguyên bản lửa giận đang bốc lên, lại nghĩ đến biểu tình khi đến cao trào của Tôn Duẩn Thần, liền trôi đi không ít, xem ra Tôn Duẩn Thần nhất định vẫn còn trong trắng, nên mới bị loại chuyện thân mật này dọa sợ thành như vậy, sau khi đưa ra giải thích hợp lý, lửa giận của Lý Hoành Kiến biến mất không còn dấu vết.

Gã đưa ra ý tưởng phải làm cho Tôn Duẩn Thần chủ động ngồi ở trên người gã cầu hoan, từ trên xuống dưới phun ra nuốt vào nam tính của gã, với sự ngây thơ, non nớt của Tôn Duẩn Thần, nhất định sẽ rất dễ dàng lừa hắn mắc mưu.

end ch.3

Đăng bởi: admin

7. Chương 7

CHƯƠNG 4.1

Tiếng khóc của Triệu Lí vang thấu tận trời, vang chấn đến ngôi nhà cũng muốn rớt xuống, nó chỉ cần vừa thấy người Vương gia đến là liền khóc sụt sùi, lúc đầu thực làm cho Triệu Thiên Luân tức giận đến chết, muốn cho nó một tát tai nhưng lại đau lòng nó không nường, vẫn không nỡ xuống tay đánh nó.

Triệu Thiên Luân trở về nhà, Triệu Lí ở sau vườn lên tiếng khóc lớn, y cho tới bây giờ cũng chưa nghe qua nó khóc lớn tiếng như thế, y phóng nhẹ bước chân đi tới vườn sau, lại nghe thấy nữ âm mắng cất cao: “Khóc, lại khóc, ta kêu cha người đem người đuổi ra ngoài, xem người khóc cho ai nghe.”

“Ô ô, cậu ... con muốn cậu”

Người ta nói: em bé học gọi đầu tiên là cha hoặc nường, nhưng nường Triệu Lí mất sớm, đều là Tôn Duẩn Thần dẫn dắt nó, cho nên học gọi tên đầu tiên của nó chính là cậu, rồi sau đó mới là phụ thân, người khác vừa khóc vừa kêu nường gào cha, nhưng nó cũng kêu gào cậu không ngừng.

“Cậu người bị cha người đuổi đi rồi, người nếu không ngoan, sau này cũng sẽ bị cha người đuổi đi!” Trong vườn, Vương tiểu thư đối diện Triệu Lí nói, dáng vẻ nàng bệ vệ kiêu ngạo, cầm trong tay một cây gỗ hướng trên người Triệu Lí đánh, Triệu Lí quỳ rạp trên mặt đất, toàn thân dính đầy đất, không ngừng khóc lớn.

Triệu Thiên Luân tức giận đến phát cuồng, trong nhà đã xem Vương tiểu thư như là Thiếu nữ nãi nãi tương lai, cho nên nàng muốn tới sẽ tới, muốn đi sẽ đi, hoàn toàn không ai ngăn cản, hơn nữa ngày thường y không ở nhà, không thể tưởng được nàng đến nhà chơi nhưng lại đối với Triệu Lí nói hươu nói vượn, nói y đuổi Tôn Duẩn Thần ra khỏi cửa, lại còn dám ngược đãi cả con của y.

Y luyến tiếc đánh Triệu Ý, mặc dù Triệu Lí nhiều lần làm y tức giận, y cũng không nỡ đánh nó dù chỉ một cái, không thể tưởng được lại bị một nữ nhân còn chưa có nhập môn bắt nạt thành như vậy. “Nàng đừng tay cho ta, ai cho nàng làm như vậy.”

Triệu Thiên Luân sinh khí lao nhanh tới ôm lấy Triệu Lí, thanh âm khóc của Triệu Lí đều đã ách, lúc đầu Vương tiểu thư còn có chút chột dạ, nhưng thấy Triệu Thiên Luân luôn luôn nịnh bợ ái mộ nàng đối với nàng trợn lớn trừng mắt, nàng được nuông chiều từ bé nên rất kiêu ngạo, bị trừng mắt như thế liền sinh khí.

Nàng đem cây gỗ quăng xuống đất, nói ra lời nói ngông cuồng, “Triệu Thiên Luân, là huynh cầu ta gả cho huynh, ta có thể chấp nhận huynh, nhưng đứa nhỏ này không phải con của ta, ta không thích nó, nếu huynh không đường nó ở Triệu gia, ta đây liền cùng huynh thành thân.”

Điều kiện vô lý như thế, làm cho Triệu Thiên Luân tức giận đến phát run cả người, đây là điều kiện quỷ quái gì, Triệu Lí là con của y, không phải đồ vật có thể tùy tiện vứt bỏ liền vứt bỏ, cho dù Triệu Thiên

Luân có muốn thú nàng bao nhiêu, cũng tuyệt không đem thân sinh cốt nhục của mình trực xuất ra bên ngoài, để thú một nữ nhân không phúc hậu như thế.

“Nó là con ta, cũng là cốt nhục Triệu gia ta, ta không đem nó dưỡng ở Triệu gia, thì dưỡng nó ở nơi nào?”

“Dù sao sau khi chúng ta thành thân, cũng sẽ có những đứa nhỏ để kế thừa Triệu gia, ta không cần đứa nhỏ này ở trong này.” Vương tiểu thư rất tự tin, trông bộ dáng si mê của Triệu Thiên Luân đối với nàng, hơn nữa y còn tìm đủ mọi cách theo đuổi, nàng tin chắc y nhất định sẽ chấp nhận điều kiện của nàng, cho dù y không nguyện ý, cũng vẫn cúi đầu.

“Triệu gia ta chỉ là gian miếu nhỏ không thể chứa nổi đại Phật tôn kính như nàng!” Triệu Thiên Luân tức giận đến cả lời huỷ hôn đều nói ra, Vương tiểu thư hỗn hển, nàng chính là nhìn không ra tiểu hài tử dơ bẩn này có gì tốt, với lại Triệu Lí là con cả của Triệu Thiên Luân, sau này đứa nhỏ do nàng sinh ra còn có tương lai sao? Chỉ cần điểm tâm mất ấy, nàng liền không chấp nhận nổi Triệu Lí.

“Được, Triệu Thiên Luân, đây là huynh nói, ta trở về nói với cha mẹ ta, ta thà rằng chết cũng không muốn gả cho huynh.”

Nàng không nghĩ tới Triệu Thiên Luân lại có thể nói ra lời huỷ hôn đơn giản như vậy, nàng phát tay áo bỏ đi, Triệu Lí ở trong lòng ngực Triệu Thiên Luân khóc đến chết đi sống lại, tâm Triệu Thiên Luân cũng đau đến lưu đầy nước mắt, y ôm chặt Triệu Lí, giọng nói khàn khàn: “Cha biết con không nường, vì vậy sẽ yêu thương con thêm cả phần của nường con, tuyệt không để cho con bị người khác bắt nạt.”

Triệu Thiên Luân vì sự kiện này tức giận tìm đến toàn bộ tội tổ trong nhà, bọn tội tổ này tin tức rất linh thông, sao có thể không biết Triệu Lí bị Vương tiểu thư đánh chửi, nhưng lại không có người nào nói cho y biết, nguyên nhân là mọi người thấy Triệu Thiên Luân yêu thích Vương tiểu thư như thế, hơn nữa sau này Vương tiểu thư sẽ là Thiếu nữ nãi nãi của Triệu gia, ai dám ở trước khi nàng nhập môn đối với nàng gây thù chuốc oán. Y nghe bọn tội tổ nói xong, tâm cũng lạnh đi hơn phân nữa, không thể tưởng được toàn bộ Triệu gia to lớn như thế, lại không có được một tâm phúc chân chính.

Vương gia gửi thư đến, trong thư đầy lời nhục mạ, còn nói nữ nhi nhà họ không lấy chồng không làm quan, Triệu Thiên Luân xem mà sinh khí, xé nát trang giấy. Càng nghĩ càng vô cùng đau đớn, một hai tháng này y như kẻ điên, chạy tới chạy lui, cuối cùng tất cả đều là do y tự mình một sương tình nguyện đa tình.

Từ đó về sau Triệu Thiên Luân ngậm miệng không nói tới chuyện hôn nhân cùng Vương tiểu thư, y lại giống như trước đặt toàn bộ tâm huyết vào mặt tiền cửa hàng của mình.

Còn Tôn Duẫn Thần sau khi xin nghỉ ở Thiện Ưc, hắn đi tìm việc ở những nơi khác, nhưng dù sao hắn tuổi trẻ, cũng khó tìm được việc làm tốt. Lý Hoành Kiến ở trong thành lại mua một mặt tiền cửa hàng mới, muốn Tôn Duẫn Thần tới đó làm chủ quầy. Tôn Duẫn Thần không dám tin, hắn cũng không dám nhận, hắn đối với dược liệu không có quá hiểu biết, sao có thể là chủ quầy một dược ***.

Lý Hoành Kiến lại nói: “Huynh sẽ dạy cho đệ, nếu đệ muốn sống yên phận, phải kiếm nhiều ngân lượng một chút, làm người tính toán sổ sách, một tháng chỉ có một ít ngân lượng, một năm có thể kiếm được bao nhiêu tiền?”

Khi Tôn Duẫn Thần vẫn còn đang do dự, mỗi ngày Lý Hoành Kiến mang hắn đi xem dược liệu, làm cho hắn học cách phân biệt dược liệu tốt xấu như thế nào, sớm tối ở chung bên nhau, Lý Hoành Kiến nói rất nhiều, lại hay thích nói giỡn, nhưng gã đối với dược liệu là tri thức uyên bác, đối với hắn vô cùng hào phóng, hơn nữa gã cũng hướng Tôn Duẫn Thần giải thích cùng xin lỗi chuyện trước đây xảy ra ở hẻm phố.

Dù sao da mặt Tôn Duẫn Thần rất mỏng, cảm thấy không được tự nhiên khi nhắc về chuyện đó, hắn nhẹ nhàng nói câu “không sao”, Lý Hoành Kiến mua tặng hắn quần áo cùng một ít đồ vật này nọ, thấy nơi nào có món ăn gì ngon, đều tới tìm hắn cùng đi ăn.

Tâm con người đều làm bằng thịt, Tôn Duẫn Thần ở Triệu gia luôn thật cẩn thận, cho dù ái mộ Triệu Thiên Luân cũng không dám nói, nhưng Lý Hoành Kiến vô cùng phóng khoáng dám nói dám làm, làm cho hắn mở nhãn giới, hưởng chi gã đối với hắn thật tốt, hắn lại cô độc ở một mình bên ngoài, thân nhân duy nhất ở Triệu gia, thì hắn lại không thể quay về, nói không tính mệnh căn bản là gạt người.

Hắn dần dần tiếp nhận sự theo đuổi của Lý Hoành Kiến, Lý Hoành Kiến cầm tay hắn, hôn hai gò má hắn, bàn tay lơ đãng hướng xuống chiếc mông căng tròn, nhỏ nhắn mà xoa nắn để gây kích thích *** trong cơ thể hắn, dù sao hắn đối với *** vẫn còn rất non nớt, dưới sự dẫn dắt của Lý Hoành Kiến, tâm của hắn chậm rãi hướng về Lý Hoành Kiến, hơn nữa bởi vì Lý Hoành Kiến có thể chấp nhận thân thể nam nhi của hắn.

“Tiểu Thần, qua hai tháng nữa huynh phải về nhà, đệ có muốn theo huynh cùng đi không? Đến nhà của huynh ở, có tội tở hầu hạ, đệ sẽ không cần phải vất vả như thế.”

“Đệ không sợ vất vả.”

Tôn Duẫn Thần bị gã hôn đến ánh mắt mê ly, giữa bọn họ chỉ còn một bước nữa là bước qua vạch cấm, nhưng Tôn Duẫn Thần không muốn, ngay trước vạch cấm ấy đều luôn kêu ngừng lại.

“Kia theo huynh về nhà được không?”

Tôn Duẫn Thần thở hào hển, kỹ xảo của Lý Hoành Kiến tốt lắm, luôn hôn hắn đến không thở nổi, hắn nắm chặt cánh tay Lý Hoành Kiến, nước mắt sắp chảy ra trông thật yêu kiều: “Để đệ ... để đệ suy nghĩ thêm một chút nữa.”

“Suy nghĩ cái gì? Tiểu Thần, đệ đã suy nghĩ một tháng rồi, nơi này của huynh trưởng đến bao nhiêu khó chịu, đệ biết không?” Lý Hoành Kiến kéo tay hắn chạm vào hạ thân của gã, mặt Tôn Duẫn Thần đỏ bừng lên, vội rút tay về, hắn đối với việc hiến thân cho Lý Hoành Kiến vẫn còn có chút do dự.

“Đệ nói rồi, để đệ suy ngẫm thêm một ít thời gian nữa, đệ còn chưa quyết định sẽ cùng huynh phát triển mối quan hệ đến mức gần gũi như vậy.”

Lý Hoành Kiến biết nhược điểm của Tôn Duẫn Thần, hắn sẽ rất dễ siêu lòng khi người ta đối với hắn nói những lời ngon tiếng ngọt, lại sợ hãi tính mệnh, một ngày nào đó hắn cũng sẽ bị gã nắm giữ trong tay, cho nên gã cũng không nóng vội. “Vậy được rồi, cho đệ thêm một tháng suy ngẫm nữa.”

Tôn Duẫn Thần đưa gã ra cửa, Lý Hoành Kiến nâng mặt hắn lên, đầu lưỡi giống như con xà trơn trượt không kiêng nể gì hoành hành ngang ngược ở trong miệng hắn, Tôn Duẫn Thần ưm vài tiếng, nũng nịu mê người, hạ thân của hắn đã bị Lý Hoành Kiến huấn luyện, chỉ cần vừa hôn sâu một chút đã có chút nhiệt trường.

Thời điểm Lý Hoành Kiến buông ra, cũng là thời điểm hắn hư nhược cơ hồ không giữ vững nổi thân mình, hắn nhìn bóng dáng Lý Hoành Kiến, cúi đầu nghĩ về tâm sự của mình. Hắn không phải luyện tiếu khi rời đi mảnh đất này, mà là Triệu Thiên Luân cùng Lí Nhi đều sống ở đây, hắn sống đến bây giờ đều là vì hai người đó, muốn hắn rời đi, hắn sợ mình không có nổi dũng khí.

Một chiếc bóng to lớn dừng ở trước mặt hắn, Tôn Duẫn Thần khiếp sợ ngẩng đầu lên, đã thấy thần tình tức giận của Triệu Thiên Luân, ánh mắt của y tuôn ra tơ máu, hai gò má trường lên thành màu đỏ, có thể thấy được tức giận đến mất lý trí. “Đệ... đệ vừa rồi đang làm cái gì? Đệ vừa rồi rốt cuộc đang làm cái gì? Cùng nam nhân ... thế nhưng cùng nam nhân ở trước cửa làm cái loại gièm pha này, đệ muốn chọc giận huynh chết sao?”

Tôn Duẫn Thần bị dọa ngây người, mới biết được mình bị Triệu Thiên Luân thấy được một màn vừa rồi, Triệu Thiên Luân kéo hắn đi vào sân nhà sau viện, dùng hết sức lực đem mặt hắn ngâm vào trong nước, y rít gào nói: “Đệ hảo hảo tẩy sạch sẽ chính mình cho huynh, đệ thế nhưng cùng nam nhân hôn nhau trước cửa, sau này huynh lấy mặt mũi gì đi xuống địa phủ gặp tỷ tỷ đệ!”

Triệu Thiên Luân tức giận đến cả người phát run, Tôn Duẫn Thần bị y bức tiến trong nước, kém chút thì không nổi, hắn ho sặc sụa, dưới mãnh lực chống cự của hắn đã đem Triệu Thiên Luân đẩy ngã trên mặt đất, Triệu Thiên Luân đẩy người ẩm ướt, trong mắt y hiện lên vừa khiếp sợ vừa tuyệt vọng, tuyệt đối không thể tưởng được Tôn Duẫn Thần lại đẩy hắn như vậy.

Mà Tôn Duẫn Thần ở dưới ánh trăng, nước mắt rơi đầy mặt, tỷ phu tuyệt không hiểu hắn, càng đáng buồn hơn là hắn cũng không thể yêu cầu y hiểu hắn.

“Đệ... đệ thích nam nhân.” Một số thanh âm khóc thút thít gần như biến thành tiếng gào khóc, cuối cùng Tôn Duẫn Thần cũng có can đảm đối diện Triệu Thiên Luân nói ra nội tâm của hắn: “Đệ chỉ thích nam

nhân, tỷ phu, đệ chỉ thích nam nhân.”

Quái thanh từ trong cổ họng Triệu Thiên Luân phát ra, giống như thanh âm tuyệt vọng của dã thú, y kêu khóc không ra tiếng, y quỳ gối trước mặt Tôn Duẫn Thần, khóc không ra tiếng tự trách cứ chính mình. “Duẫn Thần, tỷ phu thực có lỗi với đệ, tỷ phu đã huỷ hoại đệ, chính là khi đó tỷ phu rất thương tâm, tỷ đệ vừa mất, huynh đánh mất lý trí, đem đệ trở thành tỷ tỷ đệ, lương tâm của huynh vẫn thực bất an, huynh không nên làm như vậy với đệ.”

Triệu Thiên Luân thương tâm khóc lớn, Tôn Duẫn Thần nghe xong mấy câu nói đó, so với lấy đao lấy thương đâm trên người hắn mấy lỗ thủng lớn còn muốn đau đớn hơn, những năm gần đây, bí mật không thể cho ai biết đó ... nếu đối với Tôn Duẫn Thần mà nói là những ký ức vừa ngọt ngào vừa đau khổ, thì đối với Triệu Thiên Luân mà nói lại là ký ức tự trách trầm trọng.

[Ta đem Tôn Duẫn Thần nuôi nấng lớn lên nhưng cũng chính ta đã huỷ hoại đệ ấy, nếu Như Mộng còn trên đời, nhất định sẽ hy vọng tiểu đệ của mình trở thành nam nhi đỉnh thiên lập địa, nhưng chính ta lại ở trong ngày đưa tang Như Mộng, đưa đệ ấy trở thành nữ nhân để tiết dục, cho nên Tôn Duẫn Thần mới có thể biến thành bộ dáng ngày hôm nay.]

Tôn Duẫn Thần ngồi xổm xuống, ôm lấy Triệu Thiên Luân khóc đến run rẩy, ẩm ướt trên áo y cũng dính sang trên người hắn, những năm gần đây, bọn họ ôm ấp đồng dạng đau xót, ôm tựa như là chữa lành vết thương cho nhau.

“Tỷ phu, huynh không có sai.”

Áy náy trong những năm gần đây, làm cho Triệu Thiên Luân điên cuồng hét lớn lên: “Huynh có sai, Duẫn Thần, huynh biết rõ đệ sợ hãi, nghĩ rằng nếu không làm chút gì đó, chỉ sợ sẽ bị đuổi ra Triệu gia, huynh vì an ủi đệ, cũng sợ đệ loạn nghĩ, bởi vậy mới từng tháng đều đi đến phòng đệ một lần, là huynh hại đệ thành như bây giờ, nếu tỷ phu không làm như thế với đệ, đệ tuyệt đối sẽ không nói đệ hận tại thích nam nhân.”

“Tỷ phu, không phải như thế, không phải như huynh nghĩ...” Ngay cả tỷ phu không có làm việc này, hắn vẫn thích nam nhân; khi hắn hơn mười tuổi, từ lâu đã trộm yêu thương tỷ phu, người đối với hắn cùng tỷ tỷ rất tốt.

Triệu Thiên Luân lắc lư đứng lên, trên mặt y không hề lộ ra biểu tình tức giận, so với khi tỷ Như Mộng chết còn muốn thờ ơ hơn, y cái gì cũng không nói, tập tễnh cước bộ rời đi, y tựa như già thêm mười tuổi, ngay cả búi tóc trên đầu cũng không thẳng, Tôn Duẫn Thần vội đuổi theo, chính là cái gì cũng không nói được.

Hắn dựa vào cửa khóc đến ai ai nhất thiết, Triệu Thiên Luân không tái quay đầu lại, ánh trăng chiếu lên mặt y tựa như người chết, đi bước một tiến vào hẻm phố ban đêm yên tĩnh. Đăng bởi: admin

8. Chương 8

CHƯƠNG 4.2

Tôn Duẫn Thần cả một đêm không ngủ, tưởng tượng đến ánh mắt tuyệt vọng cùng tự trách của tỷ phu, hắn liền khóc đến khàn cả tiếng, hắn hạ quyết tâm sẽ không cùng Lý Hoàn Kiến ở cùng một chỗ nữa, nếu sẽ làm cho tâm của tỷ phu bị tổn thương, kia hắn sẽ không tái làm việc này, thà rằng cả đời không được nam nhân đụng chạm, cũng sẽ không làm chuyện gây cho tỷ phu thương tâm.

“Duẫn... Duẫn Thần.” Thanh gõ cửa bên ngoài lúc lớn lúc nhỏ, Tôn Duẫn Thần nhận ra là thanh âm Triệu Thiên Luân. Hắn chạy ra mở cửa, Triệu Thiên Luân vừa vào cửa, trên người đã toát ra một cỗ mùi rượu nồng đậm, căn bản là say như chết.

Nước mắt của Tôn Duẫn Thần lại chảy xuống, Triệu Thiên Luân bình thường là người tu thân dưỡng tính, căn bản là không uống rượu, ngay cả đại khách nhân quan trọng nhất của y cũng vô pháp buộc y uống, dù chỉ một ngụm rượu, hôm nay y lại tự mình đi uống rượu, nguyên nhân tất yếu nhất định là do hắn.

“Tỷ phu, sao huynh lại làm mình ra nông nổi này, huynh rõ ràng không uống rượu mà.”

Tôn Duẫn Thần ôm thân mình của y, hướng giường ngủ của mình đi tới, nằm ở trên giường, Triệu Thiên Luân không ngừng kêu to: “Duẫn Thần..... Duẫn Thần.... Duẫn Thần”

Y vẫn kêu to, thanh âm vội vàng, giống như sợ hấn đi xa, tâm Tôn Duẫn Thần vô cùng đau đớn giống như bị cầm đầy châm, hấn đem mặt dựa lên ngực Triệu Thiên Luân, lệ nóng doanh trùng đáp lại tiếng gọi của tỷ phu, sau này dù có thương tâm khó chịu bao nhiêu, hấn cũng sẽ không tái làm cho tỷ phu thất vọng thống khổ như thế này, hấn biết trên thế gian này, tỷ phu vẫn là người quan tâm đến hấn nhất.

“Tỷ phu, đệ ở đây, đệ đang ở bên cạnh huynh.”

Nghe hấn đáp lại tiếng gọi của y, sắc mặt lo lắng của Triệu Thiên Luân mới hoà hoãn xuống, y gắt gao giữ chặt hai vai Tôn Duẫn Thần không cho rời đi, y thương tâm không thôi, hơn nữa lại uống rượu, y lớn tiếng lặp lại câu nói trước kia đã từng nói: “Duẫn Thần, trong lòng tỷ phu... đệ cùng ...Lí Nhi là người quan trọng nhất, đệ biết không?”

Trước đây, hấn đã từng nghe Triệu Thiên Luân nói qua, hơn nữa Triệu Thiên Luân nói rất thiết tình thành ý, hốc mắt hấn lại đỏ lên, gật đầu, “Tỷ phu, ở trong lòng đệ ... huynh cũng là người quan trọng nhất.”

Triệu Thiên Luân cúi đầu nhìn Tôn Duẫn Thần, y ôm chặt hấn, bỗng nhiên khóc lớn lên, y tự trách chính mình đã làm hại Tôn Duẫn Thần thích nam nhân, y cảm thấy chính mình quả thực cầm thú cũng không bằng, y đã huỷ hoại cuộc sống của Tôn Duẫn Thần. “Huynh thực có lỗi với đệ, Duẫn Thần, huynh xin lỗi đệ, người mà cả đời huynh có lỗi nhất chính là đệ, đều là huynh hại đệ, đều là lỗi của huynh, huynh không xứng đáng làm tỷ phu của đệ, huynh chỉ xứng đáng làm súc sinh, huynh là mặt người tâm thú, bằng không sao có thể đối với đệ làm ra việc này.”

“Tỷ phu, huynh đừng nói mình như vậy.”

Thấy y tự trách, Tôn Duẫn Thần so với y còn khổ sở hơn, hấn lại bắt đầu khóc nức nở, Triệu Thiên Luân liền cảm thấy xót xa, lau nước mắt cho Tôn Duẫn Thần, ôn nhu nói: “Đừng khóc, Duẫn Thần, đệ vừa khóc, tâm tỷ phu liền muốn nát ra, so với thời điểm tỷ tỷ đệ chết còn thống khổ hơn một trăm vạn lần.”

Này không phải là lời ngon tiếng ngọt của tình nhân, nhưng Tôn Duẫn Thần lại cảm thấy lời nói này so với lời phiếm tình của Lý Hoành Kiến còn ngọt ngào hơn, càng khó có thể phụ hà, bởi vì hấn biết tỷ phu là người thành khẩn, lời nói của y đều là thiết tình chân ý.

“Tỷ phu.” Chính vì dạng này, hấn mới yêu thương tỷ phu, tỷ phu hoàn toàn không giống những người khác ở Triệu gia, trước mặt hấn là thái độ này, sau lưng hấn lại là thái độ khác, nhưng y đối với hấn thủy chung chỉ có một thái độ, khi tỷ tỷ còn sống, y đối với hấn rất tốt, sau khi tỷ tỷ chết, y đối với hấn lại càng thêm yêu thương.

“Tỷ phu, đệ ... đệ thích huynh, đệ yêu huynh” Hấn càng nói càng thẹn thùng, hai gò má hồng ửng, thanh âm càng thêm hạ thấp xuống, ngay cả Triệu Thiên Luân say có thể hiểu được, nhưng ngày mai cũng sẽ không nhớ rõ cái gì, chính là hấn cuối cùng có thể ở trước mặt Triệu Thiên Luân nói ra nội tâm mà hấn đã giấu kín trong nhiều năm.

Hấn xoa đôi môi kiên nghị của Triệu Thiên Luân, hơi thở bỗng nhiên nhanh hơn vài lần, có lẽ ngày mai Triệu Thiên Luân liền quên hết thấy những điều này, nhưng hết thấy đêm nay chính là cả đời hấn ước mơ tha thiết có được, qua đêm nay, hấn không bao giờ ... làm cho tỷ phu thương tâm nữa, cũng không bao giờ muốn cùng nam nhân khác ở cùng nhau nữa. Chỉ cần ôm ấp trí nhớ của một đêm này, hấn nhất định có thể sống sót trong sự cô độc.

“Tỷ phu, đệ yêu huynh.” Lời nói ôn nhu thản nhiên giống như mật ngọt, so với Hoàng Liên ngâm vào trong miệng còn ngọt ngào hơn, Tôn Duẫn Thần xích lại gần, Lý Hoành Kiến dạy hấn biết rất nhiều phương diện cùng thân thể nam nhân quan hệ, gần nhất gần còn lấy những hình ảnh Long Dương khó có thể coi, đưa cho hấn xem, hấn vừa thấy mặt liền đỏ như lửa thiêu, Lý Hoành Kiến liền chỉ vào hình trong tranh, nói: ‘chỉ cần đệ làm giống như thế, nam nhân nhất định không thể kháng cự.’ (thăng trời đánh >”Đăng bởi: admin

9. Chương 9

CHƯƠNG 5.1

Mặt trời lên cao, Triệu Thiên Luân mở mắt, ánh nắng chiếu thẳng vào mí mắt y, Triệu Thiên Luân cảm thấy đầu vàng mắt hoa, y nâng dậy nửa người trên, nhìn quanh một vòng, thấy mình không phải đang ở trong phòng của mình, mà là ngủ ở một nơi xa lạ.

Bên cạnh truyền đến tiếng hô hấp đều đều, y quay đầu sang nhìn thấy Tôn Duẫn Thần chỉnh tề sạch sẽ đang ngủ bên cạnh y, còn quần áo của y thì rối loạn, nhưng cũng được cài hơn phân nửa, y nhẹ vỗ về sợi tóc của Tôn Duẫn Thần, không chỉ là yêu là thương, mà còn là thương tâm cùng khổ sở, tất cả đều nảy lên trong lòng.

“Tỷ.... tỷ phu”

Tôn Duẫn Thần mở mắt, ánh sáng mặt trời chiếu vào làn da trắng như tuyết của hắn càng làm nó thêm trắng nõn nà, da thịt hắn không có một chút tỳ vết nào, ánh mắt của hắn vừa tròn lại vừa sáng, mang đầy thu quang cùng ưu thương, điều này làm cho tâm của Triệu Thiên Luân chấn động.

Ở trong lòng của y, Tôn Duẫn Thần vẫn là đứa nhỏ chưa trưởng thành, ngay cả y biết hắn đã mười tám tuổi, cũng hiểu được hắn vĩnh viễn không còn là tiểu hài tử, nhưng đây là lần đầu tiên y phát hiện Tôn Duẫn Thần không những đã trưởng thành, mà so với tỷ tỷ của hắn còn xinh đẹp hơn, da thịt của hắn vừa trắng lại vừa đẹp, giống như mời gọi người khác vuốt ve lên nó một lần lại một lần.

“Duẫn Thần, đệ vốn đã lớn như thế này sao?”

Tôn Duẫn Thần lộ ra biểu tình không hiểu, nhưng biểu tình ấy thật đáng yêu, làm cho tim người khác đập mạnh và loạn nhịp, Triệu Thiên Luân cũng biết câu hỏi của mình thật sự ngốc, nhưng nếu không hỏi ra, nó nghẹn lại ở cổ họng, khó có thể tiêu hoá.

Tôn Duẫn Thần ngồi dậy, mái tóc đen nhánh của hắn xoa dài đến thắt lưng, vài sợi tóc rớt vào bàn tay của Triệu Thiên Luân, Triệu Thiên Luân không tự chủ được, nhẹ nâng lên ngửi, sợi tóc mềm mại kia tràn ngập một mùi thơm ngát, hơn nữa ở dưới ánh sáng mặt trời chiếu rọi, nó càng thêm sáng bóng làm mê hoặc lòng người.

“Đệ không hiểu tỷ phu đang hỏi cái gì?”

Triệu Thiên Luân mặt nhăn mày nhú, ngay cả cái trán đều nhíu lại, đây không phải là Tôn Duẫn Thần, Tôn Duẫn Thần vẫn còn là một đứa nhỏ, y ôm thắt lưng hắn, uy hắn ăn cái gì đó, không phải chỉ mới là chuyện một, hai năm trước sao? Làm sao có thể khác nhiều đến vậy?

“Tỷ phu, đêm qua huynh uống quá nhiều rượu, chạy tới chỗ của đệ liền ngủ, huynh không nhớ rõ sao?”

Y hoàn toàn cũng không nhớ rõ tối qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng trước mắt là một người có nét mặt xinh đẹp như trong tranh, da thịt trắng như tuyết, mái tóc dài mềm mại như dòng nước, ánh mắt như có thiên ngôn vạn ngữ, tất cả tạo nên một tuyệt sắc giai nhân, sao có thể là Tôn Duẫn Thần mà y đã thấy từ nhỏ đến lớn, đây....đây không phải Tôn Duẫn Thần, mà là tiên nhân thanh thuần xinh đẹp theo từ trong tranh bước ra, là một tuyệt sắc mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành.

Y lắc lắc đầu, muốn xua đi hình ảnh Tôn Duẫn Thần trước mắt, Tôn Duẫn Thần lại dựa vào càng gần hơn, quan tâm hỏi: “Đầu huynh bị đau sao? Tỷ phu, có phải huynh còn chưa hết say rượu, nên cảm thấy không được thoải mái?”

Mùi thơm trên cơ thể hắn toả ra mê người, dưới áo lộ ra xương quai xanh xinh đẹp trắng nõn, đôi môi đỏ mọng khép mở cùng chiếc lưỡi linh hoạt, đột nhiên như là tia chớp đánh thẳng vào nửa người dưới của Triệu Thiên Luân, dục vọng những năm gần đây căn bản là không chú ý đến, giờ lại tê dại đứng lên, lại còn hạ lưu, vô sỉ muốn đè áp Tôn Duẫn Thần xuống, điều này là cho Triệu Thiên Luân quá sợ hãi, y sao có thể có ý nghĩ không an phận đối với Tôn Duẫn Thần?

“Tỷ phu không sao.” Y nói một câu ngắn gọn, liền lập tức bước xuống giường, không dám quá mức tiếp cận với Tôn Duẫn Thần, y hôm nay không bình thường, hơn nữa là rất không bình thường.

Vừa xuống giường, y mới phát hiện quần áo trên người gần đến kỳ cục, này không phải là quần áo của y, Tôn Duẩn Thần bịa đặt nói dối: “Tỷ phu, hôm qua huynh say rượu nên ói ra, làm bẩn hết quần áo, cho nên đệ đã đem đi giặt, rồi lấy đồ của đệ cho huynh mặc.”

Sự thật là đêm qua bọn họ triền miên ở trên giường, làm bẩn hết quần áo, hấn sợ Triệu Thiên Luân phát hiện, nửa đêm vội vàng đem đi giặt, rồi giúp Triệu Thiên Luân mặc vào quần áo của mình, chính là Triệu Thiên Luân ngủ say như chết, thân hình y lại so với hấn khổng lồ, hấn giúp y mặc quần áo vào, thêm cài được vài cái khuy cũng đã làm hấn tiêu hao hết khí lực.

Sau đó hấn mới yêu thương hôn vài cái lên môi của Triệu Thiên Luân, nhưng Triệu Thiên Luân đã mê man bất tỉnh, không giống như vừa rồi ôm hấn, khi bốn môi mập hợp cùng yêu cầu vô độ, nhưng hấn vẫn cảm thấy vô cùng hạnh phúc, tâm của hấn tựa như có dòng nước ấm chảy vào, hấn có thể ở bên cạnh Triệu Thiên Luân, cảm thụ được nhiệt độ ấm áp từ cơ thể của y, chuyện hạnh phúc đêm nay là bảo vật mà hấn sẽ ôm ấp, cất giữ suốt cả cuộc đời.

“Tỷ phu, đệ... đệ đã làm sai, từ nay trở đi, đệ sẽ không tái ở cùng với nam nhân nữa, chỉ cần tỷ phu nói, đệ sẽ tuyệt đối nghe theo, tối hôm qua đệ đã suy nghĩ kỹ, đệ không muốn làm cho tỷ phu thương tâm.”

Nguyên bản nghe Tôn Duẩn Thần thừa nhận hấn chỉ thích nam nhân, Triệu Thiên Luân chịu đả kích rất lớn, thậm chí tự trách không thôi, cảm thấy đều là lỗi của y, khi Tôn Duẩn Thần mười bốn tuổi, chính mình đã xâm phạm thân thể hấn, mới tạo thành hấn lỗi giác như vậy.

Hơn nữa, cứ mỗi tháng y đều đến phòng của Tôn Duẩn Thần, ngay cả y không phải thật sự đối với Tôn Duẩn Thần có hưng trí, nhưng đôi mắt diêm dâm đáng yêu của Tôn Duẩn Thần lúc nào cũng ẩn chứa nỗi sợ hãi tùy thời sẽ bị đuổi ra khỏi Triệu gia, làm cho y thương tâm không thể chịu được, hai người duy trì quan hệ như vậy, bất quá cũng chỉ là muốn làm cho Tôn Duẩn Thần an tâm ở lại Triệu gia mà thôi.

“Đệ... Đệ nói thật chứ? Duẩn Thần.” Triệu Thiên Luân vô cùng mừng rỡ, thanh âm đều run rẩy, Tôn Duẩn Thần nghiêm túc kiên định gật đầu, Triệu Thiên Luân đưa tay lên kéo hấn ủng vào trong lòng ngực, vuốt ve tóc hấn giống như vuốt ve tóc của Triệu Lí, vui vẻ nói: “Đây mới là Duẩn Thần ngoan của huynh, huynh sẽ gọi người giúp đệ giới thiệu rất nhiều cô nương xinh đẹp, nhất định sẽ có người làm cho đệ yêu thương, tựa như tỷ phu yêu thương tỷ đệ vậy.”

Bên tai Tôn Duẩn Thần tràn ngập tiếng tim đập vui mừng của Triệu Thiên Luân, hấn khép mắt lại, môi xẹt qua ngực của Triệu Thiên Luân, mặc dù cách một tầng quần áo hơi mỏng, hấn vẫn cảm nhận được hơi ấm từ ngực toả ra, làm cho hấn nhớ rõ đêm qua da thịt của Triệu Thiên Luân có bao nhiêu lửa nóng, bất quá kia đã là chuyện đêm qua, cũng là bí mật lớn nhất của cả đời hấn, Triệu Thiên Luân vĩnh viễn cũng sẽ không biết.

Hấn đem tâm tư đè nén xuống, cúi đầu nói: “Không cần gọi người giới thiệu đâu tỷ phu, đệ muốn ổn định tâm tình của mình trước rồi mới tính tiếp, hiện tại đệ không có tâm tư nói về chuyện tình cảm.”

Chỉ cần hấn không ở cùng với nam nhân, luôn khoẻ mạnh khoái hoạt, Triệu Thiên Luân đã không còn cầu gì hơn, y gật đầu đồng ý.

Quần áo của y còn chưa khô, mặc quần áo Tôn Duẩn Thần thật chật chội, không có chút thoải mái. “Duẩn Thần, huynh về nhà đây, đệ có rảnh thì về nhà nhiều một chút.”

Tôn Duẩn Thần ập a ập ứng muốn nói, rồi lại không nói, Triệu Thiên Luân thấy thế liền hỏi: “Có chuyện gì không?”

“Kia Chuyện Vương tiểu thư kia, tỷ phu không phải muốn cưới nàng làm vợ sao, sao đến bây giờ vẫn không có tin tức gì?”

Nhắc đến việc này, tính tình ôn hoà của Triệu Thiên Luân cũng nhịn không được tức giận đến phát hoả. “Huynh ở trước mặt tỷ đệ gặp được nàng ta, nghĩ là ý tứ của tỷ đệ, không thể ngờ nàng ta là người tâm địa ác độc, thừa dịp huynh không có nhà, dám ra tay đánh chửi Lí Nhi, huynh thấy được, lập tức hủy hôn, huynh thà rằng cả đời không tái thú thê, cũng không cho bất luận kẻ nào bắt nạt Lí Nhi.”

Lúc này Tôn Duẩn Thần thế mới biết, việc Vương tiểu thư đánh chửi Lí Nhi bị Triệu Thiên Luân thấy được, nên mới miễn bàn đến việc hôn nhân này. Mặt Triệu Thiên Luân sắc lên, thấy biểu tình của hấn, liền nổi

giận đến tím mặt, chỉ vào mũi hần, mắng: “Đệ cũng biết việc này, phải không?”

Tôn Duẫn Thần không dám trả lời, Triệu Thiên Luân tức giận đến ánh mắt nổi đầy tơ máu, “Tất cả các người đều đem huynh trở thành cái gì? Mọi người trong nhà đều biết nàng ta đánh chửi Lí Nhi, cũng chỉ có huynh không biết, còn kích động muốn kết hôn cùng nàng ta, đưa nàng ta vào cửa để nàng ta càng ‘ngôn chính danh thuận’ đem Lí Nhi ra đánh cho mình đầy thương tích, các người vì cái gì cũng không chịu nói cho huynh một tiếng? Huynh là sai lang hổ báo ăn thịt người sao?”

Tôn Duẫn Thần thấy y sinh khí, lập tức phóng nhẹ thanh âm nói: “Tỷ phu, chúng ta sao có loại ý nghĩ này, tất cả người trong nhà đều rất tôn kính huynh, đây là vì tỷ tỷ đã chết lâu như vậy, huynh vẫn không chịu thành thân, đột nhiên xuất hiện một Vương tiểu thư làm cho huynh như sống lại, huynh đối với nàng ta ái mộ cùng theo đuổi như vậy, chúng ta không dám phá hủy việc hôn nhân của huynh.”

Nghe hần giải thích, Triệu Thiên Luân càng thêm sinh khí, “Tất cả đều là nói bậy, nàng ta là cái thứ gì, huynh muốn đem nàng ta nhập môn, bất quá cũng chỉ vì nàng ta lớn lên cùng Như Mộng giống nhau, nhưng nàng ta lại quá kiêu căng, tâm tính lại không tốt, mà huynh cũng đã nói rất nhiều lần, ở trong lòng huynh, đệ cùng Lí Nhi mới là người quan trọng nhất.”

Nói tới đây, Triệu Thiên Luân bỗng nhiên biến sắc, y bưng tỉnh đại ngộ, thanh âm thô ách nói: “Nếu nàng ta dám đối với Lí Nhi như vậy, tự nhiên cũng dám đối với đệ như vậy, cho nên nàng ta tới nhà chơi không được vài lần, đệ đã nói nhất định phải chuyển ra ngoài sống, nói cái gì đệ đã lớn, đệ có việc muốn làm, tất cả đều là giả, kỳ thật là nàng ta không chấp nhận đệ, đối với đệ nói những lời khó nghe, cho nên khi đệ nghe xong liền khổ sở cùng thương tâm, cho nên mới quyết định chuyển ra khỏi Triệu gia, đúng không?”

“Không... không...không phải.” Tôn Duẫn Thần vẫn nói dối, thái độ làm người của Triệu Thiên Luân là chính trực, cũng không phải dạng ngu xuẩn, lập tức liền hiểu được ‘tiền căn hậu quả’, y mở tủ quần áo, lấy ra khăn bố, cũng không quản mọi việc, liền đem toàn bộ quần áo cũ mới của hần bỏ vào khăn bố, y tức giận nói: “Đệ chịu uỷ khuất để cầu toàn cái gì? Đã có tỷ phu ở đây, cho dù tỷ phu chết đi, cũng sẽ đem đệ an trí thỏa đáng, tuyệt không để cho người khác khi dễ đệ.”

“Tỷ phu.”

Triệu Thiên Luân kéo hần, nói: “Trở về Triệu gia, chúng ta mang đi trước một ít quần áo, còn những thứ khác, huynh sẽ kêu phó tì đến lấy, tóm lại hôm nay đệ phải theo huynh quay về Triệu gia. Đệ với tỷ tỷ đệ cùng một dạng, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, nước mắt đều nuốt vào bụng mà chịu đựng, tỷ phu là dạng nam nhân không đáng để cho đệ nương tựa sao? Chỉ có thể đem lại cho đệ thương tâm cùng thống khổ, lại không có biện pháp thay đệ chắn gió che mưa sao?”

Nước mắt Tôn Duẫn Thần chảy xuống hai gò má, ở Triệu gia đây những uỷ khuất bất đắc dĩ, khi Triệu Thiên Luân không ở nhà, thân nhân cùng tới ở Triệu gia đây lời ra tiếng vào, hần nghe xong, trong lòng rất khổ sở, chỉ cảm thấy làm người thật khó, nhưng lại không dám nói gì với Triệu Thiên Luân, sợ gây nhiều phiền toái cho Triệu Thiên Luân, đành phải im lặng chịu đựng, tự ôm sầu muộn một mình.

“Tỷ phu là đồ ngốc, nhìn không ra đệ không vui, trách không được ngày đó đệ ở tửu lâu nói tỷ phu không hiểu đệ, tỷ phu hiện tại đã hiểu, tất cả đều đã hiểu, huynh sẽ đem đệ an bài chu toàn, đệ cái gì cũng không cần sợ, có tỷ phu ở đây, xem ai dám khi dễ đệ.”

Triệu Thiên Luân thấy hần khóc, trong lòng đau đớn vô cùng, y giơ tay áo lên giúp hần lau đi nước mắt, tức giận vừa rồi lập tức tan biến đi, thay vào đó là thương tiếc cùng đau lòng. “Duẫn Thần, là tỷ phu không tốt, cho nên đệ mới không dám than vãn cùng tỷ phu, sau này tỷ phu sẽ an bài chu toàn tất cả, sẽ không để cho người khác dám đối với đệ nói những lời nhàn thoại, huynh sẽ làm cho đệ có thể quang minh chính đại sống ở Triệu gia.” Đăng bối: admin

10. Chương 10

CHƯƠNG 5.2

Triệu Thiên Luân mang theo Tôn Duẫn Thần trở về Triệu gia, rồi phái tì tới đi thu thập toàn bộ gì đó của Tôn Duẫn Thần ở trạch lỵ bại kia đem về nhà, sau đó y đi tới phòng của Tôn Duẫn Thần, chuyện trong

những năm gần đây không phát hiện, hiện giờ mới phát hiện ra: căn phòng của Tôn Duẫn Thần vô cùng cũ nát, quần áo của hắn cũng rất nhiều cái cũ, vật phẩm tùy thân ít đến thảm thương, trừ bỏ những lễ vật hàng năm vào dịp sinh nhật được Triệu Thiên Luân đưa cho là trân quý, còn lại là đồ không có giá trị mà cũng không được bao nhiêu món, đồ vật so với bọn tôi tớ trong nhà tương tự nhau, thậm chí chén trà trên bàn bị mẻ một góc vẫn còn được tiếp tục sử dụng, ấm trà cũng đã được dùng nhiều năm, là loại hàng hoá rẻ mạt nhất.

Trước kia, Triệu Thiên Luân bận rộn với sinh ý, rồi lại đắm chìm trong đau khổ tang thê, trừ bỏ việc không muốn Tôn Duẫn Thần quá đau lòng vì tỷ tỷ chết sớm, và chú ý đặc biệt đến sức khoẻ thân thể của hắn, còn những mặt khác hoàn toàn không chú ý tới, y cuối cùng cũng sáng tỏ y chiếu cố Tôn Duẫn Thần quá mức thiếu sót.

Hiện tại, khi y cuối cùng chú ý tới này đó các thứ, nước mắt y thiếu chút nữa chảy xuống, y là thương nhân lâu năm, đương nhiên hiểu được người phải ăn mặc, Phật phải kim trang, người bình thường đều xem bề ngoài để đánh giá, y để cho Tôn Duẫn Thần ở lại Triệu gia nhưng so với tôi tớ còn không bằng, đương nhiên ngay cả tôi tớ cũng sẽ dám khinh thường hắn.

“Lại đây, Duẫn Thần, từ hôm nay trở đi, đệ không cần ngủ ở nơi này nữa, nơi này vừa cũ nát vừa uế khí, không thích hợp cho đệ ở.”

“Không cần đâu tỷ phu, đệ ở đây đã quen rồi.”

Tôn Duẫn Thần càng khiêm nhượng, Triệu Thiên Luân lại càng đau lòng: [đều là do lỗi của mình, nếu chính mình chịu để ý, quan tâm đến Tôn Duẫn Thần nhiều hơn, Tôn Duẫn Thần tuyệt sẽ không chịu nhiều uỷ khuất đến nhiều năm như thế ở Triệu gia, mình lại để cho đệ ấy ở căn phòng kém cõi nhất, mặc quần áo cũ kỹ, đương nhiên mọi người đều cho rằng mình đối với Tôn Duẫn Thần không quan tâm, nên càng ra sức bức hiếp đệ ấy, tất nhiên đệ ấy cũng sẽ càng ngày càng tự thu mình lại.]

Lời ra tiếng vào của những thân nhân nhảm chán đã làm cho Như Mộng bị thống mà chết, y tuyệt sẽ không để cho Tôn Duẫn Thần cũng thương tâm mà chết đi như tỷ tỷ hắn, tuyệt sẽ không cho bọn người thích nói hươu nói vượn có cơ hội tra tấn hắn.

“Tới đây.”

Sắc mặt Tôn Duẫn Thần đỏ lên, Triệu Thiên Luân kéo hắn thẳng tới tân phòng được chuẩn bị cho y cùng Vương tiểu thư thành thân, gian phòng này vô cùng xa hoa, trạm trổ bên trong phòng đều do thầy thợ bậc nhất trong thành làm, giường là do cây tử đàn mộc làm ra, vừa to lại vừa mềm mại, hoa văn và màu sắc ở trên đệm chăn đều là thêu thùa xinh đẹp nhất.

“Từ hôm nay trở đi, đệ sẽ ở nơi này.”

Mặt Tôn Duẫn Thần đỏ như lửa, căn phòng này là Triệu Thiên Luân chuẩn bị để ở cùng với tân nương, cách trang trí phòng rất đặc biệt, ngay cả hoa hoa thảo thảo xung quanh cũng là loại riêng biệt, làm cho gian phòng như nằm giữa một rừng hoa cỏ, tựa như cảnh tiên ở nhân gian, hắn ngủ ở nơi này chẳng phải rất quái dị. “Tỷ phu, đệ ở nơi này rất không thích hợp, có rất nhiều điểm kỳ quái.”

Triệu Thiên Luân không nghĩ nhiều như vậy, đối với y mà nói: đây là phòng ở tốt nhất ở Triệu gia, Vương tiểu thư không nhập môn, nó liền để không, y đến đây, thấy căn phòng này liền nghĩ ngay đến sắc mặt đáng ghê tởm của Vương tiểu thư dám đánh chửi Triệu Lí, tự nhiên càng không thích đến, nhưng hiện tại vì y muốn nâng cao địa vị của Tôn Duẫn Thần trong Triệu gia, nên y muốn hắn ở trong căn phòng tốt nhất ở Triệu gia.

“Không kỳ quái, đệ ở nơi này là đúng rồi, nếu không thì căn phòng này để không cũng quá lãng phí, huynh ở tại phòng ngủ chính của mình, cái này để cho đệ ngủ.” Triệu Thiên Luân nói một là một, lập tức kêu phó tì đem toàn bộ đồ của Tôn Duẫn Thần chuyển lại đây, hơn nữa y còn cẩn thận xem qua cái nào cũ hay hơi cũ, y đều ném tất cả, ngay cả quần áo lót của Tôn Duẫn Thần cũng bị y kiểm tra không chừa một cái.

“Tỷ phu, cái này còn có thể mặc.” Hắn muốn cướp lại quần áo bên người mình, liền bị Triệu Thiên Luân nhéo một cái thật mạnh trên cánh tay hắn, nhéo đau đến chảy cả nước mắt, làm hắn không dám tái giơ tay ra bảo hộ quần áo bên người mình.

“Đi.”

Tôn Duẩn Thần hoàn toàn không thể lý giải câu “Đi” này là ý gì, Triệu Thiên Luân thấy hần bất động, liền lôi kéo hần ra đường. Gặp những *** bán những thứ như: trang sức, đai lưng, áo quần, khố hạ, giày, ấm chén trà, Triệu Thiên Luân đều lôi kéo hần đi vào, hơn nữa phổ thông bọn họ đang đi đều là hàng sang quý nổi tiếng.

“Đệ thích loại hoa văn trên bộ ấm chén trà như thế nào?”

Lão bản lễ phép cùng chu đáo dâng lên chén trà đều là loại hàng nhất đẳng, chén trà thuộc đại biểu của gian *** nhất định là phi thường sang quý, lão bản giảng giải về cái chén với Triệu Thiên Luân: nào là cự tế di di, được làm từ sứ men xanh, nơi sản xuất ra nó v.v.v, Tôn Duẩn Thần nghe mà choáng váng cả đầu óc, nhưng Triệu Thiên Luân lại lạnh lùng nói: “Không tốt, tái lấy mặt hàng cao hơn lại đây.”

“Tỷ phu, cái này rất mắc sao?”

“Tỷ phu có thể lo được, đệ chỉ cần chọn cái đệ thích là tốt rồi.”

Hần muốn chọn loại rẻ tiền một chút, màu sắc và hoa văn hơi khó coi, liền bị Triệu Thiên Luân hung hăng trừng mắt liếc nhìn một cái, hần chấn kinh, lập tức buông cái chén trong tay ra, thành thật chỉ vào một bộ ấm chén trà phi thường tao nhã lịch sự, hoa văn trên đó là những đoá hoa màu đỏ như sắp nổ rộ, bộ ấm trà này phi thường lôi cuốn hần, vừa bước vào cửa đã thu hút ánh mắt của hần nhìn đến nó.

“Vậy thì chọn bộ này đi, lão bản, tiền bạc thì đến Triệu gia ta mà lấy.”

Không chỉ mua bộ ấm chén trà, còn mua một miếng bạch ngọc vô cùng quý đến nỗi Tôn Duẩn Thần không dám chạm vào, cơ hồ tất cả vật phẩm tùy thân của hần, Triệu Thiên Luân đều mua mới toàn bộ, hần không biết Triệu Thiên Luân đã chi ra bao nhiêu ngân lượng, chỉ biết là Triệu Thiên Luân đều chỉ nói một câu “đem đến Triệu gia lấy tiền.”, sau đó bước ra khỏi cửa.

“Tỷ phu, chúng ta đã xài hết bao nhiêu tiền rồi?”

Triệu Thiên Luân trừng mắt liếc hần một cái, “Sao vậy? Đệ sợ tỷ phu không có khả năng chi trả sao? Nói cho đệ biết, tỷ phu không muốn phô trương lên mà thôi, tỷ phu so với bằng hữu họ Lý ở tửu lâu kia của đệ còn giàu có hơn gấp nhiều lần, nếu muốn mua toàn bộ Thiện Ưc nho nhỏ của hần, không phải tỷ phu không thể không mua nổi.”

Tôn Duẩn Thần trợn mắt há hốc mồm, Thiện Ưc được sao? Chiếu theo cách nói kiêu ngạo của Lý Hoàn Kiến, hệ thống Thiện Ưc được của bọn họ gồm ba mươi mấy gian, có mặt ở rất nhiều nơi, mà Triệu Thiên Luân lại đi kêu ba mươi mấy gian Thiện Ưc được này là Thiện Ưc nho nhỏ sao?

Triệu Thiên Luân phóng nhỏ âm lượng, ghé vào lỗ tai hần nói: “Lý do tỷ phu không thích phô trương sự giàu có của mình là vì sợ lắm điều phiền toái, cho nên tỷ phu vẫn im lặng che dấu, làm người sẽ hiểu được ‘đạo quang dưỡng hối’, tỷ phu cũng không muốn tuổi còn trẻ đã bị đạo phỉ sát hại.”

Ánh mắt Triệu Thiên Luân đầy thâm mưu trí tuệ, làm cho Tôn Duẩn Thần lại phát hiện y còn có một khuôn mặt khác, y nhẹ nhàng cầm tay hần, nói: “Còn có, tỷ phu chỉ nói với một mình đệ, ngay cả lão đại trong tộc, huynh cũng không cho bọn họ biết Triệu gia ta rốt cuộc có bao nhiêu tiền bạc.”

Tôn Duẩn Thần gạt đầu, nhỏ giọng nói: “Đệ cũng tuyệt đối không kể cho người thứ hai.” Triệu Thiên Luân mỉm cười.

Ban đêm, Tôn Duẩn Thần ngủ ở trong gian phòng mới, mùi gỗ của cây tử đàn mộc tràn ngập trong phòng, trên bàn là bộ ấm chén trà hoa văn màu đỏ mà hôm nay hần đã chọn, trong lòng vẫn còn nhiều nỗi bất an, hần miễn cưỡng nhắm mắt lại ngủ.

Buổi sáng ngày hôm sau tỉnh dậy, chính Tôn Duẩn Thần sẽ tự đi múc nước rửa mặt. Triệu Thiên Luân đứng ở xa xa, yên lặng nhìn hần cảm thụ bồn, thiên tân vạn khổ múc nước trở về phòng rửa mặt, trên mặt y không xuất hiện một tia biểu tình gì; liên tiếp ba ngày, nếu y phải ra ngoài đàm sinh ý, thì đều cố gắng nhanh chóng về nhà, xa xa đứng nhìn Tôn Duẩn Thần đang làm gì, hơn nữa cách đối đãi của bọn tôi tớ đối với Tôn Duẩn Thần sẽ như thế nào.

Đến ngày thứ tư, Tôn Duẩn Thần dậy sớm, gió thật lạnh, khi hần bụng thủy bồn muốn đi múc nước, Triệu Thiên Luân đã đứng ở trước cửa của hần, y đưa cho hần một tờ giấy, phân phó nói: “Hôm nay, chiều theo những gì huynh viết trên tờ giấy mà làm.”

Sau khi giao cho hần một tờ giấy, y liền ly khai, Tôn Duẩn Thần không rõ trong giấy ghi gì liền bắt lấy ánh sáng nhìn xem, mới biết được trong đó viết một số việc mà Triệu Thiên Luân muốn hần làm, chính là việc muốn hần làm rất kỳ quái, hần vừa đọc vừa liên tục lắc đầu, căn bản là không biết nên làm như thế nào cho phải, chuyện công đạo này, hần có thể nào làm được.

Bên trong viết bốn hạng :

Đệ nhất: muốn hần vào buổi sáng gọi người đi lấy nước cho hần rửa mặt.

Đệ nhị: khi ăn điểm tâm, phải chê món khó ăn, bắt đầu bếp phải làm lại lần nữa.

Đệ tam: bảo hần đến hoa viên cùng với Triệu Lí, đem hết tất cả bồn hoa đập vỡ rồi bắt tôi tớ tới thu dọn.

Đệ tứ: càng quý dị hơn, muốn hần gom tất cả tôi tớ trong Triệu gia lại, sau đó mắng mỗi người một vài câu rồi mới có thể cho đi.

Bởi vì là công đạo của Triệu Thiên Luân, hần không dám không làm, chính là khi làm vừa run vừa khiếp sợ không thôi, hần đã gọi hơn mười lần, muốn hạ nhân đi lấy nước cho hần rửa mặt, trời đã sáng, bên ngoài tôi tớ dần dần đi lại, nhưng chính là không một ai thèm để ý tới hần. Cuối cùng, chính hần phải đi bưng nước về rửa mặt.

Khi ăn điểm tâm, hần ngại khó ăn, muốn đầu bếp làm lại một lần nữa, phần kia đem bỏ đi, chính là phần kia bị đem xuống, cũng không thấy phần mới được đem lên. Hần đói bụng cả một buổi sáng, đến giờ ăn trưa, đồ ăn càng thêm khó có thể bỏ vào miệng, bởi vì quá đói bụng, hần đành nhắm mắt nuốt đại vài miếng.

Buổi chiều, hần mang theo Triệu Lí đến hoa viên chơi, muốn Triệu Lí giúp hần đem tất cả các bồn hoa đập vỡ, Triệu Lí chơi rất vui vẻ, hần lại một thân ướt đầm mồ hôi, đợi tất cả đều bị đập vỡ, hần muốn tôi tớ lên thu dọn, nhưng chỉ có A Hai đi lên sửa sang lại, còn những người khác đứng một bên bắt đầu nói chuyện phiếm, chính là không ai để ý tới mệnh lệnh của hần.

Hần thấy chỉ một mình A Hai ra sức, trong lòng nổi lên tức giận, liền chỉ vào những pho tì ngồi ở chỗ kia hóng mát, mắng vài câu, vài người đưa cho hần một ánh mắt xem thường, vài người liền ha hả cười lạnh.

“Ha ha, cữu thiếu gia Duẩn Thần được vào ở tân phòng, liền nghĩ đến chính mình là tân nương, muốn quản Triệu gia sao?”

“Đúng vậy, cữu thiếu gia có phải hay không nên đổi thành Thiếu nãi nãi nhỉ?”

“Ha ha ha!”

Có người đùa vui còn ác liệt hơn, giả giọng nữ dịu dàng nói: “Tướng công, người đã trở về, để ta hầu hạ người.”

“Nương tử, a, không đúng, cữu gia, người khi nào thì biến thành nương tử của ta?”

“Chỉ cần ta tiến vào tân phòng, liền trở thành nương tử của người, hiển nhiên ta cũng có thể quản hơn một phân nửa Triệu gia.”

Vài người một đáp một xuống, càng nói càng hạ lưu, hai gò má của Tôn Duẩn Thần đỏ bừng lên, hần vào ở tân phòng, nguyên bản trong lòng cũng có khúc mắc, hơn nữa hần đối với Triệu Thiên Luân quả thật là thâm tình khó quên, bị bọn họ giáp mặt nói những câu hạ lưu như thế, hần lại không biết nói lại cái gì để biện giải.

Bọn tôi tớ vẫn tiếp tục những câu nói hạ lưu, giả giọng kiêu kiêu nói: “Tướng công, thật sự quá may mắn, tỷ tỷ của ta đã chết, mới đến phiên ta hầu hạ người.”

“A a, tướng công, da thịt của ta cũng mịn màng, trắng nõn, so với tỷ tỷ ta cũng không thua kém đâu.”

Tiếng cười vang liên tục bỗng nhiên ngừng lại, tên ti tiện vừa nói xong lại muốn mở miệng nói thêm gì nữa, bị tên bên cạnh vỗ vai một cái, gã liền quay đầu lại mắng: “Làm gì vậy, ta còn nhiều câu hay hơn chưa nói”

Gã nói chưa hết câu liền ngậm miệng, không biết Triệu Thiên Luân đã xuất hiện ở đó từ bao giờ, Tôn Duẫn Thần cúi thấp mặt xuống cơ hồ muốn đụng mặt đất, bị Triệu Thiên Luân biết những người này dùng những lời nói hạ lưu nói về hắn, hắn cảm thấy vô cùng xấu hổ, không dám đối mặt với Triệu Thiên Luân.

— end ch.5 — Đăng bởi: admin

11. Chương 11

CHƯƠNG 6.1

Triệu Thiên Luân vỗ nhẹ lên bờ vai của hắn, cố ôn nhu an ủi này càng làm cho nước mắt của hắn chảy xuống nhiều hơn, thanh âm của Triệu Thiên Luân thực bình tĩnh đưa ra lời tuyên bố, nhưng trong thanh âm bình tĩnh đó cũng là mệnh lệnh nghiêm khắc.

“Trừ bỏ A Hai ra, những người còn lại, ngày mai đến phòng thu ngân lĩnh tiền đi. Có ước, không tục ước; bán mình, sửa thành nợ, ngày mai các ngươi cũng không cần đến Triệu gia nữa.”

Bọn tôi tớ nghe xong, miệng há hốc không sao ngậm lại được, Triệu Thiên Luân cầm tay Tôn Duẫn Thần quay về phòng, Tôn Duẫn Thần khóc thút thít tha thút thít, Triệu Thiên Luân nói: “Ngày mai trừ bỏ A Hai ra, tôi tớ Triệu gia sẽ không còn ai tới đây.”

Tôn Duẫn Thần mở to hai mắt nhìn, Triệu Thiên Luân tiếp tục nói: “Đợt tuyển tôi tớ mới, huynh và đệ cùng nhau tuyển, tuyển loại biết nghe lời, sau này có thể trở thành tâm phúc của mình, từ khi huynh phát hiện Vương tiểu thư đánh chữ Lí Nhi, trong nhà lại không có ai dám nói với huynh, huynh đã sớm muốn đổi toàn bộ tôi tớ trong nhà, sau lại thấy bọn họ ngay cả đệ nói cũng không nghe, còn dám đem đệ ra đùa cợt như vậy, loại tôi tớ này huynh không cần.”

“Tỷ phu.” Tôn Duẫn Thần cảm động đến cực điểm, Triệu Thiên Luân vì hắn mà thay đổi toàn bộ tôi tớ trong nhà.

Trong lời nói của Triệu Thiên Luân như cam đoan: “Huynh sẽ không để cho đệ chịu uỷ khuất, huynh muốn chọn loại khôn khéo, có năng lực để hầu hạ bên cạnh đệ, cho dù thân nhân có tới nhà, đối với đệ nói những lời khó nghe, hắn đều phải báo lại cho huynh biết.”

Cách ngày, trong Triệu gia trống trơn, trừ bỏ A Hai ra, không có một phó tì nào, ngay cả đầu bếp cũng bị Triệu Thiên Luân đuổi. Triệu gia là gia đình giàu có, y muốn tìm phó tì, lập tức có rất nhiều người đến xin việc, Triệu Thiên Luân muốn Tôn Duẫn Thần có mặt trong đợt tuyển chọn này, muốn hắn phỏng vấn bọn tôi tớ mới, tại đây, trong mắt bọn tôi tớ mới, Tôn Duẫn Thần cùng Triệu Thiên Luân đều là chủ tử ở Triệu gia, cho nên không ai dám xem thường hắn.

Tạm thời, Triệu Thiên Luân muốn mười người làm việc nặng trước, sau đó chậm rãi chọn một ít người biết nghe lời, nói chuyện lanh lợi, nhưng ánh mắt phải thành thật làm phó tì cho y cùng Tôn Duẫn Thần.

Trong đám người tới xin việc, có một người thấp bé, chân có tật, một thân dơ bẩn, tuổi thoạt nhìn khoảng mười lăm, mười sáu, gã đã đi qua vài nhà, nhưng người ta thấy bề ngoài cùng thân thể của gã, liền lập tức phát tay nói không cần, dù sao tôi tớ có tật ở chân cũng không thể làm được việc nặng gì.

Gã bước tới trước mặt Triệu Thiên Luân, ánh mắt tuyệt vọng của hắn cũng đã muốn vô vọng, nhưng vẫn quyết ‘ăn cả ngã về không’. “Con cái gì cũng có thể làm, cái gì cũng nguyện ý lại, con chỉ cầu ầm no, cho con một ít tiền là được, con cần phải đem tiền về nhà, nhà con còn có ba đệ muội, nếu con không tìm được việc, bọn họ sẽ chết đói.”

Triệu Thiên Luân nhìn hoả hoa trong mắt gã, bộ dạng của đứa nhỏ này xấu xí, nhưng ánh mắt lại cho người ta cảm giác đặc biệt, như Kim Long rạn rở ẩn núp ở trên cạn. Triệu Thiên Luân ngoại lệ hỏi tên của gã: “Người tên là gì?”

“Thương Hoa, con gọi là Thương Hoa.” Giọng như có điểm hy vọng, thanh âm của gã trở nên lớn tiếng.

“Người trở về đi.”

Ánh mắt Thương Hoa trở nên tuyệt vọng, gã nghiêng rằng nghiêng lợi, nắm chặt nắm tay, tiếp theo gã tuyệt vọng gục đầu xuống, nhưng vẫn gắng gượng kéo lê chân hướng ra ngoài cửa, Tôn Duẫn Thần nhìn Triệu Thiên Luân, không thể tin được Triệu Thiên Luân lại nhẫn tâm như thế.

Triệu Thiên Luân cất cao giọng nói: “Người trở về đem đệ muội người đến đây, ta sẽ kêu phòng thu ngân chỉ trước cho người một ít ngân lượng, để người an trí người nhà cho thoả đáng, an trí xong rồi người lại đến Triệu gia ta bắt đầu làm việc.”

Giống như người chết đuối bắt được phao cứu sinh, Thương Hoa kéo lê chân chạy vội tới, ra sức dập đầu lạy, tạ ơn Triệu Thiên Luân. “Đội ơn Triệu lão gia, đội ơn ngài, cho dù có chết, con nhất định cũng sẽ làm việc hết mình.”

Triệu Thiên Luân nói: “Chủ tử mà người liều chết không phải ta, mà là vị thiếu niên công tử bên cạnh ta, sau này đệ ấy sẽ là chủ nhân của người, đã hiểu chưa?”

Thương Hoa hướng Tôn Duẫn Thần khấu đầu vài cái, Triệu Thiên Luân muốn Tôn Duẫn Thần dẫn gã tới phòng thu ngân, Tôn Duẫn Thần nghe gã nói đệ muội trong nhà đang ở trong núi, gã vào thành tìm việc đã được vài ngày, từ núi xuống thành mất hai ngày đường, vì chân gã bị tật nên đi lại không dễ dàng, nghe xong hần liền nói: “Ta gọi người lên núi đem đệ muội của người xuống, người trước hết cứ ở lại Triệu gia đi.”

“Cám ơn chủ tử.”

Thương Hoa nhận ngân lượng từ tay Tôn Duẫn Thần, so với Triệu Thiên Luân phân phó còn nhiều hơn, hốc mắt gã phiếm lệ, lập tức lau đi, từ nay trở đi gã là tâm phúc Triệu Thiên Luân an bài bên cạnh Tôn Duẫn Thần, mà gã cũng lấy Tôn Duẫn Thần là chủ tử duy nhất, gã chỉ cần để ý đến chuyện của Tôn Duẫn Thần, những việc nặng khác gã không cần phải làm.

Có lẽ vì thân thể có chỗ thiếu hụt, nên ông trời bù lại cho gã một bộ óc thông minh, tiếp thu mọi việc rất nhanh, ý nghĩ càng linh hoạt, cũng bởi vì Tôn Duẫn Thần cùng Triệu Thiên Luân đối với gã có ơn, nên gã đối với bọn họ vô cùng tôn kính.

Nếu Triệu gia có thân nhân tới chơi, nói chuyện hơi khó nghe một chút, Thương Hoa sẽ kêu tới pha trà thật là đáng, rồi nói là loại trà thượng hạng vừa được chuyển tới từ phương Bắc. Thân nhân nghe nói là loại trà thượng hạng, cho dù uống vào đắng chát cũng không dám than vãn, sợ bị người ta chê là không biết thưởng thức, chỉ có thể nhịu mảy khó chịu, nói vài câu liền trở về, năng lực của Thương Hoa đến Triệu Thiên Luân cũng tán thưởng, mà gã cũng hết lòng hầu hạ Tôn Duẫn Thần.

Nguyên bản Tôn Duẫn Thần là chương quầy của Thiện Ưc, Lý Hoành Kiến là lão bản, nhưng từ ngày Triệu Thiên Luân bắt gặp hần cùng Lý Hoành Kiến hôn nhau trước cửa, liền không cho phép hần gặp mặt Lý Hoành Kiến.

Hần vì Triệu Thiên Luân, viết cho Lý Hoành Kiến một phong thư giải thích, nói hần không thể ở cùng một chỗ với gã, cũng xin từ chức quầy.

Mà hần ở Triệu gia cũng không nhàn rỗi, Triệu Thiên Luân bắt hần đến phòng thu ngân tính toán sổ sách, hần trở thành Tổng Quản quản lý tất cả sổ sách trong nhà. Lúc trước hần cũng từng làm qua công việc này ở Thiện Ưc, nên cũng hiểu được việc tính toán sổ sách, nhưng sổ sách ở Triệu gia vừa rắc rối lại vừa nhiều, có rất nhiều cái không phải ở trong thành, hần có chút không hiểu, phải thỉnh giáo Triệu Thiên Luân.

Triệu Thiên Luân quản lý sinh ý ở ngoài, đến tối mới trở về, dưới ánh nến nhẹ nhàng giảng giải cho hần hiểu, nguyên bản quản lý tất cả sổ sách đều do một mình Triệu Thiên Luân quản, Trưởng phòng của Triệu gia chỉ quản lý bộ phận nhỏ nhất, vì Triệu Thiên Luân không muốn cho mọi người đồn ra bên ngoài, y có bao nhiêu tài sản.

Tôn Duẫn Thần quản lý xong sổ sách, mới biết được giá trị thật của Triệu Thiên Luân, y không chỉ có *** ở trong thành, mà nơi nào y cũng có, hơn nữa tiền thu vào rất lớn, y còn có một sổ mặt tiền cửa hàng rất

nổi tiếng làm ăn càng ngày càng phát đạt.

“Duẩn Thần, sau này đệ giúp huynh quản lý sổ sách, huynh sẽ đỡ vất vả hơn.”

Quản lý xong sổ sách, hần mới hiểu được vì sao Triệu Thiên Luân không thể thổ lộ bí mật tài vụ của chính mình, sự giàu có của Triệu Thiên Luân có thể nói là nhất nhì trong nước, chính là y phi thường cẩn thận che dấu mà thôi.

Tôi tớ trong nhà đều kính trọng hần, Thương Hoa lại đem việc của hần an bài đến thoả đáng, không làm cho hần phiền não, thân nhân Triệu gia tới đây dần dần phao tin rằng Tôn Duẩn Thần có vong tử bảo hộ.

Nguyên nhân là do những thân nhân này đến Triệu gia đối xử Tôn Duẩn Thần không tốt, nếu không bị uống trà quá đắng, thì bụng lại không thoải mái cứ ra vào mao xí, ngay cả buổi tối, còn có người nghe được những âm thanh gọi tên bọn họ ở ngoài cửa phòng, những người này sợ tới mức không dám đối với Tôn Duẩn Thần nói ra một câu không phải.

Trên mặt Thương Hoa đầy rạng rỡ, gã mang theo đệ muội, vào lúc nửa đêm chạy đến bên ngoài phòng của các thân nhân này, gọi tên đầy đủ của bọn họ, tiểu hài tử cảm thấy chơi như thế rất thú vị, liền chơi rất nhiệt tình, mà gã lại đạt được kết quả gã mong muốn.

Đương nhiên việc này, gã sẽ không nói cho Tôn Duẩn Thần tâm địa thiện lương biết, dù sao diệt trừ phiền não của chủ tử là trách nhiệm của gã, gã chính là cố gắng làm hết trách nhiệm phận sự mà thôi.

Hai, ba tháng sau đã là sinh nhật của Triệu Thiên Luân, trước kia Triệu Thiên Luân sẽ không phô trương lãng phí, nhưng Tôn Duẩn Thần lại vì Triệu Thiên Luân đi đến bờ sông thuê du thuyền, muốn tạo cho Triệu Thiên Luân một bất ngờ.

Hần giao cho Thương Hoa đi làm, đến buổi tối ngày sinh nhật của Triệu Thiên Luân, hần dẫn y ra bờ sông, Triệu Thiên Luân thấy du thuyền, trên mặt là biểu tình bất ngờ, lập tức nở nụ cười, hiểu được tâm ý của Tôn Duẩn Thần, mà tươi cười này của y đối với Tôn Duẩn Thần một lòng chuẩn bị đại lễ mà nói, đã là lời cảm tạ tốt nhất.

Bọn họ đi lên thuyền, ánh trăng chiếu rọi trên Trường Giang và Hoàng Hà, người chèo thuyền chậm rãi đưa thuyền lướt trên mặt sông, giống như sa vào võng lưới ánh trăng màu bạc, tạo nên khung cảnh vô cùng nên thơ, Thương Hoa còn chuẩn bị cho bọn họ một bình rượu ngon, Triệu Thiên Luân tâm trạng vui vẻ nên uống vài chén, Tôn Duẩn Thần cũng uống theo hai, ba chén.

Tôn Duẩn Thần do uống rượu vào nên hai gò má trở nên hồng hồng, hần vén sợi tóc lên, đưa ánh mắt như mị hoặc nhìn Triệu Thiên Luân, dưới ánh trăng chiếu rọi, Triệu Thiên Luân cảm thấy Tôn Duẩn Thần rất đẹp, đẹp đến không có ngôn từ nào có thể hình dung, cũng làm cho lòng y có một chút xôn xao không rõ, giống như ngứa ngáy, lại ần ần đau đau, nhưng vẫn không rõ đó làm cảm giác gì.

“A a a, công tử, người làm thiệp sướng quá ... A a” Đột nhiên một tràng những âm thanh xầu xa truyền vào trong tai, hai tai của Tôn Duẩn Thần đỏ bừng lên, có vài hộ giàu có dùng thuyền tiếp đãi khách, sau đó họ mời kỹ nữ lên giúp vui cho khách, Triệu Thiên Luân cũng xầu hổ lên, y ho khan vài tiếng, hy vọng thuyền có thể nhanh chóng lướt qua chiếc thuyền kia.

Thật vất vả thuyền mới lướt qua được, mới im lặng được một lát, không thể ngờ thuyền đằng trước kia cũng giống như chiếc thuyền cũ mà bọn họ đã lướt qua, nhưng thuyền này không chỉ truyền ra những âm thanh xầu xa, mà bọn chúng còn giao hoan ngay trên mạn thuyền, bọn họ chỉ cần liếc mắt sang là có thể nhìn thấy một cảnh ô hợp.

Tôn Duẩn Thần nguyên bản không biết đó là gì, khi thuyền bơi đến gần, mới nhìn rõ là một nam tử nằm đè lên trên người nữ tử, đang ra sức hoạt động thất lưng, còn nữ tử nằm dưới thì ra sức rên rỉ thật to.

Tôn Duẩn Thần ngậy người, vì muốn chúc mừng sinh nhật tỷ phu, hần chọn một nơi tình thơ ý hoạ để nhâm nhi một ít rượu, nào biết được sẽ gặp những cảnh làm cho người ta phải đỏ mặt này.

Nam tử đang đè lên nữ tử kia, bỗng nhiên ngẩng mặt lên liền nhìn thấy Tôn Duẩn Thần, dưới ánh trăng ôn nhu, nét đẹp của Tôn Duẩn Thần càng thêm nổi bật, khuôn mặt kiêu diễm, làn da tuyết trắng non nớt, đôi môi đỏ mọng như lửa, mà đôi môi ấy giống như chỉ cần mở ra là có thể đem linh hồn của nam nhân hút

vào. Nam tử kia chết sững một hồi lâu, sau đó đẩy nữ tử dưới thân ra, liền cao giọng hỏi: “Người muốn bao nhiêu ngân lượng mới chịu bán mình?”

Ngay từ đầu, Tôn Duẫn Thần không biết đối phương là đang hỏi hấn, nên hấn không kịp phản ứng, nam tử kia hỏi rất thô, hơn nữa hạ thân lại lỗ ló, về mặt đầy dục vọng nhìn chăm chăm Tôn Duẫn Thần, một bên nhìn, một bên cầm lấy phân thân của mình lên xuống, giống như trong đầu đang hình dung dùng bộ vị dưới thân xâm phạm vào cơ thể Tôn Duẫn Thần.

Nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt Tôn Duẫn Thần đều thay đổi, ghê tởm hạ lưu cũng không thể hình dung cho cảm giác hiện tại của hấn, Triệu Thiên Luân lập tức kéo hấn ra, che chắn ở trước mặt hấn.

Thanh âm của y cất cao thoá mạ đối phương một chút, loại khách làng chơi vô sỉ này quả thật làm mất hết mặt mũi của nam nhân. “Vô sỉ! Cho dù là thiên kim vạn kim, đệ ấy cũng sẽ không cho người chạm tới một sợi tóc gáy!”

Tôn Duẫn Thần run giọng nói: “Hấn cho đệ là Đệ là”

Bị làm phiền như thế, Triệu Thiên Luân cũng không còn hứng thú dạo chơi, y quay người vỗ vỗ Tôn Duẫn Thần, đem Tôn Duẫn Thần ôm vào trong lòng, nhỏ giọng nói: “Những người đó đến đây chủ yếu là mua vui, phân không rõ ai là ai, đệ đừng suy nghĩ quá nhiều.”

Có lời an ủi của Triệu Thiên Luân, tâm tình của Tôn Duẫn Thần tốt lên rất nhiều, hấn ngẩn đầu lên, nói: “Cám ơn tỷ phu.”

Đôi mắt hấn được ánh trăng chiếu vào đẹp như ‘thu nguyệt’, cái miệng nhỏ nhắn của hấn vừa đỏ tươi lại vừa xinh đẹp, trên người hấn lại toát ra một cỗ hương khí ngọt ngào, làm cho nửa người dưới của Triệu Thiên Luân hoàn toàn trướng lên.

Y thiếu chút nữa tựa như tên nam tử vô sỉ vừa rồi, muốn chạm vào bộ vị của chính mình, bởi vì bộ vị kia vừa trướng lại vừa nóng, vài năm lại đây, y đối với *** không có hưng trí, nhưng lúc này đây lại nghĩ muốn phát tiết vô cùng.

“Huynh... Huynh đưa đệ về nhà.” Đăng bởi: admin

12. Chương 12

CHƯƠNG 6.2

Y chịu đựng loại thống khổ muốn phát tiết này, là do y lâu lắm không có nữ nhân, vừa rồi ở trên thuyền lại nghe được toàn là những thanh âm xấu xa, y cũng là nam nhân bình thường, đại khái nghe như vậy cũng sẽ bị khiêu khích. Y biện giải cho hiện tượng cơ thể của mình.

Sau khi đưa Tôn Duẫn Thần về đến phòng, y chịu đựng cho tới vào phòng của chính mình, cởi quần xuống, hạ thân của chính mình đã bạo trướng đến lợi hại, y cầm lấy nó ma xát, mong cho nó mau chóng phát tiết đi càng tốt.

Y nhắm mắt lại, chuyên chú vào cảm giác ở hạ thân, ở trong bóng tối, y nghĩ tới không phải là thiếu nữ xinh đẹp vừa thấy ở trên thuyền mà là Tôn Duẫn Thần quần áo chỉnh tề.

Ánh mắt hấn đẹp như ‘thu nguyệt’, rồi đến đôi môi hấn ướt át đỏ tươi mở ra, Triệu Thiên Luân phát ra thanh gầm nhẹ, hạ thân khoái cảm càng mạnh, tay y dùng chút khí lực cường chế xoa nắn, hơi thở dồn dập, bắn ra một tia bạch trọc, liền sau đó nằm ngả ra trên giường.

“Ta đang làm cái gì vậy? Sao lại ... sao lại nghĩ về Tôn Duẫn Thần rồi làm loại chuyện mất mặt này.”

Y thoá mạ chinh mình một chút, mới ngã đầu ngủ, sau khi thức dậy cảm thấy đầu choáng váng mới biết mình đã bị nhiễm phong hàn, nhưng y vẫn ra ngoài bàn sinh ý, vì ra ngoài càng bị gió thổi, nên sau trở về liền sốt cao mê man.

Không nghĩ cũng biết vì sao y bị nhiễm phong hàn, xác định vững chắc là do tối hôm qua sau khi giải quyết xong, y cứ thế nằm trên giường mà ngủ, bị gió thổi lạnh bụng nên bị cảm, loại lý do mất mặt này, y làm sao có thể nói cho những người khác biết.

Nhất là Tôn Duẫn Thần, thấy y sốt cao, vội vội vàng vàng chạy đến phòng của y, một bên chăm sóc y, một bên tự trách chính mình: “Nhất định là do đi thuyền nên bị trúng gió, tỷ phu, đệ thực không biết cách an bài, nếu không huynh sẽ không bị nhiễm phong hàn, đều là do đệ không đúng.”

Triệu Thiên Luân sao có thể nói ra nguyên nhân thật sự, y chỉ chi ngô ngô nói: “Là gần đây tỷ phu làm việc hơi nhiều nên mệt mỏi, cùng với chuyện tối qua không liên quan.”

“Là đệ không tốt, đều là do đệ không tốt.” Mỗi một câu không tốt, cũng liền đại biểu cho quyết tâm chăm sóc y của Tôn Duẫn Thần, hắn liền ngày ngày đêm đêm ở trong phòng của y, đặt khăn mát lên trán y để giúp y hạ sốt, được nước được đưa tới, hắn múc từng muỗng thuốc lạnh rồi ụy vào miệng Triệu Thiên Luân, ánh mắt Triệu Thiên Luân loạn phiêu, chính là không dám lưu luyến ở trên người hắn.

“Tỷ phu muốn ngủ, đệ cũng trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

Tôn Duẫn Thần quyết tâm kiên định, nói: “Đệ hại tỷ phu sinh bệnh, đệ sẽ ở trong này cùng tỷ phu.”

“Không, thật sự không cần, Duẫn Thần, đệ nghe lời huynh, trở về nghỉ ngơi đi.”

“Không cần!”

Nếu lấy bướng bỉnh mà nói, thì Tôn Duẫn Thần cũng rất bướng bỉnh, tựa như khi hắn muốn chuyển ra ngoài, mặc kệ Triệu Thiên Luân sinh khí với hắn như thế nào, hắn vẫn nhất quyết như cũ muốn chuyển ra ngoài.

“Đáng giận.” Y thì thảo mắng một tiếng, thân thể của chính mình không an phận, Tôn Duẫn Thần ở một bên, bản thân nó tự động nóng lên, hoàn toàn không giống với người bệnh, mà Tôn Duẫn Thần nghe đến câu “Đáng giận” này, sắc mặt trở nên trắng bệch, cho tới bây giờ hắn chưa từng nghe qua Triệu Thiên Luân dùng loại ngữ khí này mắng hắn.

“Huynh.... Huynh đang mắng đệ sao? Tỷ phu ?”

Triệu Thiên Luân ho khan vài tiếng, vội vàng giải thích: “Không phải, huynh đang mắng phong hàn này đáng giận.”

Nghe xong câu giải thích, Tôn Duẫn Thần bật cười, ở trong mắt hắn, Triệu Thiên Luân luôn luôn là đại nhân làm việc vững vàng, nào biết sẽ có một mặt tính trẻ con như thế, lại đi đối với bệnh của chính mình.

Hắn cười khẽ lên, bỗng nhiên cảm thấy Triệu Thiên Luân đáng yêu vạn phần, “Tỷ phu, huynh nói đệ là tiểu hài tử, đệ thấy huynh mới là tiểu hài tử, có ai lại đi mắng phong hàn bao giờ.”

Nụ cười này của hắn, cũng có thể mê hoặc cả ma quỷ, bộ hạ của Triệu Thiên Luân cương cứng hơn nữa, y e sợ Tôn Duẫn Thần sẽ phát hiện chính mình khác thường, vội vàng nằm nghiêng người lại, nhanh kẹp lấy hai chân, một bên mắng thân thể quá mức kỳ quái này.

Y cái dạng này, tựa như là tiểu hài tử bị cha mẹ mắng, có điểm giống Triệu Lí, làm cho Tôn Duẫn Thần càng muốn cười. “Tỷ phu, đại phu căn dặn là không được tắm, để tránh lại bị nhiễm phong hàn, đệ sẽ giặt khăn nóng, giúp huynh lau người nha?”

Hắn muốn giúp y lau người, nhưng lấy trạng huống kỳ quái hiện tại của Triệu Thiên Luân sao có thể cho hắn lau người, y vội vàng từ chối: “Không cần, Duẫn Thần, tự huynh làm là được rồi.”

“Người bệnh phải ngoan ngoãn nằm yên, đệ sẽ giúp huynh.”

“Không, không cần, Duẫn Thần.” Lời nói của y có điểm bối rối, Tôn Duẫn Thần nghĩ y xấu hổ, hắn che miệng cười khúc khích, trong hai ngày này, Triệu Thiên Luân đáng yêu như một đứa nhỏ.

Hai lúm đồng tiền của hắn mê chết người, làm cho Triệu Thiên Luân trở nên mơ mơ màng màng, Tôn Duẫn Thần cởi kết khâu của y, cầm khăn bố chà lau trên người y. Khi hắn chà lau, phải dựa vào gần y, Triệu Thiên Luân ngửi được mùi thơm của cơ thể cùng mùi hương động lòng người phát ra từ người hắn, y nuốt

nước miếng một cái, nhất là khom người gần như thế, y còn có thể nhìn thấy nhũ tiêm phần hồng trong nội y mềm mại của Tôn Duẫn Thần.

Khẩu dịch trong miệng y bỗng nhiên trào lên, nhưng miệng y lại cảm thấy khô khan vô cùng, y muốn dúi đầu vào ngực của Tôn Duẫn Thần, rồi mới tận tình đùa bỡn nhũ tiêm phần hồng của hắn, thẳng đến khi nó trở nên vừa cứng vừa hồng, không biết khi bị đùa bỡn như thế, Tôn Duẫn Thần sẽ phát ra loại tiếng kêu gì.

Nửa người dưới của y hoàn toàn ngẩng cao đầu, y cố gắng loại bỏ những tư tưởng dơ bẩn vừa rồi, điều chỉnh lại hô hấp, nhưng mặc cho y cố gắng bao nhiêu, cũng không có biện pháp làm cho dục vọng trong người bình tĩnh lại.

“Duẫn Thần, đủ rồi, không cần lau nữa, Tỷ phu cảm thấy lạnh.” Y đẩy Tôn Duẫn Thần ra một chút. Ngực của Triệu Thiên Luân lên xuống dồn dập, tim đập thật sự nhanh.

Tôn Duẫn Thần cũng không chịu buông tay, hắn chính là thừa dịp chà lau, để nhẹ nhàng mơn trớn những cơ ngực khỏe mạnh của Triệu Thiên Luân, Triệu Thiên Luân ngày thường rất nhiều việc bận, hắn không biết y làm sao có thể có bờ ngực dày rộng như thế, làm cho hắn thật muốn tựa đầu lên đó, tận tình làm nũng.

Ấn tượng đậm đă lại tràn về trong đầu hắn: hắn như thế nào liếm mút dương cương của Triệu Thiên Luân, làm cho Triệu Thiên Luân phát ra thanh ồ ồ, hắn lại như thế nào ngồi ở trên người Triệu Thiên Luân, hầu hạ Triệu Thiên Luân đến thư sướng.

Hắn run rẩy, lòng bàn tay cũng nóng lên, hô hấp lại không bình ổn, hai gò má tuyết trắng của hắn dần dần nhiễm một tầng màu hồng làm say lòng người.

“Tỷ ... tỷ phu...” Thanh âm khàn khàn của hắn, giống như mang theo khiêu khích, Triệu Thiên Luân thật sâu hấp khí, giống như y hít thở tất cả không khí đều không đủ, tay hắn đung phẩy lưng quần của Triệu Thiên Luân.

Ngay sau đó, Triệu Thiên Luân dè tay hắn lại, lòng bàn tay sốt cao của Triệu Thiên Luân, so với nhiệt độ phát sốt còn muốn nóng hơn, rồi ánh mắt của y nhìn hắn cũng so với ngọn lửa càng thêm cực nóng.

“Tỷ phu.”

“Không cần lau người nữa, tỷ phu muốn nghỉ ngơi.” Ánh mắt Triệu Thiên Luân như ngọn lửa bốc cao, nhưng lời nói ra là cố tận lực duy trì bình thường, cho nên cùng với thanh âm bình thường không thay đổi, trừ bỏ phía dưới đã cương cứng mãnh liệt đến mức muốn nổ tung.

“ Vì ... vì cái gì không ... không cần lau nữa?”

Thanh âm của hắn không cách nào bảo trì bình thường, nghe thật yêu kiều, lại giống tiếng nỉ non, càng như tiếng thở dốc trong hoan ái, tầm mắt của hắn không thể tự chủ được dời về phía Triệu Thiên Luân đã từng gây cho hắn bao nhiêu sung sướng, rồi mới sững sốt...

Hạ bộ của Triệu Thiên Luân ở nơi chặn hở ra nhô lên một khối lớn, hắn càng run rẩy lợi hại hơn, đôi môi hắn hé mở, ánh mắt dao động, hắn đưa bàn tay nhỏ bé run rẩy tới, bắt đầu cởi quần Triệu Thiên Luân xuống

“Dừng tay!” Triệu Thiên Luân quát chói tai, nhưng nơi sinh động nhất của y lại nhảy ra khỏi quần, đứng thẳng tắp ngạo nghễ trong không khí lạnh, ngay trên đỉnh đầu dính đầy thấp dịch, đại biểu rằng y không phải vừa mới cương cứng, mà là đã cương cứng từ rất lâu.

“Tỷ phu Huynh Huynh....”

Triệu Thiên Luân nhìn thấy hắn lại có cảm giác, cho nên mới không chịu cho hắn kề sát bên người, không còn có việc gì so với việc này làm cho Tôn Duẫn Thần càng thêm rung động.

Hắn vẫn nghĩ đến chính mình chỉ có thể đơn phương yêu mến Triệu Thiên Luân, mà Triệu Thiên Luân đối với hắn hoàn toàn không có cảm giác gì, cho dù bọn họ có phát sinh quan hệ, kia cũng là vì Triệu Thiên Luân thương hại hắn, cũng không phải đối với hắn có hưng trí ***.

Triệu Thiên Luân cảm chần chập lên, che đi bộ vị đang thăng tấp của mình, nghiêng thân người qua, đưa ra lời giải thích phi thường hợp lý cho trạng huống hiện tại. “Đã thật lâu huynh không có nữ nhân, đêm qua đi thuyền thấy được cảnh tượng khiêu khích kia, huynh cũng là nam nhân bình thường, cho nên cũng có phản ứng.”

Sung sướng vừa rồi trong lòng Tôn Duẫn Thần bỗng nhiên biến mất, nguyên lai không phải bởi vì chính mình mà có phản ứng, là do hắn suy nghĩ quá nhiều, hắn trộm dò xét bộ vị kia, nó vẫn còn đang đứng thẳng tắp, hắn nhin không được run giọng hỏi: “Kia Tỷ phu huynh huynh không cảm thấy khó chịu sao?”

“Huynh sẽ tự mình giải quyết, đệ đi ra ngoài trước đi.” Triệu Thiên Luân nói năng rất lạnh lùng.

Nhưng Tôn Duẫn Thần không cách nào buông tha cơ hội này, nếu có cơ hội cho hắn có thể hầu hạ Triệu Thiên Luân, mặc kệ là dưới trạng huống có bao nhiêu hèn mọn, thậm chí bởi vì Triệu Thiên Luân thấy cảnh khiêu khích mới có phản ứng, hắn đều nguyện ý.

Hắn run giọng nói ra tâm tình của mình. “Đệ có thể giúp tỷ phu.”

—end ch.6— Đăng bởi: admin

13. Chương 13

CHƯƠNG 7.1

Hình ảnh hắn giúp y lập tức sinh hương sống động hiện lên trong đầu của Triệu Thiên Luân, bộ hạ của Triệu Thiên Luân liền co rút lại muốn phát tiết ra, y chán ghét chính mình đối với Tôn Duẫn Thần động dục, nhưng càng giận Tôn Duẫn Thần hơn, sao hắn lại nói như thế, hắn đem y trở thành cái gì, hơn nữa đem chính hắn trở thành cái gì.

Y cuồng nộ nói: “Nói hưu nói vượn gì vậy, tỷ phu sẽ không cho đệ làm loại chuyện dâm tiện này, cùng lắm tỷ phu đi mua tì thiếp về hầu hạ là được rồi.”

Tưởng tượng đến Triệu Thiên Luân muốn cho nữ nhân khác hầu hạ. Tôn Duẫn Thần sao có thể chấp nhận, hắn thấp giọng khẩn cầu: “Đệ thật sự có thể, tỷ phu, đệ có thể mà.”

Tiếng cầu xin của hắn càng làm cho lửa nóng trong thân thể Triệu Thiên Luân bốc lên cao, Triệu Thiên Luân cực kỳ giận chính mình, nhin không được giận dữ hết lên. “Tỷ phu tuyệt sẽ không để cho đệ uỷ khuất hầu hạ tỷ phu, trước kia vì tỷ phu để cho đệ làm chuyện này, nên đệ mới nhầm lẫn, nghĩ rằng chính mình thích nam nhân, tỷ phu sao có thể làm cho đệ mắc thêm lỗi lầm nữa.”

Thấy y nói thế, làm cho trong lòng Tôn Duẫn Thần khó chịu, có thể hầu hạ Triệu Thiên Luân, là mong ước của cả đời hắn, mặc cho Triệu Thiên Luân không cần, hắn vẫn vươn tay, hai mắt đắm lệ mông lung, cầu xin: “Đệ..... đệ thật sự muốn hầu hạ tỷ phu.”

“Dừng tay!”

Triệu Thiên Luân có đe dọa như thế nào cũng không ngăn cản được Tôn Duẫn Thần, hắn vươn bàn tay ấm áp cầm lấy bộ vị tối kích động của y, nhẹ nhàng vuốt ve âu yếm.

Triệu Thiên Luân cắn răng chống đỡ cái loại khoái cảm muốn phát tiết này, Tôn Duẫn Thần cúi thấp lưng, dùng đầu lưỡi nhỏ nhỏ đáng yêu từ đôi môi thơm ngọt của hắn liếm nhẹ lên đỉnh đầu bộ vị không ngừng chảy ra *** dịch của y, hình ảnh đầy phiến tình này càng làm cho người ta điên đảo, cho dù là người cấm dục hay vô dục cũng sẽ không khống chế được.

“Không cần làm như thế, Duẫn Thần.” Y lên tiếng rít gào, Tôn Duẫn Thần đem môi buộc chặt, đưa dương cương không ngừng chấn động của y hàm vào miệng, dùng môi, đầu lưỡi cùng độ ẩm bên trong nhẹ nhàng âu yếm.

Đầu Triệu Thiên Luân ngưỡng ra sau, cảm giác thư sướng dần dần đánh mất lý trí của y, mặc dù y không ham mê sắc, nhưng cũng trải qua ít nhiều kinh nghiệm, nhưng chưa có lần nào có thể cảm thấy sướng khoái, sung sướng như thế này, đầu óc của y tựa như bị thiêu huỷ hoà tan thành một vùng nước.

Tôn Duẫn Thần chuyển động môi, nuốt vào nhả ra phân thân y, hai gò má hần hồng nhuận, ánh mắt nổi lên một tầng nước long lanh, nhất là cái miệng anh đào nhỏ nhắn của hần bị dương cương của y cấp nhồi vào, làm người ta nhìn thấy vừa yêu vừa thương, càng muốn đè hần xuống, thô bạo cuồng liệt rung động thất lưỡng xô xuyên vào thân thể ấm áp của hần.

“Duẫn Thần.” Y mềm nhẹ kêu tên hần, tới giờ phút này, y chỉ có thể nhận thua, dục vọng thân thể đã lấn áp lý trí, Tôn Duẫn Thần càng ra sức hấp dẫn, muốn làm cho Triệu Thiên Luân càng thêm thư sướng, Triệu Thiên Luân thở phì phò, trên trán tích đầy mồ hôi, liền ngay cả sau lưng cũng tràn đầy mồ hôi.

Bàn tay to của y đi vào bên hông của Tôn Duẫn Thần, tiến vào khe giữa hai chiếc mông nho nhỏ, cách một lớp quần, vuốt ve lên miệng nhỏ của Tôn Duẫn Thần.

“A, a a a.” Tôn Duẫn Thần không thể nhẫn nhịn, phát ra tràng rên rỉ ngọt ngào, cảm giác mãnh liệt chạy thẳng lên đỉnh đầu, nơi không thể tự động chảy ra *** dịch, thế nhưng cũng giống nữ nhân trở nên ẩm ướt, quả thực là mất mặt đến cực điểm, nhưng cho dù mất mặt, hần vẫn muốn cùng Triệu Thiên Luân phát sinh quan hệ.

Hần cúi mặt thấp xuống, một lòng suy nghĩ phun ra nuốt nào dương cương, để che dấu đi tiếng ngâm khe kịch liệt phát ra từ miệng của mình, cùng che dấu đi kích động của thân thể mình.

Ngón tay giữa của Triệu Thiên Luân đưa vào trong khố của hần, đối với lỗ nhỏ nhu lõng, lỗ nhỏ của hần co rút lại không thôi, mỗi lần co rút lại, khiến hần phát ra thanh yêu kiều nho nhỏ, ngón tay trắng kiện thâm nhập vào động khẩu, tìm kiếm vùng mẫn cảm cùng bí mật trong cơ thể hần, thất lưỡng của hần trở nên hư nhuyễn, ngay cả miệng cũng không còn khí lực để hàm trụ dương cương.

Triệu Thiên Luân đem hần đặt xuống giường, cởi bỏ quần áo của hần, hôn lên nhũ tiêm của hần, làm cho nhũ tiêm phồng của hần dưới ngón tay cùng đôi môi của Triệu Thiên Luân trở nên vừa cứng lại vừa hồng, Triệu Thiên Luân không ngừng đùa bỡn, thậm chí còn không hề lưu tình, làm cho thất lưỡng hần cảm giác tê dại mãnh liệt.

Hần mở rộng hai chân, khi Triệu Thiên Luân tiến vào có một chút hơi đau đón, nhưng trong đau đón ấy lại làm cho hần thoải mái đến cực điểm, khối thịt của Triệu Thiên Luân trướng đầy bên trong hần, xuất ra nhập vào không ngừng va chạm vào chỗ mẫn cảm của hần, mỗi lần va chạm, hần liền phát ra thanh yêu kiều, thậm chí không kiên nhẫn, nâng cái mông lên cao, chỉ cầu Triệu Thiên Luân có thể tiến vào sâu hơn.

“Tỷ... tỷ phu ... a a a Độ sướng muốn muốn chết A a a”

Hần phát ra tiếng rên rỉ sung sướng của bản thân, Triệu Thiên Luân che lại môi hần, đầu lưỡi nhiệt tình với vào đùa bỡn khắp khoang miệng hần, hạ thân lên xuống càng thêm nhanh mạnh, làm cho hần sung sướng đến khóc la không ngừng.

“A a Tỷ phu, a” Hần mãnh liệt thở dốc cùng khóc.

“Duẫn Thần, ngô ân đệ thật chặt thật sướng a a”

Triệu Thiên Luân trều sáp mãnh liệt không ngừng, ở mỗi lần xâm lược thật sâu, lại bị vách tường thịt gắt gao kẹp chặt, làm cho y hưởng thụ sung sướng đến cực đỉnh.

“Tỷ ... tỷ phu ... a a a Đệ còn muốn, còn muốn!” Đã phân không rõ chính mình đang nói cái gì, hần chỉ biết người phía trên là người mà cả đời này hần yêu nhất, cũng là người quan tâm hần nhất, trừ bỏ y ra, ai hần cũng không cần.

Triệu Thiên Luân chán ghét bản thân mình đến cực điểm, y xâm phạm Tôn Duẫn Thần, quá trình hương diễm, hơn nữa y làm đến ba lượt mới cảm thấy thỏa mãn mà cam nguyện nhắm mắt ngủ, càng làm cho y không thoải mái chính là, sau một đêm xâm phạm Tôn Duẫn Thần, vào sáng ngày hôm sau phong hàn của y giảm rõ rệt, nhưng không phải do uống được, giống như xâm phạm Tôn Duẫn Thần chính là liều thuốc chữa bệnh tốt nhất.

“Tỷ ... tỷ phu” Tôn Duẫn Thần nhỏ giọng gọi, Triệu Thiên Luân vẫn không nhìn hần, chỉ nhìn Triệu Lí ở bên chân y, từ sau đêm thân thiết đó, vào buổi sáng hôm sau thức dậy, Triệu Thiên Luân nhìn hần đều

duy trì vẻ mặt tức giận, đối với hắn lạnh như băng, thậm chí không nói với hắn một lời, căn bản như không muốn tiếp xúc với hắn, hắn vì việc này mà ngậm khóc.

[Là ta biểu hiện ở mặt kia không tốt, nên tỷ phu mới không cần ta; hay là tỷ phu cảm thấy được ta ở trong đêm ấy quá vô sỉ, quá *** đáng, nên mới chán ghét ta?]

Hắn miên man suy nghĩ lý do mình bị chán ghét, Triệu Lí lớn tiếng hỏi: “Phụ thân cùng cậu cãi nhau sao? Bằng không sao phụ thân không để ý cậu?”

Tiểu hài tử có thể lớn tiếng hỏi ra tâm sự của Tôn Duẫn Thần, Tôn Duẫn Thần cảm kích cực kỳ, mà Triệu Thiên Luân thấp giọng nói: “Không có cãi nhau, Lí Nhi suy nghĩ nhiều quá.”

“Vậy thì bắt tay hoà hợp.”

“Được, được.”

Triệu Thiên Luân nắm tay Triệu Lí lắc lắc, Triệu Lí lắc đầu, nói: “Không phải như vậy, là bắt tay với cậu a.”

Triệu Thiên Luân bỏ qua không muốn, chính là ánh mắt Triệu Lí trợn to nhìn y, y cuối cùng giơ tay ra cầm lấy tay Tôn Duẫn Thần, biểu tình trên mặt Tôn Duẫn Thần đã muốn khóc, hắn nín khóc mỉm cười, ánh mắt ôn nhu cùng đa tình của hắn nhìn về phía Triệu Thiên Luân, giống như một tia chớp đánh thẳng vào bụng dưới của Triệu Thiên Luân, làm cho dục vọng đang ngủ yên của y đứng dậy thẳng tắp.

Đang ở trước mặt Triệu Lí, y không có biết pháp bỏ tay Tôn Duẫn Thần ra, y đành tiếp tục nắm, Tôn Duẫn Thần dựa vào y khá gần, y ngửi được mùi thơm nhẹ nhàng bình thản trên cơ thể hắn, trong đầu liền xuất hiện hình ảnh của đêm điên cuồng kia, y ở trong lòng không ngừng nguyên rửa chính mình, nhưng lại không thể đè nén dục vọng đang cuồng mãnh bốc lên trong thân thể.

Sau khi đưa Triệu Lí lên giường, y lập tức xuất môn, từ trước đến nay y không vấn liễu tầm hoa, nhưng giờ đây lại bước vào kỹ viện cao cấp nhất trong thành, y gần như thô bạo phát tiết dục vọng của chính mình, nữ nhân dưới thân phát ra những tiếng kêu rên nũng nịu.

Nhưng tiếng kêu rên nũng nịu này nghe thật chói tai, làm cho y không hề cảm giác, nhưng chỉ cần nghĩ đến bàn tay mềm mại kia từng mơn trớn ngực y, ngực y liền thẳng thẩn rung động, dục vọng lại trở nên cao ngất.

“Triệu lão gia, ngài, ngài nhẹ một chút, thiếp chịu không nổi.”

Y phóng nhẹ lực đạo, cố gắng phát tiết hết nhiệt liệt trong cơ thể, nhưng vẫn không đủ, nhiệt liệt này vẫn tồn trữ ở trong cơ thể, phát tiết thế nào cũng không đủ.

Từ sau đêm đó, y lui tới xóm cô đầu càng thường xuyên hơn, y luôn luôn giữ mình trong sạch, bỗng nhiên thay đổi tính tình, tạo ra những lời đồn đại khoa trương truyền khắp nơi, sau khi Tôn Duẫn Thần nghe được, ngực phách thành từng mảnh nhỏ.

Triệu Thiên Luân thà rằng tìm nữ nhân làng chơi, cũng không thèm ngoái nhìn hắn một cái, có lẽ chính mình là người quái dị đáng sợ, cho nên Triệu Thiên Luân mới sợ hắn như vậy, hắn thật sự hối hận đã làm ra chuyện không thể vãn hồi, nếu đêm ấy hắn không

Hắn nở nụ cười ảm đạm, ăn uống cũng kém đi, không tới một tháng mà thân thể tiêu tụy không ít, thấy Triệu Thiên Luân không giống trước kia muốn tới gần hắn, hắn liền giữ mình cách xa y hơn, tận lực không đi gặp Triệu Thiên Luân, mà Triệu Thiên Luân cũng tận lực tránh không gặp mặt hắn.

Sau đến hắn quá mức gầy yếu, Thương Hoa phải đem quần áo của hắn đi sửa nhỏ lại, hắn không ngừng vuốt lên những bộ quần áo quý trọng đó, im lặng chảy nước mắt.

Thương Hoa lẳng lặng kéo lê chân ra khỏi phòng, rồi kéo lê từng bước tới *** của Triệu gia, chờ Triệu Thiên Luân đàm xong sinh ý trở về.

“Thương Hoa, sao ngươi lại đến đây?” Triệu Thiên Luân trở lại ***, nhìn thấy Thương Hoa, thập phần giật mình, bởi vì chân của Thương Hoa có tật, từ trước đến nay sẽ không nơi nơi bôn ba, mà Tôn Duẫn Thần cũng vì chân gã có tật, việc gì cần đi ra ngoài đều giao cho những người khác làm.

Thương Hoa đứng đắn bẩm báo: “Lão gia, chủ tử nhà con bị người bắt nạt, ngài ấy trốn tránh ở trong phòng mà khóc, lão gia muốn con khi thấy chủ tử gặp chuyện bất lợi sẽ phải bẩm báo lại, cho nên con đến đây để bẩm báo với lão gia.”

Triệu Thiên Luân vừa nghe liền nổi giận không thể át, thân nhân nhà y đúng là ‘ăn no rừng mỡ’, không có việc gì lại đến đây tìm Tôn Duẫn Thần gây phiền toái, rốt cuộc muốn chọc giận y đến trình độ nào? Sau này nếu muốn quyền góp cúng bái hành lễ cái gì, đừng mong y sẽ lại quyền ngân lượng.

“Lại là người nào? Đại bá nhiều chuyện, hay là thím bảy chua ngoa, hay là Ngũ thúc công lại đây nói đệ ấy ở nhà của ta ăn ‘cơm trắng’?”

“So với những chuyện này còn nghiêm trọng hơn, người đó không cần phải nói, cũng làm cho chủ tử của con thống khổ mà chảy nước mắt.”

Càng nghe Thương Hoa nói, càng làm cho Triệu Thiên Luân nổi giận không thôi, “Là ai lớn mật như vậy? Ta rõ ràng đã cảnh cáo đám thân nhân này, bảo bọn họ ít tìm đệ ấy gây phiền toái, nói Duẫn Thần hiện tại có giúp ta làm việc, còn giúp ta đỡ vất vả hơn trước rất nhiều.”

“Không phải thân nhân của lão gia.”

Triệu Thiên Luân nhíu mày, “Là người bên ngoài sao? Hay là tôi tớ trong nhà?” Ngắc ra một hồi, bỗng nhiên có chút không tự vị nảy lên. “Sẽ không phải là tên họ Lý chứ?”

Thương Hoa liên tục lắc đầu, khiến cho Triệu Thiên Luân nổi giận lôi đình, “Rốt cuộc là ai, người cứ úp úp mở mở như vậy là sao? Ta muốn người hầu hạ tốt Duẫn Thần, người lại đánh cho ta bí hiểm.”

Thương Hoa quỳ trên mặt đất, khấu đầu vài cái, “Con không dám nói tên, vì sợ lão gia sinh khí.”

Triệu Thiên Luân bị gã khiến cho phiền thối, “Ta quan tâm Duẫn Thần, có người bắt nạt đệ ấy, ta chỉ nghĩ muốn thay đệ ấy lấy lại công đạo, sao có thể vì người nói tên ra, ta sẽ tức giận.”

“Người đó cùng lão gia trùng tên trùng họ, bộ dạng cùng lão gia như một khuôn mẫu ẩn ra, chính là lão gia đối với chủ tử của con đầy quan tâm, người đó lại đối với chủ tử của con chẳng quan tâm.”

Triệu Thiên Luân là người thông minh, y nghe xong dần dần hiểu ra, y chìm trong suy nghĩ, không nói lời nào, mãi đến lúc sau mới phát tay nói: “Người trở về đi, đêm nay ta sẽ đi gặp Duẫn Thần.”

“Dạ, cảm ơn lão gia.” Đăng bởi: admin

14. Chương 14

CHƯƠNG 7.2

Thương Hoa cúi lạy rồi rời đi, Triệu Thiên Luân bắt đầu nhìn đứa nhỏ mười lăm, mười sáu này với cặp mắt khác xưa, vấn đề giữa y và Tôn Duẫn Thần trong lúc này rất khó giải quyết, nếu cưỡng bức y đi gặp Tôn Duẫn Thần, y tuyệt đối không thể đi.

Nhưng Thương Hoa đã đưa ra những câu vấn đáp, cho y biết y đối với Tôn Duẫn Thần chẳng quan tâm, làm tổn thương tâm của Tôn Duẫn Thần, đứa nhỏ này cũng rất cơ trí khi bày ra những cách đối phó với đám thân nhân của y, hiện tại càng làm y khâm phục trí tuệ kinh diễm của gã, vừa không đắc tội y, lại giúp được chủ tử của gã, đứa nhỏ này trong tương lai sẽ có tiền đồ rất sáng lạng.

Y trở lại Triệu gia đã vào buổi tối, sau khi nhìn qua Triệu Lí, y mới đi tới gõ cửa phòng Tôn Duẫn Thần, Tôn Duẫn Thần ra mở cửa, thấy y, trên mặt toát ra thống khổ, lập tức cúi thấp đầu, muốn che dấu đi những thống khổ khắc sâu trên mặt mà không sao dấu đi được.

“Tỷ phu, sao huynh lại đến đây?”

Triệu Thiên Luân vừa thấy hán liền giật mình chết lặng, Tôn Duẫn Thần gầy yếu rất nhiều, cơ hồ chỉ còn da bọc xương, y cũng đã hai tháng không gặp qua hán, trách không được Thương Hoa đến *** tìm y, nếu tiếp tục để hán gầy đi như thế, hán nhất định sẽ sinh bệnh.

“Huynh muốn đến thăm đệ, chúng ta đã lâu không trò chuyện với nhau.”

Tôn Duẫn Thần mời y vào phòng ngồi, rồi pha trà mời y, sau đó hần lẳng lặng ngồi đối diện với Triệu Thiên Luân, cổ buồng thấp xuống, thân mình đơn bạc như đang run rẩy, điều này làm cho Triệu Thiên Luân đau đớn không thôi.

“Đệ.... Tỷ phu, đệ muốn chuyển ra ngoài.”

Triệu Thiên Luân liền hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Nơi này không có Vương tiểu thư, đệ vẫn không muốn ở ?”

“Bởi vì Bởi vì đệ làm cho trong lòng tỷ phu không thoải mái.” Hần nhẹ nhàng nói ra câu này, bả vai lại run rẩy thêm một chút, Triệu Thiên Luân đứng lên, đi qua bên cạnh hần, vươn tay ra nâng cằm hần lên, Tôn Duẫn Thần khóc đến trên mặt đầy nước mắt, hần cho dù khóc cũng vẫn im lặng không tiếng động, tựa như sợ cho người khác biết được, sẽ khiến cho người khác lời ra tiếng vào.

Tâm của Triệu Thiên Luân như sắp nát vụn ra, nếu không phải do hoàn cảnh Triệu gia quá khắc nghiệt, hần cũng sẽ không dưỡng thành thói quen khóc không tiếng động này, y ôm Tôn Duẫn Thần vào trong ngực, thương tiếc nói: “Duẫn Thần, trong lòng tỷ phu không có không thoải mái, tỷ phu lại làm đệ tổn thương phải không?”

“Là đệ cưỡng bức hầu hạ tỷ phu, kết quả làm cho tỷ phu không thoải mái, sớm biết làm như thế sẽ làm cho tỷ phu không vui, đệ sẽ không làm như vậy.”

“Đừng nói nữa, lần đó là do huynh sai, là huynh chiếm tiện nghi của đệ. Duẫn Thần, mỗi lần đều là tỷ phu chiếm tiện nghi của đệ, tâm của tỷ phu vô cùng bất an.”

“Không phải, là đệ làm cho tỷ phu cảm thấy ghê tởm, đệ biết tỷ phu đi kỹ viện, đệ là nam nhân, lại cưỡng bức hầu hạ tỷ phu, tỷ phu đương nhiên sẽ cảm thấy ghê tởm, đệ làm sao bằng được các cô nương, đệ vừa xấu lại vừa ngốc, còn muốn hầu hạ tỷ phu cả đời, tỷ phu đương nhiên sẽ chán ghét đệ.”

Nghĩ muốn đem toàn bộ lời trong lòng nói ra, Tôn Duẫn Thần khóc đến khàn cả giọng, thanh âm đều giống như chim quên khắp huyết, lòng Triệu Thiên Luân như bị từng đao từng đao hung hăng chém xuống. “Duẫn Thần.....”

Tôn Duẫn Thần khóc đến nỗi nói không ra tiếng, “Đệ vừa xấu lại vừa ngốc, sao lại dám si tâm vọng tưởng, đệ thật ngốc, thật ngốc”

“Nói hươu nói vượn, đệ vừa xinh đẹp lại vừa thông minh, đệ là người đẹp nhất mà tỷ phu từng thấy qua, đệ ở dưới ánh trăng toả sáng, giống như tiên nhân điểm lệ hạ phàm, các cô nương trong kỹ viện sao có thể so sánh với đệ.”

Tôn Duẫn Thần đẩy Triệu Thiên Luân ra, “Huynh không cần an ủi đệ, tỷ phu, đệ biết huynh yêu thương đệ, vì huynh đối với đệ quý trọng, kỳ thật huynh không nghĩ muốn đệ, đệ yêu tỷ phu, không hề cảm thấy thẹn khi yêu tỷ phu, hi vọng tỷ phu có thể đối với đệ làm chuyện kia, có thể đem đệ ôm vào ngực, yêu đệ, thương đệ, đệ một chút cũng không cảm thấy hầu hạ tỷ phu là chuyện khuất nhục.”

Triệu Thiên Luân giật mình sững sờ, Tôn Duẫn Thần đứng lên, một bên khóc một bên tát vào mặt mình. “Đệ biết đệ là con người vô sỉ, không biết xấu hổ, cũng biết tỷ phu không cần đệ, nên bỗng nhiên xuất hiện một người nam nhân muốn đệ, đệ nghĩ như vậy cũng tốt, đệ liền đi theo hần, chỉ cần có thể quên tỷ phu là được.”

Tôn Duẫn Thần vừa khóc vừa giải thích: “Thực xin lỗi, tỷ phu, huynh không cần tốt với đệ, huynh tốt với đệ sẽ làm đệ miên man suy nghĩ, với lại đệ là người không có liêm sỉ, không có tư cách được huynh quan tâm.”

Hần ngả xấp lên giường, tiếp tục run rẩy khóc, Triệu Thiên Luân nhìn hần khóc đến cơ hồ muốn ngắt đi, trong lòng y dâng lên một cảm giác triu mến sâu đậm, vừa rồi Tôn Duẫn Thần thực tâm thổ lộ, làm cho y vừa khiếp sợ vừa khó có thể tin, nhưng mặt khác lại có một cảm giác thoải mãn thuần túy nam tính hiện lên trong lòng.

Y theo phía sau ôm lấy thân mình Tôn Duẫn Thần, Tôn Duẫn Thần vịn vào thân mình né tránh, lại càng bị y áp chặt xuống giường, y không rõ mình đối với Tôn Duẫn Thần là loại tình cảm gì, nhưng y tuyệt đối

không muốn làm một người nam nhân có thể làm cho Tôn Duẫn Thần khóc đến muốn chết ngất như vậy, y yêu thương hôn lên mái tóc Tôn Duẫn Thần.

“Duẫn Thần, nếu tỷ phu nói thích được đệ hầu hạ, đệ có cảm thấy huynh là một tên xú nam nhân dơ bẩn không? Cùng với gã nam nhân hạ lưu, đệ tiện ở trên thuyền kia giống nhau.”

Tôn Duẫn Thần giận dữ hét lên: “Tỷ phu không có giống gã đó, gã là tên hạ lưu đệ tiện, còn tỷ phu là người tối thanh cao không tỷ vết!.”

Ngay cả khi bị y làm tổn thương sâu sắc như thế, Tôn Duẫn Thần vẫn biện bạch cho y, Triệu Thiên Luân cảm thấy có một luồng nhiệt ý nồng đậm đang từ từ bốc lên.

Y ngửi mùi thơm mê người trên cơ thể hắn, nói ra tâm sự mà chính mình cũng vô pháp sáng tỏ, trước kia y vì chuyện Tôn Duẫn Thần thích nam nhân mà nổi nóng, khả hiện tại lại chịu không nổi dục vọng thiêu đốt của chính mình, thậm chí muốn cùng Tôn Duẫn Thần cùng một chỗ. “Chính là chuyện tỷ phu muốn làm cùng với tên nam nhân bại hoại kia nghĩ muốn giống nhau, tỷ phu nghĩ muốn đem đệ đặt dưới thân mình, tận tình đùa bỡn thân thể đệ, tiến vào trong cơ thể đệ, chiếm lấy nhiệt độ ấm áp trong cơ thể đệ, nghe đệ phát ra những tiếng kêu rên yêu kiều, nhìn biểu tình cuồng loạn càng ngày càng không thể khống chế được của đệ, tỷ phu cũng đệ tiện, bại hoại giống gã nam nhân đó, đều là đối với đệ có những ý nghĩ không an phận.”

“Không phải, không phải vậy, Tỷ phu cùng với gã đó không giống nhau.”

Kế tiếp hắn mở to hai mắt, hắn cuối cùng cũng hiểu được ý tứ của Triệu Thiên Luân vừa nói, tâm tình hắn vô cùng kích động, nói: “Chính là tỷ phu không phải chán ghét đệ?”

Triệu Thiên Luân thấp giọng giải thích: “Không phải chán ghét đệ, là chán ghét chính mình, huynh chán ghét chính mình có những ý nghĩ không an phận với đệ, huynh nghĩ đi kỹ viện sẽ giải trừ được dục niệm dã thú của mình đối với đệ, nhưng chẳng những không có hiệu quả, lại còn làm cho đệ thương tâm, người ngu ngốc hẳn là tỷ phu mới đúng.”

“Tỷ phu, tỷ phu.” Tôn Duẫn Thần quay người lại ôm chặt y, hắn vừa khóc vừa nói: “Chỉ cần tỷ phu không chán ghét đệ, đệ nguyện ý hầu hạ huynh cả đời.”

Thấy nước mắt của hắn, dục vọng khô nóng trong cơ thể của Triệu Thiên Luân tăng lên trăm ngàn lần, hạ thân của y bỗng chốc trở nên vừa cứng vừa trướng, đau đớn đến không chịu nổi, Tôn Duẫn Thần đang ôm chặt y, liền cảm nhận được biến hoá của cơ thể y, hô hấp của hắn gần như ngừng lại.

Hắn quỳ xuống, cởi khó bằng của y ra, đem bộ vị trướng to đến muốn nổ tung của Triệu Thiên Luân hàm vào miệng, Triệu Thiên Luân phát ra tiếng thở ồ ồ, cảm nhận loại cảm giác thư sướng đến lạ kỳ.

Tôn Duẫn Thần xinh đẹp như hoa mùa xuân, đôi môi đỏ mọng của hắn cố mở to ra hàm chứa vật của y, trong mắt lại nổi lên một tầng nước long lanh, tất cả những điều này càng gây cho y thêm khoái cảm mãnh liệt, Tôn Duẫn Thần nuốt hạ bộ của y tới tận yết hầu, làm cho Triệu Thiên Luân phải nắm chặt tay lại, mới có thể chống cự khoái cảm muốn phóng thích của mình.

“Duẫn Thần, tư vị thế nào?”

Ngay cả tư vị đó rất tanh hôi, nhưng vì Tôn Duẫn Thần tràn ngập yêu thương với y, nên chỉ cảm thấy đó là tư vị đẹp nhất trên đời này, Triệu Thiên Luân ôm hắn đặt nằm lên giường, cởi quần áo hắn ra, dùng miệng của y hàm trụ bộ vị hiện tại đang ngấn cao của Tôn Duẫn Thần

“Không, không cần, tỷ phu, nơi đó rất bẩn.”

“Không bẩn, đệ có thể làm cho huynh, huynh đương nhiên cũng có thể làm cho đệ.” Chống cự của Tôn Duẫn Thần, lập tức bị Triệu Thiên Luân trấn an xuống,

Y hôn lên bộ vị nhỏ xinh của Tôn Duẫn Thần, vừa nghĩ thầm: [Tư vị này thật sự thực quý dị, tuyệt ăn không ngon, Tôn Duẫn Thần ra sức như thế, xem ra là do yêu thương mình cực kỳ, nguyện ý hầu hạ mình, nghĩ muốn đưa cho mình khoái cảm mới là điều trọng yếu nhất, bằng không mình thật sự không thể tưởng tượng sẽ có người muốn cắn nuốt bộ vị này.]

“Tỷ... tỷ phu” Tôn Duẫn Thần phát ra thanh âm nho nhỏ, y dùng môi đùa bốn bộ vị nam tính của Tôn Duẫn Thần, cùng lúc đưa ngón tay sáp nhập vào tiểu huyết mềm mại của Tôn Duẫn Thần, khoái cảm không ngừng đánh úp lên Tôn Duẫn Thần, làm hắn phát ra những tiếng rên rỉ quá mức mê người, làm cho y tuyệt không nghĩ muốn dừng lại.

“Duẫn Thần, đệ thật đẹp, thật đẹp.”

“A a a. A.”

Triệu Thiên Luân càng càn quấy trong nội huyết hắn, hắn càng không thể khống chế được chính mình, hắn lấy tay che miệng của mình lại, nhưng vẫn không che được tiếng rên rỉ cuồng loạn của mình, tiếng rên rỉ vừa yêu kiều vừa quyến rũ, hắn vận vẹo thân mình, nảy nảy mông lên cao, mong nhận được nhiều xâm phạm hơn nữa, giống như Triệu Thiên Luân chọc ngoáy như vậy, căn bản là không đủ.

“Tỷ.... tỷ phu.... A.....không, không được, không được.” Hắn rốt cuộc chịu không nổi khiêu khích, bắn ra toàn bộ thấp dịch lên trên mặt của Triệu Thiên Luân, hắn xấu hổ đến muốn khóc ra, Triệu Thiên Luân dùng khăn bố xoa xoa mặt, nhìn hắn mỉm cười, tươi cười nhu hoà này của y càng làm Tôn Duẫn Thần thêm hoảng loạn.

“Tỷ phu, thực xin lỗi, đệ Đệ nhịn không được.”

“Ngu ngốc, không có gì phải xin lỗi, điều này chứng tỏ đệ thực sung sướng, không đúng sao?”

Sung sướng vừa rồi vẫn còn khắc sâu trong thân thể hắn, chính là giống như vẫn không đủ, hắn còn muốn kích thích nhiều hơn, muốn cái gì đó thật to lớn tiến sâu vào.

Hắn ôm lấy Triệu Thiên Luân, lúc này đây Triệu Thiên Luân thật sự tiến vào thân thể hắn, nguyên bản thân thể vừa mới phát tiết qua, lần thứ hai lại đứng thẳng dậy, hơn nữa tư vị cảm nhận càng thư sướng hơn ban nãy, hắn biết tư vị tốt đẹp như vậy, chỉ có Triệu Thiên Luân mới có thể cho hắn.

-end ch.7- Đăng bởi: admin

15. Chương 15

CHƯƠNG 8.1

Hắn hồi phục tươi cười, thân mình lại dường béo, áo quần lúc trước bị sửa nhỏ, hiện tại đã muốn phải sửa trở lại, Thương Hoa đem áo quần nhờ thợ may chỉnh lại kích cỡ cũ.

Mà hiện tại, Triệu Thiên Luân đối với Thương Hoa có thêm vài phần coi trọng, y mời riêng một vị tú tài về nhà dạy học cho Thương Hoa, Thương Hoa giống như cá gặp nước, hấp thu kiến thức vô cùng nhanh.

Tôn Duẫn Thần đương nhiên rất cao hứng khi Thương Hoa được trọng dụng, bởi vì từ miệng Triệu Thiên Luân, hắn biết được Thương Hoa đi tìm Triệu Thiên Luân, muốn y đến gặp hắn, nhờ đó mà hoá giải được khúc mắc nan giải giữa hai người.

Nhờ tú tài chỉ dạy tận tình, Thương Hoa rất nhanh đều hiểu biết, Triệu Thiên Luân cũng thỉnh đại phu nổi danh chữa trị gót chân cho gã, cũng điều dưỡng luôn cả thân mình cho gã, Triệu Thiên Luân nói riêng với Tôn Duẫn Thần, y cảm thấy Thương Hoa rất có tài, tiền đồ trong tương lai vô cùng sáng lạng. Tôn Duẫn Thần đích xác cảm thấy Thương Hoa rất thông minh, có tài văn chương, nhưng không giống với Triệu Thiên Luân, có thể nghĩ nhiều như vậy.

Thương Hoa được điều dưỡng, dáng người gã vừa gầy lại vừa nhỏ đã có chút cao lên, nhưng tật ở chân của gã là do bẩm sinh mà ra, đại phu cho biết dù có trị liệu cũng không mấy hiệu quả, gã suốt đời cũng phải kéo chân mà đi, cũng may dị tật ấy cũng không mấy nghiêm trọng, cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống hằng ngày của gã, diện mạo của Thương Hoa cũng không được anh tuấn, nhưng đó cũng là do trời sinh.

Mà hiện tại Tôn Duẫn Thần càng ngày càng yêu Triệu Thiên Luân hơn, hắn nhìn thấy Triệu Thiên Luân, căn bản là không thể che dấu tình yêu hiện lên trong mắt của mình, một lời nói, một nụ cười của Triệu Thiên Luân đối với hắn mà nói chính là trời đất bao la.

Triệu Thiên Luân chuyển tới tân phòng, cùng Tôn Duẫn Thần ngủ cùng nhau, ở thời khắc tình cảm của hai người ngọt như mật, thì Triệu gia lại xuất hiện người mà Tôn Duẫn Thần không nghĩ đến nhất.

Vào một buổi sáng sớm, người của Vương gia tới thăm Triệu gia, tới vào bữa sáng, Tôn Duẫn Thần hầu hạ Triệu Thiên Luân mặc vào quần áo, có chút lo lắng, nói nhỏ: “Bọn họ đến đây làm gì?”

“Không biết, dù sao cũng không quá quan trọng.” Y hôn lên đôi môi anh đào xinh đẹp của Tôn Duẫn Thần, muốn xoá tan đi lo lắng trong hân.

Tôn Duẫn Thần đối với Triệu Thiên Luân là tin cậy tuyệt đối, không thể tưởng được sau một hồi Triệu Thiên Luân cùng người nhà Vương gia ở trong phòng nói chuyện riêng, cách ngày lại truyền ra tin tức Triệu Thiên Luân muốn cùng Vương tiểu thư thành thân.

Tôn Duẫn Thần khóc, hân hỏi Triệu Thiên Luân có thật hay không, Triệu Thiên Luân cũng không chịu trả lời, nhưng ở trong nhà lại chuẩn bị một tân phòng, bắt đầu những động tác bố trí cho hôn lễ, Triệu Thiên Luân thậm chí chuẩn bị cả sính kim, mà kim ngạch của sính kim này vô cùng khoa trương, toàn bộ mọi người trong thành đều đồn đãi Vương tiểu thư sắp nhập môn Triệu gia.

Hai mắt Tôn Duẫn Thần đầm lệ, ép hỏi Triệu Thiên Luân, nhưng Triệu Thiên Luân vẫn không chịu trả lời, còn đem sổ sách tới đưa cho hân, hân đem sổ sách bỏ qua một bên, vừa khóc vừa nói: “Đệ muốn chuyển ra ngoài ở.”

Thần sắc Triệu Thiên Luân có chút do dự, cuối cùng thần nhiên nói: “Được”

Hân không nghĩ tới Triệu Thiên Luân lại dễ dàng đồng ý như thế, hân thương tâm khóc lớn ra, có thể nào y chỉ đùa bỡn với hân không? Một mớ ý nghĩ thương tâm xuất hiện trong đầu Tôn Duẫn Thần.

Hân chuyển ra ngoài, bắt quả Triệu Thiên Luân phi thường kiên trì muốn Thương Hoa đi theo hầu hạ hân, hân chuyển đến đại trạch đã ở lúc trước, mỗi ngày ở đây, hân đều lấy lệ rửa mặt, mỗi lần nghe được tin tức Triệu Thiên Luân muốn cùng Vương tiểu thư thành thân, tâm hân liền đau đớn một lần lại một lần.

Cả ngày khóc cũng không phải biện pháp, quá buồn chán hân ra ngoài thay đổi chút không khí, chính là hai mắt khóc sưng đỏ có chút khó coi, hân lơ đãng bước chân đi, thấy chén trà liền lòng chua xót, nhìn đến vải vóc liền đau lòng, kết quả đi tản bộ càng làm tâm tình hân thêm thống khổ. Hân không còn tinh thần để đi dạo tiếp, liền quay về nhà, lại bị người ở phía sau gọi lại.

“Tiểu Thần, này có phải là tiểu Thần không?”

Tôn Duẫn Thần nghe tiếng gọi quen thuộc, hân quay đầu lại, đứng trước mặt hân là Lý Hoành Kiến so với mấy tháng trước cũng không có gì thay đổi, Tôn Duẫn Thần cảm thấy ngỡ ngàng, hân cảm thấy có lỗi với Lý Hoành Kiến, tuy rằng lúc trước hai người không phát triển đến giai đoạn tình nhân, nhưng Lý Hoành Kiến luôn đối tốt với hân, hân lại chỉ viết cho gã một phong thư từ chúc cùng nói lời từ biệt, không khỏi cũng quá bạc tình.

“Lý thiếu gia, đã lâu không gặp.” Hân cúi đầu chào, nhuyển thanh văn an.

Lý Hoành Kiến mỉm cười, nói: “Mới mấy tháng không gặp, sao lại xa lạ như vậy, không cần gọi huynh là thiếu gia, cứ gọi huynh như trước kia là được rồi.”

“Hoành, Hoành Kiến ca.” Thấy gã không để ý chuyện cũ, đối với hân vẫn thân thiết giống trước kia, trong lòng Tôn Duẫn Thần càng thêm áy náy, hân giải thích: “Hoành Kiến ca, lúc trước đệ chuyển về nhà của tỷ phụ quá vội vàng, nên chỉ viết cho huynh một phong thư để giải thích, như thế thật không đúng, khả hiện tại, mỗi lần đệ nhớ tới đều cảm thấy mình quá qua loa.”

Ánh mắt Lý Hoành Kiến âm trầm, nói: “Huynh tưởng huynh làm cái gì sai, cho nên đệ không nghĩ muốn gặp huynh.”

“Không có, không phải như vậy.” Tôn Duẫn Thần liên tục xua tay, nói ra sự thật, “Tỷ phụ đệ bắt đệ phải quay về nhà, lúc đó huynh ấy Lúc đó”

“Xảy ra chuyện gì? Tiểu Thần, có chuyện gì sao, quan hệ giữa chúng ta cũng không thể nói sao?”

Tôn Duẩn Thần nghe Lý Hoành Kiến nói thế, mặt hần đỏ bừng nói rõ sự thật: “Ngày đó, huynh ở trước cửa rồi bị tỷ phu đệ thấy được, huynh ấy tức giận, bảo đệ phải quay về nhà ở.”

Lý Hoành Kiến thế mới biết; ngày đó gã hôn Tôn Duẩn Thần ở trước cửa, bị Triệu Thiên Luân thấy, Triệu Thiên Luân sinh khí, bắt Tôn Duẩn Thần phải quay về nhà, lại bắt Tôn Duẩn Thần phải nghỉ làm ở Thiện Ưc.

“Đệ vì cái gì phải nghe lời tỷ phu đệ như thế?” Lý Hoành Kiến đi tới gần một chút, ngón tay bắt giữ một lọn tóc nhỏ của Tôn Duẩn Thần, cuốn ở trong tay đùa bỡn.

Tôn Duẩn Thần bỗng nhiên mất tự nhiên cực kỳ, hần ngẩng đầu, Lý Hoành Kiến dùng đôi mắt thâm tình nhìn hần, trước kia loại ánh mắt này sẽ làm hần cảm thấy e lệ, không biết phải ứng đối như thế nào, thân thể mới quen *** của hần cũng sẽ cảm thấy được mong chờ.

Nhưng những tháng gần đây, cùng Triệu Thiên Luân ‘lưỡng tình tương duyệt’, sau khi thân thể hần được Triệu Thiên Luân nhiệt tình ôm qua, hần không bao giờ ... nghĩ muốn cùng người khác phát sinh loại quan hệ này nữa, cho nên ánh mắt màu dục của Lý Hoành Kiến làm cho da đầu của hần run lên, hần bước lui một bước nhỏ. “Tỷ phu đệ đối với đệ tốt lắm, tỷ tỷ mất đi, huynh ấy thay thế tỷ tỷ dạy bảo đệ, huynh ấy sợ đệ làm những việc sai trái, thực tâm lo lắng cho đệ.”

Lý Hoành Kiến nhìn thấy hần thoáng thối lui, động tác từng bước cự tuyệt, tuy rằng biểu hiện không rõ, nhưng cũng rất hữu hiệu làm cho hai người cách ra một khoảng cách, sắc mặt gã không thay đổi, cười nói: “Đệ không thích huynh sao? Tiểu Thần?”

“Không có, sao có thể, Hoành Kiến ca làm người khăng khải lại hào phóng, huynh là bằng hữu tốt nhất của đệ, đệ sao có thể không thích huynh.”

“Tiểu Thần, chúng ta chỉ thiếu một bước nữa là trở thành tình nhân, đệ lại đứng xa huynh như vậy, huynh cảm thấy đệ đối với huynh thật khách sáo, tuyệt không giống với tiểu Thần trước kia, luôn đối với huynh thân mật.”

“Không có chuyện này, Hoành Kiến ca, lòng đệ vẫn khâm phục huynh, nhưng đệ thật sự nghĩ đệ và huynh không thích hợp quan hệ tình nhân, chúng ta làm bằng hữu thì tốt rồi.”

“Vậy được rồi, chúng ta cứ coi nhau như bằng hữu đi, để chúc mừng bằng hữu lâu ngày gặp lại, huynh mang đệ đi tửu lâu uống vài chén rượu được không?”

Thấy Lý Hoành Kiến không có đau khổ cùng bức bách, điều này làm Tôn Duẩn Thần thở dài một hơi nhẹ nhõm, ánh mắt hần lập tức chuyển vui vẻ, trong lòng hần vẫn cảm thấy được hần thật sự có lỗi với Lý Hoành Kiến, lúc trước Lý Hoành Kiến đối với hần vô cùng tốt, hần cũng không tất đem gã trở thành độc xà mãnh thú mà phòng bị.

Bọn họ đi tới tửu lâu sang trọng nhất, đó là nơi khi bọn họ mới quen nhau đã từng đến, Lý Hoành Kiến kêu mấy món điểm tâm mà Tôn Duẩn Thần thích nhất, uống một chút rượu, gã không hề đề cập tới đoạn tình cảm trước kia cùng Tôn Duẩn Thần, ngược lại kể chuyện gã về nhà gặp được bao nhiêu chuyện thú vị, gã rất biết cách nói chuyện để tạo không khí vui vẻ lại cũng rất sôi động, làm cho Tôn Duẩn Thần cũng dần dần thả lỏng mà vui vẻ.

Bọn họ giống như trở lại loại quan hệ tốt trước đây vài tháng, duy nhất bất đồng là Tôn Duẩn Thần không hề cảm thấy chính mình có thể cùng Lý Hoành Kiến ngồi thân mật nói chuyện, chỉ có thể thiết lập quan hệ bằng hữu ngoại giao, nghe gã kể chuyện này đó thú vị, cũng là một chuyện vui nhất đáng.

Bởi vì nói chuyện rất vui vẻ, Tôn Duẩn Thần uống nhiều hơn hai chén, hai gò má vì hần say rượu mà đỏ lên trông thật đáng yêu, sau khi rời tửu lâu, cước bộ hần có chút lảo đảo, Lý Hoành Kiến nhẹ nhàng cầm tay hần, trên đường khuya, hai người đi nhau mà đi.

Có lẽ do mấy ngày nay tâm tình của hần thật sự rất buồn, nên hần mới uống nhiều rượu như vậy, nhưng rượu vào chỉ làm cho khổ tâm càng khổ tâm hơn, nhớ đến Triệu Thiên Luân không đưa ra biện hộ gì khi hần hỏi y có hay không muốn kết hôn với Vương tiểu thư, chính vì y không nói rõ có không, càng làm cho tâm của hần thêm thương tổn.

“Tiểu Thần, sao đệ khóc vậy?”

Nghe Lý Hoành Kiến nói thế, Tôn Duẫn Thần mới phát hiện chính mình rơi nước mắt, hắn vội vàng lau đi, “Không có gì, chỉ vì uống hơi nhiều rượu, cảm thấy khó chịu, mới chảy nước mắt.”

“Thật như vậy sao?” Lý Hoành Kiến nhẹ giọng nói: “Hay đệ có uý khuất gì mà không thể nói cho huynh biết.”

“Không có gì, thật sự không có gì.” Tôn Duẫn Thần không nghĩ hướng người khác tố khổ nói Triệu Thiên Luân không tốt, dù sao Lý Hoành Kiến vốn là cố ý theo đuổi hắn, hắn lại hướng gã than phiền chuyện Triệu Thiên Luân, chẳng phải là làm lộ ra quan hệ của hắn cùng Triệu Thiên Luân, như thế thật không tốt, hơn nữa cũng sẽ làm tâm của Lý Hoành Kiến bị tổn thương, hắn không muốn làm như thế.

“Tiểu Thần, tới rồi.”

Tôn Duẫn Thần giương mắt nhìn lên, không phải là đại trạch hấn đang ở, mà là khách *** Lý Hoành Kiến đang ở, hắn do dự một chút, Lý Hoành Kiến đỡ hắn đi vào, một bên nói: “Từ từ lâu quay về chỗ của huynh gần hơn, quay về chỗ của đệ rất xa, huynh không muốn đệ say rượu mà phải đi xa như vậy, không bằng đêm nay cứ ở chỗ huynh qua đêm đi.” Đăng bởi: admin

16. Chương 16

CHƯƠNG 8.2

Lý Hoành Kiến nói cũng có lý, Tôn Duẫn Thần uống rượu vào, đích xác toàn thân mềm nhũn, đều là nhờ Lý Hoành Kiến dìu hắn, muốn Lý Hoành Kiến đưa hắn về đến chỗ ngoại ô kia, không phải quá tra tấn người khác sao?

Hắn gần như vô lực nằm ở trên giường, may mắn giường rất lớn, hắn nhích xác vào trong, tạo một khoảng cách với Lý Hoành Kiến, cánh tay đụng phải một vật cứng dưới gối, hắn lấy ra xem, là một quyển sách nhỏ, hắn tùy ý lật xem, lập tức mặt đỏ lên.

Trước đây, Lý Hoành Kiến cũng có đưa sách Long Dương cho hắn xem qua, nhưng quyển này lại không gì kiêng kỵ, hơn nữa tất cả đều là hình ảnh, xem càng thêm dễ hiểu, trang hắn mở ra chính là nam tử với vẻ mặt sung sướng mở rộng hai chân ngồi trên người nam nhân, dương cương nam nhân đang sáp nhập vào hắn, chính hắn là người cầm dương cương ấy nhét vào mình.

Hắn đem thư khép lại, không biết là do rượu hay là do dục vọng nảy lên, thân mình hắn hơi hơi nóng lên, Lý Hoành Kiến nói nhỏ: “Xảy ra chuyện gì? Tiểu Thần, quyển sách này đẹp không?”

Hắn đem sách cẩn thận đặt ở bên kia giường, nói dối: “Đệ say, nhìn không rõ lắm.”

Lý Hoành Kiến tinh tế nhìn khuôn mặt hắn hiện lên một tầng hồng hồng, càng nhìn càng thấy Tôn Duẫn Thần đơn thuần non nớt, một chút cũng không thay đổi, xem ra này đó thời gian bị Triệu Thiên Luân nhốt tại trong nhà mà thôi.

Tôn Duẫn Thần nằm trên giường cảm thấy không được tự nhiên, hiện tại hắn cùng Lý Hoành Kiến không là gì cả, mà cũng chính vì không là gì cả, hai người ngủ chung giường mới đặc biệt quái dị, hắn đứng dậy nói: “Ngủ cùng giường với huynh có chút ngượng ngùng, đệ gọi tiểu nhị chuẩn bị ... cho đệ một phòng nữa.”

Tôn Duẫn Thần gọi tiểu nhị đến, lấy một phòng sát vách với Lý Hoành Kiến; nằm lên giường, nhưng không cách nào bình tĩnh được, nhớ tới hình vẽ trong sách kia, thân mình liền nóng lên, hắn nhẹ nhàng chạm vào dưới thân, úp mặt xuống gối, nhẹ giọng gọi tên Triệu Thiên Luân, trước đó vài ngày Triệu Thiên Luân đối với hắn yêu thương vô cùng, còn phát hiện ra rất nhiều chỗ mắc cảm khác của hắn, mà trước đây không biết.

“Tỷ, tỷ phu, tỷ phu” Hắn nhẹ giọng gọi lẫn bầm, đem cái trán chảy đầy mồ hôi vùi vào trong gối, lắc lắc đầu hai cái, dù sao cũng là say, hắn rất nhanh liền chìm vào mộng đẹp.

Hắn ngủ rất say, không biết Lý Hoành Kiến nhẹ nhàng mở cửa vào, gã đi đến bên giường nhìn hắn, dáng người của Tôn Duẫn Thần rất đẹp, vẻ mặt non nớt trong sáng, da thịt tuyết trắng, còn có vòng eo thon nhỏ làm cho người ta muốn ôm chặt lấy.

Trong mắt Lý Hoành Kiến tràn đầy dự vọng, gã đưa tay xuống cần lấy phân thân của mình, động tác bàn tay lên xuống ma xát rất nhanh, một bên nhìn sắc đẹp tuyệt trần trên giường, thì thầm một lời hiểm ác: “Ta sẽ không phải Lý Hoành Kiến, nếu để mặt hàng tốt như ngươi trốn thoát, tỷ phụ của ngươi phòng được nhất thời, không phòng được vĩnh viễn, tiếp qua nửa tháng nữa, ta sẽ cho ngươi ngoan ngoãn mở rộng hai chân, khóc lóc cầu xin ta, nếu không phải nhìn ngươi yếu ớt non mềm, không thể dùng cưỡng, không thì ta đã sớm cưỡng ngươi.”

Khuôn mặt trắng nõn của Tôn Duẫn Thần mang theo nụ cười tươi, làm hiện lên lúm đồng tiền xinh xinh bên má, bởi vì hắn trong mơ thấy Triệu Thiên Luân, hơn nữa là Triệu Thiên Luân một lòng yêu thương hắn.

Tôn Duẫn Thần lại gần gũi với Lý Hoành Kiến như trước kia, những lúc Lý Hoành Kiến không có việc gì sẽ tìm hắn cùng chơi đùa, Lý Hoành Kiến hoàn toàn không đề cập đến chuyện tình trước kia, chỉ cùng hắn ‘du sơn ngoạn thủy’, hắn cả đời không phải bị nhốt tại Triệu gia thì là ra ngoài làm việc, căn bản là không có cơ hội có thể chân chính vui chơi.

Lý Hoành Kiến có thể nói là người rất sành sỏi, hắn biết chọn địa điểm đẹp, không khí thoải mái, làm cho hai người chơi vui đến quên cả thời gian, chính là Lý Hoành Kiến luôn không đứng đắn, luôn mang theo sách Long Dương đưa cho Tôn Duẫn Thần xem, Tôn Duẫn Thần nhìn một trang liền nhanh vứt bỏ, sắc mặt đỏ bừng, mắng Lý Hoành Kiến không đứng đắn, làm toàn chuyện xấu.

Lý Hoành Kiến cười, nói: “Tiểu Thần, đây là chuẩn bị cho tương lai, vì đệ non mềm như thế, vạn nhất huynh không thể khống chế được mình khi làm tình với đệ, sẽ làm đệ bị thương, chẳng phải sẽ rất không tốt sao.”

“Đừng, đừng nói vậy, chúng ta không bao giờ có khả năng như vậy.”

“Vì cái gì không có khả năng?”

Tôn Duẫn Thần không chịu trả lời, Lý Hoành Kiến ngồi xích lại gần bên hắn, mở ra một quyển sách khác, gã dụ dỗ Tôn Duẫn Thần nhìn xem, ánh mắt Tôn Duẫn Thần không dám hướng thẳng vào nơi đó, nhưng vẫn nhìn không được tò mò, dùng khoeo mắt liếc nhìn, thần sắc lập tức thay đổi.

Quyển sách này của Lý Hoành Kiến vượt qua cả không còn gì kiêng kỵ, hình vẽ bên trong là ba người đang cùng giao hoan, trang tiếp theo biến thành bốn người, càng về sau càng khó xem, sắc mặt Tôn Duẫn Thần trở nên trắng bệch, Lý Hoành Kiến cười, liếc nhìn hắn, cái liếc mắt này bỗng nhiên làm cho toàn thân Tôn Duẫn Thần trở nên lạnh lẽo.

Ánh mắt này của gã cùng với tên nam tử hạ lưu ở trên thuyền hoa ngày đó giống nhau, khi nhìn thấy ánh mắt đó, hình tượng tốt đẹp của gã trong đầu hắn gần như sụp đổ hoàn toàn, Tôn Duẫn Thần trở nên kinh sợ, cho dù hắn có đơn thuần đến đâu, cuối cùng cũng có chút phòng tâm.

Từ đó về sau, Lý Hoành Kiến muốn rủ hắn đi ra ngoài, hắn chỉ tới trà lâu để uống trà và nói chuyện phiếm mà thôi, còn lại hắn đều lấy lý do không muốn đi ra ngoài, liền ngay cả Thương Hoa cũng rất không thích Lý Hoành Kiến, khi gã thấy Tôn Duẫn Thần cùng Lý Hoành Kiến dần dần trở nên thân thiết, đều bấm báo với Triệu Thiên Luân.

Vài ngày sau, Triệu Thiên Luân đến đại trạch, y thấp giọng đuổi Thương Hoa, muốn gã ngủ một đêm ở bên ngoài, Tôn Duẫn Thần không biết y đến đây, một mình trong phòng than ngán thở dài.

“Duẫn Thần.”

Tôn Duẫn Thần giật mình kinh ngạc, hắn không hề nghĩ Triệu Thiên Luân sẽ đến đây, “Tỷ.... tỷ phụ.”

Triệu Thiên Luân ôm lấy thân mình hắn từ phía sau, cố gắng bảo trì thanh âm bình thường, nhưng y vẫn không thể đè nén được chán ghét trong đó, “Huynh nghe nói đệ lại cùng Lý Hoành Kiến gặp mặt.”

“Huynh ấy chỉ là bằng hữu, không thể gặp mặt sao? Hơn nữa huynh cũng không cần đệ.”

Hắn nhin không được, lại bắt đầu chảy nước mắt, nói ra lời nói đầy uỷ khuất, đẩy tay Triệu Thiên Luân ra, ngồi xuống giường; Triệu Thiên Luân gần như ngừng thở, ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu lên mặt trắng nõn như bông tuyết của Tôn Duẫn Thần, làm cho hắn càng thêm quyến rũ, y ngồi xuống bên giường, giữ chặt tay của Tôn Duẫn Thần, gần như cầu xin Tôn Duẫn Thần. “Đệ tin tưởng tỷ phu đi, chỉ cần qua một tháng, một tháng là tốt rồi, huynh lập tức đón đệ về Triệu gia, đệ muốn huynh làm cái gì, huynh liền làm cái đó, được không?”

Tôn Duẫn Thần vẫn rơi nước mắt đến lợi hại, mấy ngày nay Triệu Thiên Luân đối với hắn chẳng quan tâm, hiện tại lại muốn hắn tin tưởng y, đợi y một tháng nữa, đây là ý tứ gì? “Đệ cần bản không hiểu ý của tỷ phu là gì.”

“Không hiểu cũng không sao, sau này sẽ hiểu, tỷ phu chỉ cần đệ không cùng Lý Hoành Kiến gặp mặt nữa là tốt rồi, tỷ phu không thích hắn.”

Sắc mặt Triệu Thiên Luân trở nên nhăn nhó, nói năn nỉ càng thêm thẳng thắn, “Đệ cùng hắn gần gũi thân thiết, tỷ phu nghĩ đến liền sinh khí, hơn nữa là cực kỳ sinh khí, hiện tại ngẫm lại, huynh khi đó sinh khí như vậy, không chỉ vì đệ cùng nam nhân hôn môi, mà là tỷ phu không thích nhìn thấy tên nam nhân kia hôn đệ.”

Đây là lần đầu tiên, Triệu Thiên Luân thẳng thắn nói ra tình cảm của mình, tay Tôn Duẫn Thần run rẩy, hắn lập tức ôm chặt lấy Triệu Thiên Luân. “Tỷ phu, đệ nói rồi đệ chỉ yêu huynh, bởi vì đệ cho là huynh không cần đệ, mà huynh ấy lại chấp nhận thân thể nam nhân của đệ, đệ nghĩ muốn quên huynh đi, nên mới cùng huynh ấy cùng một chỗ.”

“Nói vậy, tỷ phu không có không cần đệ.”

Sau một hồi trò chuyện, Tôn Duẫn Thần đã mềm lòng như nước, Triệu Thiên Luân ôm chặt hắn, dần dần xúc động lên, y đặt hắn nằm lên giường, ánh trăng chiếu lên thân mình xinh đẹp của hắn, làm cho hắn càng thêm mị hoặc, Triệu Thiên Luân sớm chịu không nổi dục hoả bốc người, y rất nhanh nhảy vào trong cơ thể Tôn Duẫn Thần, Tôn Duẫn Thần sáng khoái ngẩng cao đầu thét chói tai, âu yếm của Triệu Thiên Luân làm hắn như si như cuồng.

Đêm nay, Lý Hoành Kiến đến tìm Tôn Duẫn Thần, gõ cửa, không thấy có đèn thì chân cà thọt mặt luôn lạnh lùng ra mở cửa, gã đẩy cửa ra, trước kia gã đã từng tới đây nhiều lần, nên rất quen thuộc, rất nhanh đi tới trước cửa phòng của Tôn Duẫn Thần, gã đang tính mở miệng gọi, lại nghe thấy từng đợt thổ dốc cùng tiếng gọi khe khẽ.

“Tỷ... tỷ phu ... a a ...a ... đệ chịu không nổi, đệ chịu không nổi.” Tôn Duẫn Thần lên tiếng cầu xin tha thứ cùng phát ra những tiếng rên rỉ ngọt ngào.

“Duẫn Thần, đệ thật đẹp, làm cho tỷ phu nhin không được.” Triệu Thiên Luân thở phì phò lập tức đáp lại.

Lý Hoành Kiến nhăn lại đôi mi, gã phóng nhẹ bước chân, đi tới một chỗ khuất, dùng ngón tay đâm thủng một lỗ nhỏ trên song cửa, gã cúi lưng xuống, nhìn lên vào, thấy Tôn Duẫn Thần loã thân mình, đang cùng Triệu Thiên Luân giao hoan kịch liệt.

Hắn vận vẹo thân thể kiều mỵ, thấp giọng ngâm kê cùng thổ dốc, còn Triệu Thiên Luân dễ dàng có thể tiến vào trong tiểu huyết, hơn nữa biểu tình của hắn thích thú vô cùng, một chút cảm giác đau đớn đều không có, tất cả điều này minh chứng quan hệ giữa hắn cùng Triệu Thiên Luân không phải mới bắt đầu từ hôm nay.

Lý Hoành Kiến tức giận đến nổi khuôn mặt tuấn tú của gã cũng trở nên đáng sợ, gã đứng thẳng dậy, gã đối với Tôn Duẫn Thần săn sóc đầy đủ, chỉ vì thấy Tôn Duẫn Thần đặc biệt ăn nói khép nép, còn nghĩ rằng hắn vẫn là ngây thơ trong trắng, gã muốn hắn đem lần đầu tiên của mình chủ động dâng tặng gã, thật không thể tưởng được nhân giới của gã dù nhìn xa trông rộng, lại có lúc mắc phải một đại sai lầm, Tôn Duẫn Thần đã sớm dâng hiến thân mình cho Triệu Thiên Luân.

Nếu mặt hàng đã bị người khác dùng qua nhiều lần, thì gã còn có gì để quý trọng, Lý Hoành Kiến im lặng bước ra cửa, trên mặt hiện lên một nụ cười tà ác cùng *** dục, gã sẽ làm cho Tôn Duẫn Thần biết – đắc tội với gã sẽ nhận lấy những hậu quả đáng sợ gì.

Sau khi Lý Hoành Kiến rời đi, Thương Hoa yên lặng kéo lê chân đi ra từ một góc ngoài phòng, có lẽ là từ nhỏ liền kéo lê chân mà đi, nên gã không có phát ra tiếng bước chân gì khi di chuyển, gã nhìn chăm chú vào bóng dáng của Lý Hoành Kiến, trên mặt lộ ra biểu tình âm trầm.

— end ch.8 — Đăng bởi: admin

17. Chương 17

CHƯƠNG 9.1

Tôn Duẫn Thần vô về cổ, Triệu Thiện Luân đến sáng sớm hôm nay mới trở về, đêm hôm qua hắn cùng Triệu Thiên Luân nhiệt tình thân mật, quá trình vô cùng nóng bỏng, hắn chỉ cần tưởng tượng đến tình cảnh lúc đó, thì khuôn mặt lại đỏ bừng lên.

Tỷ phu nói – chỉ cần cho ... y một tháng nữa, dù sao hắn cũng đã từng đợi y, nên hắn nguyện ý đợi y thêm một tháng nữa, cũng bởi vì hắn tin tưởng Triệu Thiên Luân.

“Tiểu Thần, hôm nay trông đệ xinh đẹp hơn mọi ngày nha.”

“Hoành Kiến ca, huynh đang nói bậy gì vậy?”

Bởi vì dạo gần đây tâm tình của hắn thật sự rất tốt, Lý Hoành Kiến tìm hẹn hắn, hắn liền chấp nhận ra trà lâu uống trà, hắn uống vào vài chén trà, sắc mặt hắn trở nên hồng nhuận, dần dần cảm thấy có chút đổ mồ hôi.

[Kỳ quái, rõ ràng hôm nay không quá nóng a, mình vẫn ngồi yên một chỗ, sao lại bị đổ mồ hôi.]

Hắn lại uống thêm vài chén trà nữa, bỗng nhiên cảm thấy như ngay cả ánh mắt cũng đều đổ mồ hôi, tất cả cảnh trí trước mắt mong lung mờ ảo, hắn bắt đầu cảm thấy đầu óc choáng váng nặng nề, tổng cảm thấy được có gì đó không đúng.

Thanh âm của Lý Hoành Kiến như từ phương xa vọng đến, “Xảy ra chuyện gì? Tiểu Thần, chẳng lẽ đệ uống trà mà cũng say sao?”

Thân âm dần dần trở nên xa xôi, hắn không thể nghe thấy gì, hắn chậm rãi nhắm mắt lại, toàn thân ấm áp dễ chịu, cảm thấy rất thoải mái, rồi lại có điểm quái dị, hắn bước vào mộng đẹp. Chờ đến khi thanh âm trở về, hắn chỉ cảm thấy chói tai, hơn nữa cảm thấy toàn thân phát lạnh, rất lạnh.

“Lý thiếu gia, thật không hổ là người, tìm được mặt hàng ngon lành như thế.”

“Đúng vậy, Lý thiếu gia, người xem cái miệng nhỏ nhắn phần nộn này, ta hận không thể để hắn nhanh lên hàm chứa phần thân của ta, ha ha, tưởng tượng thôi mà cũng đã hưng phấn cực kỳ.”

Tôn Duẫn Thần cuối cùng cũng mở mắt ra, hắn liền khấn trương lên, bên người vây quanh ba, bốn nam tử mà hắn không biết.

[chính mình như thế nào lại ở đây? Ở trước mặt những người xa lạ này.]

Lý Hoành Kiến thấy hắn tỉnh, nháy mắt một cái, hai nam tử bên cạnh hắn – một người ngăn chặn tay hắn, một người thì đè hai chân hắn, kéo ra thành hình chữ đại – hình người nằm dang tay chân, thoát nhìn cũng biết bọn họ sẽ đối với hắn bất lợi.

Hắn chưa từng bị dọa quá như vậy, lập tức sợ tới mức phát run, “Hoành, Hoành Kiến ca.”

“Không cần gọi ‘ca ca’ thân mật như thế, chờ một lát rồi hãy gọi. Tiểu Thần, ta đến nghiệm nghiệm xem nơi này của người rốt cuộc có bao nhiêu tốt, mà có thể làm cho cái tên tỷ phu cổ hủ vô năng, tự cho là đúng kia cũng muốn cắm vào nơi này của người, ta thấy hắn thích đến độ nói không nên lời.”

“Không cần, không cần! Mau buông!”

Tôn Duẫn Thần đầu tiên là trợn mắt há hốc mồm, kế tiếp hắn không hiểu làm sao gã lại biết được quan hệ giữa hắn cùng tỷ phu. Cuối cùng hắn cũng biết gã muốn đối với hắn làm cái gì.

Về mặt Lý Hoành Kiến tươi cười, gã chính là kỳ vọng hấn phản kháng, chơi như vậy mới hứng thú. “Tái kêu lớn tiếng một chút, như vậy mới vui.”

Ở bên trong một cái hộp nhỏ không biết chứa cái gì, chỉ thấy gã dùng ngón tay vét một ít rồi sáp vào tiểu huyết nho nhỏ của hấn, Tôn Duẫn Thần kêu lên thảm thiết, gã căn bản không thương hương tiếc ngọc, ngón tay ở bên trong hấn trừu sáp thô lỗ vài lần mới rút ra, nói ra ngôn ngữ vô cùng hạ lưu. “Cũng không tệ lắm, thật sự rất chặt, xem ra còn chưa bị tử phụ của người chơi đến nát nhừ.”

Gã lại lấy ra một ít gì đó trong hộp nhỏ đó, bôi lên nam tính mềm nhũn của Tôn Duẫn Thần, Tôn Duẫn Thần khóc lóc, vùng vẫy chống cự, nhưng hấn không phải là đối thủ của các nam nhân đang ngăn chặn hấn, không bao lâu, thân thể hấn liền nóng lên một cách khác thường.

“Cáp, Ô ô Ngô”

Bởi vì vừa đau lại vừa nóng, hấn nức nở khóc lớn, phía trước của hấn không nghe theo ý chí của hấn mà hoàn toàn ngẩn cao đầu đứng thẳng, Lý Hoành Kiến đâm vào lỗ nhỏ ở trên đỉnh đang chạy ra mặt dịch. Bộ vị thân thể yếu ớt kia làm sao kham nổi đối đãi thô lỗ như thế, hấn lập tức co rút người lại cùng khóc lóc kêu lên: “Không cần, không cần!”

“Nhìn người sáng khoái như thế, sao lại nói không cần, người không thành thật gì cả.” Lý Hoành Kiến cười càng khoái trá.

Dưới móng của hấn một mảnh ướt đầm, đều là theo từ hậu huyết bị bôi được chảy ra, Lý Hoành Kiến nhẹ nhàng đâm vào tiểu huyết của hấn, tiểu huyết của hấn không biết liêm sỉ lập tức co rút lại.

Hấn chỉ có sợ với sợ, dùng chân phải đá văng Lý Hoành Kiến ra, làm cho Lý Hoành Kiến không kiên nhẫn nói: “Đã bảo các người đè chặt hấn lại, đợi lát nữa sẽ đến lượt các người vui vẻ, sao ngay cả một đứa yếu ớt như thế mà cũng không giữ được.”

“Ha ha, Lý thiếu gia, nhìn người đùa bỡn như thế, huynh đệ chúng ta cũng chịu không nổi.” Tên đang ngăn chặn tay của Tôn Duẫn Thần lên tiếng, liền ngay lúc đó đưa một tay hướng vào trong quần của chính mình sờ sờ.

“Hừ, một đám phế vật, đợi một lát ta chơi đùa xong, tùy các người muốn làm gì thì làm, trước hết kiên nhẫn một chút đi.”

Lý Hoành Kiến đem ngón tay đâm vào trong cơ thể hấn, rồi ra sức càn quấy bên trong, Tôn Duẫn Thần lập tức chịu không nổi, liền thở dốc, phía trước cũng muốn bùng nổ đến phát run, Lý Hoành Kiến thấy phản ứng của hấn, cười đến thập phần đắc ý. “Sáng khoái không? Tiểu Thần, ta thấy ngày đó người dùng nơi này làm cho tử phụ người sướng đến muốn chết, bộ dạng *** dục kia của người, làm ta xem đến chịu không nổi, người là mặt hàng tốt, sao lại chỉ để một mình tử phụ của người dùng, không phải rất lãng phí sao, tất cả chúng ta ở đây, sẽ lần lượt thay phiên nhau hầu hạ người đến thư thư phục phục.”

Tôn Duẫn Thần khóc càng lợi hại hơn, lời nói của gã vừa hạ lưu lại vừa đáng sợ, muốn hấn bị nhiều nam tử như thế thay phiên nhau, còn không bằng giết hấn đi. Ôm một tia hy vọng, Tôn Duẫn Thần khóc cầu, hy vọng gã có thể vì giao tình trước kia mà phóng cho hấn một đường thoát thân, đừng làm chuyện khủng bố như thế với hấn. “Hoành Kiến ca, tha cho đệ đi, đừng làm như thế, huynh làm ơn đừng làm như thế, đệ thà rằng chết, cũng không muốn Ô ô ô”

Hấn khóc cầu Lý Hoành Kiến, càng làm cho thú tính của gã thêm bạo phát, ngón tay của gã hướng tiểu huyết ướt đầm của Tôn Duẫn Thần mà mạnh mẽ trừu sáp ra vào, Tôn Duẫn Thần khóc càng thêm lợi hại hơn nữa, khóc đến gần như không thể thở.

“Chết cũng không muốn sao? Đừng nói như ‘trinh tiết liệt phụ’, đợi lát nữa người sẽ khóc cầu ta nhanh lên đâm mạnh vào đây.”

Hấn cắn môi, không ngờ tiểu huyết của mình lại gắt gao cắn chặt ngón tay của Lý Hoành Kiến như thế, thân thể như biến thành không phải của chính mình.

Gã một tay vuốt ve nam tính của hấn, một tay ra vào tiểu huyết hấn, có khi thô lỗ, có khi ôn hoà, như muốn làm cho hấn chịu không nổi mà kêu gào khóc lên. “Phóng, buông, van cầu huynh, Hoành Kiến ca, đệ,

đệ không cần, không cần.”

Hắn vẫn khóc cầu Lý Hoành Kiến bỏ qua cho hắn, cũng chỉ làm cho Lý Hoành Kiến lộ vẻ mặt thần sắc thú vị, gã cuối cùng cũng nói ra mục đích thật sự vì sao gã tiếp cận Tôn Duẫn Thần. “Aizz, Tiểu Thần, người vẫn cứ đơn thuần như thế, ta đã sớm muốn chơi đùa thân thể của người, chẳng qua ta nghĩ người vẫn còn trong trắng thơ ngây, không thể dùng cường ngạnh, nên phải từ từ dạy dỗ người, nào biết người đã sớm bị tỷ phụ của người chơi đùa, nếu đã bị tỷ phụ của người chơi đùa qua, thì cùng theo ta chơi đùa cũng có mất mát gì.”

Gã nói xong, cười đến thập phần hung ác, làm cho Tôn Duẫn Thần sợ đến phát run.

“Sau khi ta chơi đùa người xong, ở đây vẫn còn nhiều ‘ca ca’ tốt, cũng sẽ từ từ yêu thương người, tuyệt làm cho người thích đến mê mệt.”

Tôn Duẫn Thần tuyệt vọng, khóc đến không ra tiếng, hắn có thể cảm giác Lý Hoành Kiến là nói thật, gã tuyệt đối sẽ không buông tha cho hắn, cầu xin của hắn sẽ chỉ làm cho gã càng thêm đắc ý.

Một nam nhân trong đám người đang ngăn chặn tay hắn, hỏi Lý Hoành Kiến: “Lý thiếu gia, người vừa rồi đã dùng vật gì bôi lên hắn vậy? Cảm giác rất hữu hiệu, hắn bắt đầu vận vẹo thắt lưng cùng nảy nảy mông lên.”

Lý Hoành Kiến cầm trong tay một lọ du cao, xem như là vật quý hiếm, cao ngạo nói ra lai lịch của bảo vật, đây chính là gã đã dùng hết tâm lực mới tìm ra được. “Đây chính là ta nghĩ hết biện pháp mới hỏi được từ một phú hộ, phú hộ kia rất ham mê sắc dục, nếu gặp được người không thuận theo, ngay tại lúc huyết cùng nam tính của nam nhân bôi loại dược này lên, không cần qua một khắc, lập tức nóng lên không chịu nổi.”

Gã chỉ vào Tôn Duẫn Thần lại cười, “Đợi lát nữa người đùa bỡn hắn thế nào, hắn liền rên rỉ theo thế đó, người đùa càng thô lỗ, hắn càng rên rỉ mãnh liệt, càng làm cho người tận hưởng khoái hoạt, người có đem hắn đùa đến chết đi sống lại, hắn vẫn lắc lắc cái mông cầu người tiếp tục, hơn nữa càng cắn chặt lấy người không muốn buông tha, đây chính là bảo vật tốt nhất.”

Nam nhân trắng kiện kia nhăn hàng mi lại, cũng cười nói: “Vậy Lý thiếu gia cũng cho huynh đệ chúng ta xem thử xem, có phải hay không thần kỳ như vậy?”

Lý Hoành Kiến hét lớn lên, vài người này căn bản là không có đầu óc. “Người mù sao? Ta vừa mới bôi lên người hắn, đợi lát nữa hắn liền liền”

Nói chưa hết câu, nam nhân vừa hỏi kia giật lấy bình thuốc mỡ trên tay Lý Hoành Kiến, Lý Hoành Kiến giật mình sửng sốt, nam nhân đó nháy mắt một cái, bốn nam nhân đang ngăn chặn tay chân Tôn Duẫn Thần thành bốn phương, bỗng nhiên hướng phía Lý Hoành Kiến đến gần, Lý Hoành Kiến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thanh âm cũng trở nên run rẩy. Đăng bởi: admin

18. Chương 18

CHƯƠNG 9.2

Bốn người này là gần đây gã mới quen, gã cùng bọn họ cũng không hiểu biết gì nhau, chính là gã nói ra kế hoạch của chính mình, gã đầu lĩnh của đám này nhìn vẻ mặt cũng rất *** dục, nói muốn cùng gã cùng nhau chơi đùa, gã đang muốn trừng phạt Tôn Duẫn Thần, liền lập tức đáp ứng, không thể tưởng được lại đem tai họa đến cho chính mình.

“Các người muốn làm gì? Không phải nói muốn cùng nhau chơi đùa vui vẻ sao?”

Gã đầu lĩnh kia trả lời rất đơn giản. “Đúng vậy, là muốn cùng nhau vui vẻ a. Lý thiếu gia, chúng ta nói qua ‘muốn cùng người cùng nhau chơi đùa vui vẻ’, này không phải ngay từ đầu đã nói rõ rồi sao?”

Nhìn Tôn Duẫn Thần, gã ta lộ ra vẻ mặt cười khinh bỉ. “Tiểu đệ đệ này gầy gò nhỏ bé chẳng có mấy lượng thịt, tinh tế nhìn giống nữ nhân, cái mông lại nhỏ như vậy, sợ huynh đệ chúng ta chơi đùa thô lỗ một chút sẽ làm tiểu đệ chết mất, chơi như thế làm sao vui vẻ, đương nhiên là muốn tìm nam nhân cường tráng anh vĩ như người, chơi thế nào cũng không chết, thế mới có khả năng làm bọn ta tận hưởng chứ.”

Tên nam nhân đó nói rất rõ ràng, nghĩ muốn đối với gã bất lợi, sắc mặt Lý Hoành Kiến trở nên trắng bệch, gã là người thông minh, lập tức xoay người bỏ chạy, lại bị gã đầu lĩnh bắt được áo, vung tay đem Lý Hoành Kiến quăng lên trên một cái bàn khác, làm cho lưng của gã đau đến không đứng dậy nổi.

Ba người còn lại ngăn chặn Lý Hoành Kiến, gã đầu lĩnh cởi quần Lý Hoành Kiến xuống, rồi mở bình thuốc mỡ, lúc này vừa đoạt được từ Lý Hoành Kiến, không chút tiếc rẻ đào ra một lượng so với vừa rồi Lý Hoành Kiến bôi lên người Tôn Duẫn Thần nhiều đến gấp đôi, cười nói: “Chúng ta thử xem, có phải hay không Lý thiếu gia khuếch đại hiệu quả của được.”

“Chờ, chờ một chút, các người muốn cái gì? Muốn ngân lượng sao? Ta đưa, ta đưa.” Lý Hoành Kiến xanh cả mặt, vội vàng nói.

Gã đầu lĩnh nghe vậy, một bàn tay đánh xuống, đánh cho Lý Hoành Kiến kêu to ‘oa oa’, cũng làm cho lời nói của gã đến miệng cũng theo đó tan thành mây khói.

“Phi, muốn cái gì ngân lượng, huynh đệ chúng ta là loại người vợ vét tài sản sao? Là Lý thiếu gia người mời chúng ta ăn uống, cho nên chúng ta mới muốn cùng người vui vẻ, chính người cũng biết, đừng nói người đã quên?”

tiếng kêu thảm thiết của Lý Hoành Kiến bay tận trời cao, gã đầu lĩnh đem lượng du cao kia sáp vào bên trong mông của gã, Lý Hoành Kiến biết được kia rất lợi hại, sợ tới mức hai mắt trắng dã, gã đầu lĩnh còn ngại chưa đủ, lại lấy một lượng lớn bôi lên trên nam tính của gã vì sợ quá mà hư nhuyển xuống.

Không ai để ý tới Tôn Duẫn Thần, hắn ở một bên nhìn thấy tình cảnh dọa người này, bị dọa đến run rẩy không thôi, thân thể hắn co rúm lại thành một đoàn nhỏ.

Không bao lâu, Lý Hoành Kiến liền giống như gã vừa nói, nam tính ngẩng cao thẳng tắp, phía sau bị ngón tay trắng kiện của gã đầu lĩnh thô lỗ tiến vào trong cơ thể, ngay từ đầu còn lớn tiếng thở dốc cùng kêu la thảm thiết, nhưng kể đến trong tiếng kêu thảm thiết đã có một tia nghe không ra là thống khổ hay thống khoái, tỏ vẻ được kia cũng bắt đầu có hiệu lực.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Tiểu đệ đệ, người không hợp khẩu vị của chúng ta, huynh đệ chúng ta chỉ có thể để người chịu cô đơn rồi, cửa ở nơi đó, chính người tự đi ra ngoài đi.”

Sau khi nói xong, có người đem quần áo trả lại cho Tôn Duẫn Thần, Tôn Duẫn Thần vừa sợ vừa mừng, vội vàng mặc vào, vừa vội vừa rồi nên ngay cả giày cũng mang ngược, nhưng hắn cũng bất chấp.

“A a, đau, đau a!”

Hắn liếc mắt qua nhìn một cái, tiếng kêu thảm thiết của Lý Hoành Kiến đập vào tai không dứt, gã đầu lĩnh cởi quần xuống, nhắm ngay tiểu huyệt của Lý Hoành Kiến đâm mạnh vào, Lý Hoành Kiến chịu không nổi, khóc lóc kêu gào lên, không bao lâu tiếng cầu xin tha thứ liền biến thành tiếng rên rỉ *** dục.

Gã đầu lĩnh kia nói: “Thuốc này quả nhiên táo bạo, tên họ Lý này nói rất đúng, trách không được các nam nhân bị hắn đùa bỡn qua cũng không dám lộ ra, thuốc này thật sự là lợi hại.”

Tôn Duẫn Thần rốt cuộc không thể tiếp tục nghe những lời xấu xa, hắn chạy vội ra cửa, e sợ bốn nam nhân kia đối với Lý Hoành Kiến còn chưa đủ, sẽ ra tay với hắn.

Vừa ra tới cửa, đã thấy Thương Hoa ở một bên, Thương Hoa không lên tiếng, hắn thấy Thương Hoa, tựa như thấy thân nhân của mình liền bật khóc lên, vừa rồi có thể chạy đến cửa, đã là hạn độ lớn nhất của hắn.

Quần của hắn bị chính chất lỏng của mình chảy ra dính ướt đầm, chân vô lực đến nỗi không thể bước đi, Thương Hoa lại không có phương tiện, nhưng vẫn hết sức giúp đỡ hắn, ra cửa đã có một cỗ kiệu đợi sẵn, đại biểu Thương Hoa đã ở trong này chờ lâu, gã đỡ hắn tiến vào cỗ kiệu, liền kêu kiệu phu khởi kiệu hướng tới đại trạch Triệu gia.

Vừa đến đại trạch Triệu gia, hắn ngay cả khí lực đi đường cũng không còn, Thương Hoa phân phó cỗ kiệu đi thẳng vào trong cửa, Triệu Thiên Luân vội vàng chạy ra đón.

Thương Hoa ghé vào lỗ tai y nói mấy câu, sắc mặt Triệu Thiên Luân trở nên xanh mét, lập tức cầm tay Thương Hoa, tựa hồ cảm tạ đến cực điểm, y xốc màn kiệu lên, Tôn Duẫn Thần đang cắn ngón tay, cực lực

nhấn nạt thanh âm muốn phát ra của mình.

Vừa rồi cổ kiệu di chuyển lắc lư làm cái mông của hắn ma xát xuống chỗ ngồi gây nên kích thích mãnh liệt, hắn cảm thấy chính mình như sắp chết, hận không thể có nam nhân mở rộng hai chân hắn ra, sau đó cuồng đã tiến vào.

“Tỷ....tỷ phu.” Hắn vừa khóc vừa gọi y.

Triệu Thiên Luân khom xuống, tiến nửa người vào kiệu, ôm chặt lấy hắn, hắn gất gao ôm lại Triệu Thiên Luân, thanh âm của Triệu Thiên Luân ngạnh ách kích động không thôi, tràn ngập quan tâm đối với hắn. “May mắn huynh đã cho Thương Hoa bảo hộ đệ, cũng may mắn đệ đã không có việc gì.”

“Tỷ phu ... tỷ phu ... đệ khó chịu ... đệ thật là khó chịu.” Hắn khóc lớn lên, quần áo phía dưới đã ướt một mảng lớn, ướt đầm đến ngưỡng ngừng, Thương Hoa lại ở bên tai Triệu Thiên Luân nói mấy câu, sắc mặt Triệu Thiên Luân chuyển sang oán giận, kể đến nhìn thấy hắn vô cùng khổ sở, lại chuyển sang đau lòng.

“Tỷ phu ôm đệ vào phòng nghỉ ngơi.” Triệu Thiên Luân nhẹ giọng nói.

Tôn Duẫn Thần lấy hai chân kẹp chặt thắt lưng Triệu Thiên Luân, chịu không nổi giày vò của được, vịn vẹo thân thể, dùng chính nơi chảy ra chất lỏng của mình, liều mạng cọ cọ vào nửa người dưới của Triệu Thiên Luân, hắn cảm thấy muốn chết, nếu không được Triệu Thiên Luân yêu thương, hắn chắc chắn sẽ chết.

Hắn được Triệu Thiên Luân ôm vào trong phòng, hắn cởi khó hạ của mình xuống, căn bản là không có thể nhìn nhận được nữa, khóc cầu Triệu Thiên Luân, “Tỷ phu, cầu ... cầu huynh ... van cầu huynh...”

Hắn bị ai khóc không thôi, đem ngón tay của chính mình sấp nhận vào nơi tư mật đã ướt đầm của chính mình, mặt khác một tay cầm lấy bộ vị sắp phát tiết của mình ma xát lên xuống, khoái cảm cơ hồ làm cho hắn điên cuồng, nhưng tuyệt vẫn không đủ, cái hắn muốn không phải là cái này, cái hắn muốn chính là

Triệu Thiên Luân há hốc miệng, chưa từng thấy qua Tôn Duẫn Thần tự mở rộng hai chân mình, ngay tại trước mặt y tự an ủi chính mình, hạ thân của y lập tức bạo trương, y đem y kết của hắn cởi ra, sau đó đem Tôn Duẫn Thần đặt dưới thân mình.

Tôn Duẫn Thần lập tức ôm lấy cổ y, cường hôn y, nước mắt chảy đầy trên mặt hắn, khàn khàn khóc: “Tỷ phu ... yêu đệ... nhanh lên yêu đệ ... van cầu huynh...”

Triệu Thiên Luân kéo quần của mình xuống, Tôn Duẫn Thần kẹp chặt lưng y, nảy nảy cái mông lên cao, y đem dương cương đã bạo trương thật lớn tiến vào bên trong hắn, một bên tiến vào, một bên cúi đầu vừa hôn vừa cắn lên nhũ tiềm phần nộn của hắn, hắn ngẩng đầu hét lớn, hơn nữa y càng đi sâu vào, tiếng rên rĩ yêu kiều của Tôn Duẫn Thần phát ra càng lớn hơn.

Nghe tiếng rên rĩ của Tôn Duẫn Thần, làm cho y càng hưng phấn, y cuồng mãnh cử động thắt lưng, hai tay Tôn Duẫn Thần ôm chặt y, trong đầu trống rỗng, nước mắt sung sướng chảy ra từ đôi mắt đang nhắm chặt của hắn, hắn mở lớn miệng thở hổn hển.

“Thật sướng.... thật thoải mái ... tỷ phu Mạnh một chút ... nhanh một chút”

Triệu Thiên Luân bị mị thái của hắn làm cho thú tính trỗi dậy, y rốt cuộc bắt chấp thân thể mảnh mai của Tôn Duẫn Thần, mãnh liệt va chạm thật sâu trong cơ thể hắn, chạm tới chỗ sâu nhất mà chưa bao giờ chạm tới.

Tôn Duẫn Thần vịn vẹo thân thể, hét lên một tiếng chói tai, đạt tới cao trào, tiểu huyết của hắn cũng theo đó mạnh mẽ co rút lại thật chặt, làm Triệu Thiên Luân cũng không nhận được, y gầm lên một tiếng cũng đạt đến cao trào, y ngã đè lên trên người hắn thở phì phò.

Thắt lưng hắn mềm nhũn vô lực, nhưng thân thể lại lần nữa tác cầu, “Còn...còn muốn...đệ còn muốn, tỷ phu.”

Nghe tiếng nỉ non của Tôn Duẫn Thần, nam tính vừa mới phát tiết lập tức bạo trương lên, y đâm thật mạnh vào trong cơ thể hắn, bên trong Tôn Duẫn Thần gất gao cắn chặt lấy y, làm y gầm lên một tiếng, thịt nội vách ra sức bóp chặt dương cương như muốn đem chất lỏng của nó đè ép ra, sáng khoái xông thẳng lên não, y mất đi lý trí, rốt cuộc chỉ còn biết ra sức trừu sấp mãnh liệt như muốn giết chết Tôn Duẫn Thần,

mà Tôn Duẫn Thần dưới sáp nhập mãnh liệt của y lại phát ra những tiếng rên rỉ sung sướng *** dâng, như càng thúc giục y cử động cuồng mãnh hơn.

“Tỷ phu ... ô ô....đệ muốn chết..... đệ muốn chết.”

“Đệ sẽ không chết, tỷ phu sẽ làm cho đệ cảm thấy thoải mái.”

Triệu Thiên Luân gắt gao ôm chặt lấy hân, hai thân thể trần trụi đầy mồ hôi ôm chặt lấy nhau, y cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ tươi của Tôn Duẫn Thần, phần eo không chút nào ngừng nghỉ, vẫn điên cuồng cử động, đem hạ thân mãnh liệt ra vào tiểu huyết nho nhỏ của Tôn Duẫn Thần, làm cho Tôn Duẫn Thần đạt cào trào liên tục, nước mắt sung sướng không ngừng chảy xuống.

Mặt khác, y đưa tay cầm lấy bộ vị yếu ớt của Tôn Duẫn Thần, yêu thương âu yếm, nó ở trong tay y càng trướng ngạnh, chảy ra đầy chất lỏng, mỗi một lần y sáp nhập mạnh vào, làm cho nó trướng lên một chút, giống như muốn tiết ra tinh hoa, lúc này y liền hơi hơi xiết chặt, không cho Tôn Duẫn Thần phát tiết.

“Không... không cần ... cho đệ ... cho đệ bắn đi” Tôn Duẫn Thần chịu không nổi, kêu khóc lên.

Y hôn lên ngực tuyết nộn của hân, rồi mới cắn lên nhũ tiêm cứng cứng đỏ thắm của hân, Tôn Duẫn Thần khóc kêu càng lợi hại hơn, bên trong càng thêm co rút chặt hơn. Triệu Thiên Luân bị bóp chặt cũng chịu không nổi, y khép hờ mắt, gầm lên một tiếng rồi tiết ra tinh hoa, cùng lúc đó y thả lỏng tay đang xiết chặt nam tính của Tôn Duẫn Thần, nhiệt dịch của Tôn Duẫn Thần cũng lập tức bắn đầy trong tay y.

Nhưng Tôn Duẫn Thần vẫn còn chưa thấy đủ, hân thở gấp, phát ra kiểu âm, vừa hôn vừa liếm lên bờ ngực rộng của y, làm cho thân thể y lại có cảm giác, y lật xấp Tôn Duẫn Thần lại, bắt đầu hiệp chiến thứ ba trên giường.

— end ch.9 — Đăng bởi: admin

19. Chương 19

CHƯƠNG 10.1

Tôn Duẫn Thần chậm rãi mở mắt, hân ngủ ở tân phòng mà trước nay vẫn ở, hẳn đã được thay mới, hân đang còn thắc mắc vì sao hoa văn và màu sắc đều thay mới, thì bỗng nhiên nhớ tới ngày hôm qua hân khoá chặt hai chân quanh thắt lưng Triệu Thiên Luân, tiết ra một lần lại một lần nhưng vẫn không đủ, cuối cùng làm cho chân dính đầy những mùi tanh tươi dính nị không thôi, đây là nguyên nhân vì sao chân cần phải thay mới.

“Tỷ phu.” Hân lớn tiếng gọi y, thanh âm phát ra cổ lại khàn khàn rất khó nghe, giống như hân hét nhiều quá nên mất đi thanh âm, Tôn Duẫn Thần nhớ tới hôm qua mình phát ra những ngâm kêu phóng dâng, sắc mặt bắt đầu chậm rãi đỏ lên.

Hân nghĩ muốn cử động thân mình, nhưng thân thể lại đau đến không thể nhúc nhích, phần eo đau nhức không thôi, còn chỗ tư mật thì khỏi cần nói, hân liên tục cố gắng cử động nhưng vẫn không thể động.

Trí nhớ về – chính mình cầu hoan Triệu Thiên Luân như thế nào, phóng dâng cùng Triệu Thiên Luân như thế nào – tất cả đều rất rành mạch.

Cửa phòng nhẹ mở ra, Triệu Thiên Luân bưng đồ ăn tiến vào, Tôn Duẫn Thần thật muốn nhào vào trong lòng y, nhưng không thể động chỉ có thể nằm đó mà khóc sụt sướt: “Tỷ phu, đệ muốn chết, đệ thật không biết xấu hổ mới làm ra chuyện như vậy, không bằng”

Sắc mặt Triệu Thiên Luân liền thay đổi: “Đệ nói bấy bả gì đó, đệ nói cái gì muốn chết hay không, đệ ngại tỷ phu sống một mình rất tốt, nên không nghĩ sống cùng tỷ phu sao?”

Lời này của y làm cho Tôn Duẫn Thần cảm như hén, chính mắt hân chứng kiến trạng thái sống không bằng chết của Triệu Thiên Luân sau khi tỷ tử chết, mà hôm nay hân lại nói như vậy, làm cho Triệu Thiên Luân sinh khí cũng không lạ.

Triệu Thiên Luân đặt đồ ăn xuống, đi đến bên người hắn, cầm tay hắn, tay của hai người nắm chặt nhau ở trong chăn ấm áp, Tôn Duẫn Thần vừa rồi còn rất khổ sở, hiện tại như chim nhỏ nép vào người Triệu Thiên Luân. “Tỷ phu, chuyện ngày hôm qua thỉnh huynh quên đi, đệ Đệ đúng là kẻ không biết xấu hổ mà.”

Triệu Thiên Luân hôn lên má hắn, thanh âm vô cùng ôn nhu nói: “Cái gì mà không biết xấu hổ, đệ quá xinh đẹp làm cho tỷ phu mất thần trí, là lỗi của tỷ phu đã đối với đệ quá thô lỗ.”

“Không phải, tỷ phu đối với đệ như thế nào cũng không sao cả.” Trong lời nói của hắn tràn ngập si tình.

Triệu Thiên Luân quá cảm động, đem hắn ôm chặt hơn vào trong lòng. “Không có gì xấu hổ hay không xấu hổ, đối với tỷ phu mà nói đệ chính là thê tử của tỷ phu, phu thê chúng ta cùng nhau ân ái là chuyện bình thường, cần bản không có gì phải lo lắng, loại chuyện này chỉ cần chúng ta cảm thấy thư sướng là tốt rồi.”

Tôn Duẫn Thần run rẩy, nước mắt dâng lên trong hốc mắt, hắn vừa khóc vừa hỏi: “Tỷ phu, huynh vừa mới nói cái gì?”

Triệu Thiên Luân bị hắn hỏi như thế, mặt đỏ lên, nói: “huynh nói là ‘loại chuyện này chỉ cần chúng ta cảm thấy thư sướng là tốt rồi’.”

Tôn Duẫn Thần nghe y trả lời xong, mặt cũng đỏ lên, hắn đánh nhẹ một cái vào ngực Triệu Thiên Luân, “Ai.... Ai hỏi loại chuyện không đứng đắn này, đệ là hỏi câu trước kia, trước cả câu huynh vừa nói a.”

Triệu Thiên Luân bình tĩnh đại ngộ nói: “Đệ chính là thê tử của tỷ phu, chuyện phu thê chúng ta cùng nhau ân ái là chuyện rất bình thường.”

Nước mắt lại chảy dài mặt Tôn Duẫn Thần, “Chỉ cần một câu nói này của tỷ phu, cả đời này của đệ liền cam nguyện làm trâu làm ngựa cho tỷ phu, vĩnh viễn cũng không rời đi tỷ phu.”

Triệu Thiên Luân nghe xong, vô cùng cảm động, y ôm chặt hắn, nhỏ giọng nói: “Vương tiểu thư muốn gặp đệ, nàng ta có chuyện muốn giải thích cùng đệ, đệ bằng lòng gặp nàng ta không?”

Mặt Tôn Duẫn Thần trở nên trắng bệch, lời đồn trước đây một mực nói Vương tiểu thư muốn gả vào Triệu gia, không thể ngờ được nàng lại đang ở Triệu gia, sắc mặt hắn bị thương, chẳng lẽ những lời tỷ phu vừa nói chỉ là muốn an ủi hắn, kỳ thật y đã đưa Vương tiểu thư nhập môn, y nói những lời ngon ngọt này là để hắn không làm ầm ĩ lên sao?

Hắn khổ sở nói ra lời trong lòng, “Tỷ phu, huynh thật sự muốn kết hôn với Vương tiểu thư sao? Bằng không... vì cái gì Vương tiểu thư lại đang ở Triệu gia.”

Triệu Thiên Luân lắc đầu nói: “Vương tiểu thư từ khi huynh hủy hôn, cả nhà nàng trở về cố hương, không thể ngờ được tri huyện ở nơi đó mặc dù đã hơn năm mươi tuổi nhưng lại mê say sắc đẹp của Vương tiểu thư, ỷ vào quyền thế bắt ép muốn thú Vương tiểu thư.”

“Cho nên huynh mới thú nàng trước, đúng không?”

Trên mặt Tôn Duẫn Thần chảy đầy nước mắt, Triệu Thiên Luân đau lòng khi thấy hắn khóc, vội vàng làm sáng tỏ: “Không phải, là Vương lão gia cùng phu nhân tới đây xin giúp đỡ, Vương tiểu thư bị người của Tri huyện mang đi, muốn cưỡng thú nàng làm thiếp, nên Vương lão gia muốn ta chuẩn bị sính kim tới thú nàng, kỳ thật hai lão bản gia sản cùng tiền của đưa cho ta làm sính kim, muốn ta lấy chuyện đính ước trước kia đi cáo thượng tuần phủ, nhờ tuần phủ bắt tri huyện đem Vương tiểu thư thả ra trước, rồi mọi việc mới giải quyết sau.”

Triệu Thiên Luân hạ mi mắt, “Huynh thấy diện mạo nàng ta cùng tỷ tỷ đệ giống nhau, tưởng tượng nếu là tỷ tỷ đệ gặp phải chuyện như vậy, huynh nhất định sẽ bất chấp tất cả để cứu nàng ... mặc dù Vương tiểu thư cao ngạo không phép tắc, đắc tội với chúng ta, nhưng nàng ta dù sao cũng là một thiếu nữ, bị tri huyện giày xéo, chẳng phải cả đời nàng sẽ bị hủy hoại, cho nên ta mới đáp ứng chuyện này.”

Tôn Duẫn Thần thoáng chốc lý giải, vì Vương tiểu thư có diện mạo giống Như Mộng nên Triệu Thiên Luân không đành lòng nhìn nàng chịu đại nạn này, cho nên mới quyết định cứu nàng.

“Bởi vì muốn cáo thượng tuần phủ, nhất định phải giống trống khua chiêng, làm bộ như huynh rất muốn thú nàng, hơn nữa Vương gia hai lão vì sự trong sạch của nữ nhi mình, muốn huynh không nói cho người

thứ ba biết, huynh đã đáp ứng họ nên cũng không thể để cho đệ biết, nhưng đệ ở nhà càng lúc càng không vui, huynh nghĩ đệ ra ngoài ở cũng tốt, nơi đó dù sao cũng thanh tịnh, thật không thể ngờ lại tạo cho Lý Hoành Kiến có cơ hội để bắt nạt đệ.”

Nghĩ lại tình cảnh lúc ấy, Tôn Duẫn Thần vẫn còn bị dọa đến phát run. “May mắn những nam nhân đó không có hứng thú với đệ, cho nên đệ mới tránh được kiếp nạn này.”

Triệu Thiên Luân lắc đầu nói: “Không phải bọn họ đối với đệ không có hứng thú, mà là trước kia Lý Hoành Kiến làm rất nhiều việc ác, bằng hữu của vị lão Đại kia có một đệ đệ, bộ dáng rất thanh tú, bị Lý Hoành Kiến dùng được hãm hại, hẳn là nam nhân nên không thể nói ra loại chuyện xấu hổ này, đến cuối cùng thất cổ tự sát, người bằng hữu đó không biết nguyên nhân vì sao đệ đệ mình tự sát, sau đó gã mới biết được đệ đệ của mình bị Lý Hoành Kiến phục mê được rồi cường bức, việc xấu hổ ấy cứ luẩn quẩn mãi trong lòng nên mới tự sát, gã nhờ vị lão Đại kia trả thù dùm gã.”

Tôn Duẫn Thần không biết Lý Hoành Kiến lại là người xấu xa như thế, Triệu Thiên Luân nói: “Thương Hoa thập phần cơ linh, khi hắn thấy Lý Hoành Kiến tiếp xúc với đệ, liền sợ rằng gã không có ý tốt, lại thấy có mấy người cũng đang theo dõi Lý Hoành Kiến, liền cùng bọn họ bắt chuyện, biết được vị lão Đại kia muốn ra tay trừng phạt Lý Hoành Kiến, Thương Hoa liền bày ra mưu kế ‘gây ông đập lưng ông’, muốn gã bị chính được của mình hại thảm cũng không dám lộ ra ngoài, cả đời chỉ có thể mang theo loại sỉ nhục này sống sót, để gã biết được những thống khổ đau xót của những người bị gã hãm hại.”

Tôn Duẫn Thần nghĩ lại tình huống ngay lúc đó của Lý Hoành Kiến, nam nhân bị loại chuyện này làm sao có thể hướng người khác giải bày, hơn nữa loại được này còn có thể làm người ta nhớ rõ ràng mạch quá trình xảy ra, mặc dù Lý Hoành Kiến là người xấu xa, nhưng mưu kế này của Thương Hoa cũng không thể nói là tuyệt kế, có hơi chút ác độc.

Triệu Thiên Luân nhìn ra tâm tư của hắn, y không giống Tôn Duẫn Thần đối với thế sự không hiểu biết, Thương Hoa làm như vậy rất đúng, làm như vậy Lý Hoành Kiến mới không dám báo thù, sợ chính chuyện của mình bị bại lộ, đây mới là tâm tư chính yếu của Thương Hoa, đứa nhỏ này quả nhiên như y suy nghĩ, không phải là người tầm thường.

“Nếu Lý Hoành Kiến không muốn hại người, cũng sẽ không bị chính độc kế của mình hại thảm như thế, chỉ có thể nói đây là báo ứng của gã.”

Tôn Duẫn Thần gật đầu, hắn không muốn nhớ tới sự tình lúc ấy nữa, lại càng không muốn đề cập tới Lý Hoành Kiến, nghĩ tới việc làm khùng bố của gã lúc ấy đối với hắn, đáy lòng hắn vẫn còn lạnh run.

“Vương tiểu thư đã thoát nạn, nàng tới đây để báo tạ huynh, có lẽ sau khi trải qua sự kiện này, nàng cũng đã thay đổi rất nhiều, nàng cũng nói nàng muốn gặp đệ để giải thích.”

Tôn Duẫn Thần là người đơn thuần thiện lương, hắn không để bụng những chuyện nàng đã làm, hắn liền gật đầu đồng ý gặp nàng, Triệu Thiên Luân lấy lý do thân thể Tôn Duẫn Thần không tốt, phải ở trong phòng tiếp kiến Vương tiểu thư.

Vương tiểu thư mang theo tỳ nữ đi vào trong phòng, Tôn Duẫn Thần vừa thấy nàng, không khỏi chấn động – Khuôn mặt Vương tiểu thư từng xinh đẹp như vậy, giờ đây tiều tụy hốc hác; trước đây con người nàng đã tiêm gậy, giờ đây gậy yếu đến chỉ còn da bọc xương.

Nàng nở một nụ cười nhợt nhạt, trông thật bi thương, nàng nhẹ giọng nói: “Tôn cữu gia, trước đây ta không biết trời cao đất rộng, nói chuyện đắc tội người, mong người có thể thứ lỗi cho ta.”

Thấy tình trạng hiện tại của nàng, những ác trạng ngày xưa của nàng đối với hắn, tất cả đều quên hết, hắn nhẹ giọng nói: “Vương tiểu thư, nhà của người cách nơi này rất xa, không bằng người cứ ở lại trong này vài ngày, tĩnh dưỡng tốt thân thể rồi hắn đi.”

“Đa tạ ý tốt của người, nhưng cha nương ta đã chuyển đi nơi khác, ta muốn mau chóng đến được đó để gặp lại họ, với lại việc chuyển nhà cũng rất bận rộn, ta cũng muốn phụ giúp họ một tay.”

Bọn họ nói chuyện không được mấy câu, sắc mặt Vương tiểu thư có chút trắng bệch, hình như là mệt mỏi, Triệu Thiên Luân đem ghế dựa tới, mời nàng ngồi xuống, bỗng nhiên hốc mắt nàng rưng rưng, cảm thấy vô cùng có lỗi cùng ấy nấy đối với Triệu Thiên Luân.

“Triệu lão gia, lúc trước thiếp làm bộ làm tịch, nói cái gì sẽ không lấy phu không làm quan, còn làm rất nhiều chuyện xằng bậy, nhưng ngài vẫn không để bụng, vẫn ra tay cứu giúp đem thiếp thoát khỏi địa ngục kia, thiếp vô cùng cảm tạ ngài, thật không biết lấy gì đền ơn cứu mạng này.”

Thanh âm nàng run rẩy, nàng đầy hối hận cùng tự trách, nàng đã bỏ lỡ một nhân duyên tốt, mới làm cho chính mình rơi vào tình trạng thảm hại như hiện tại. “Nếu lúc trước thiếp gả cho ngài, này không biết có bao nhiêu tốt, ngài là một đại nam nhân tốt, thiếp đúng là có mắt như mù, còn nói những lời nói đắc tội với ngài, thiếp cũng thật quá tự cao tự đại...”

Nói tới đây, nàng nhẹ nhàng nức nở lên, tỳ nữ lấy khăn đưa cho nàng lau đi nước mắt, nàng tiếp tục nói: “Thiếp không thể ở lại quê nhà, tất cả mọi người ở đó đều biết thiếp bị tri huyện mang đi, thiếp hy vọng ở nơi ở mới này, bằng tài năng của thiếp cũng có thể gặp được một nam nhân tốt như ngài vậy.”

Triệu Thiên Luân an ủi nàng vài câu, Tôn Duẫn Thần cũng nghe đến hai mắt đầm lệ. Tuy Vương tiểu thư không nói rõ ràng, nhưng nàng bị Tri huyện cưỡng ép mang đi, chỉ sợ sớm đã nhận nhiều đau khổ, cho nên nàng mới hối hận chính mình vì sao lại bỏ lỡ hôn nhân với Triệu Thiên Luân, để chính mình rơi vào tình trạng thống khổ cùng thê thảm như hiện tại.

Triệu Thiên Luân tiễn Vương tiểu thư ra cửa, Tôn Duẫn Thần cũng cảm thấy được Triệu Thiên Luân làm rất đúng, nếu không có Triệu Thiên Luân đi cứu Vương tiểu thư, chỉ sợ nàng sớm không sống nổi. “Tỷ phu, chuyện cứu người này huynh làm rất đúng, vì cứu nàng một mệnh mà tỷ phu làm cho đệ thương tâm hai tháng cũng rất đúng.” Đăng bởi: admin

20. Chương 20

CHƯƠNG 10.2

Được Tôn Duẫn Thần ủng hộ, Triệu Thiên Luân hiển nhiên an tâm hơn, y nói: “Duẫn Thần, ngày đó hai lão Vương gia sáng sớm tới gặp huynh, huynh thấy bọn họ không còn đáng vẻ bề bề trước kia, bọn họ quỳ xuống khóc cầu huynh, huynh biết nhất định sự tình rất là nghiêm trọng, nếu huynh không vươn tay trợ giúp, chỉ sợ Vương tiểu thư sẽ ‘hương tiêu ngọc vẫn’.”

“Tỷ phu, đệ thật may mắn khi Lý Hoành Kiến chưa kịp làm chuyện như vậy với đệ, nếu đệ bị gã làm chuyện như vậy, đệ nhất định cảm thấy rất hổ thẹn với huynh, đệ nhất định chỉ muốn chết chứ không sống nổi.”

Suy bụng ta ra bụng người, Tôn Duẫn Thần cũng có thể sáng tỏ Vương tiểu thư lúc trước bị cưỡng mang tới tri huyện phủ, liền giống như lúc trước chính mình bị Lý Hoành Kiến lập mưu hãm hại, nếu hắn thật sự bị gã xâm phạm, chỉ sợ không thể tiếp tục sống nữa.

“Duẫn Thần, tỷ phu vì bận rộn lo chuyện của Vương tiểu thư, nên thiếu quan tâm đến đệ, may mắn có Thương Hoa chiếu cố đệ, nếu không Thật sự không biết Đệ” Triệu Thiên Luân nghĩ về chuyện đã qua, trên mặt vẫn hiện ra nét sợ hãi, đem Tôn Duẫn Thần ôm sâu vào trong lòng, y đối với Thương Hoa thực sự vô cùng cảm tạ, nếu không có Thương Hoa, chỉ sợ Tôn Duẫn Thần sớm đã bị hại.

Lấy Tôn Duẫn Thần thương y như thế, nếu bị đám người Lý Hoành Kiến xâm phạm, chỉ sợ hắn sẽ không còn muốn sống nữa, Thương Hoa không những cứu Tôn Duẫn Thần thoát khỏi tai nạn mà còn cứu Tôn Duẫn Thần một mệnh.

“Duẫn Thần, tỷ phu có một ý tưởng.”

“Ý tưởng gì vậy, tỷ phu?”

“Tỷ phu không nghĩ để Thương Hoa tiếp tục làm nô bộc, hắn cứu đệ lần này còn so những việc làm trước đây càng ý nghĩa hơn, tỷ phu muốn cho hắn một mặt tiền cửa hàng, để hắn tự làm sinh ý nuôi bản thân, nhưng hắn lại nói hắn muốn đọc sách, cầu công danh. Tỷ phu nghĩ điều này cũng không sai, nếu hắn công thành danh toại, sau này đối với chúng ta cũng giúp ích rất nhiều, cho nên tỷ phu muốn giúp hắn được tới trường.”

Triệu Thiên Luân càng nói càng hào hứng, “Tỷ phu cảm thấy được tương lai của hắn nhất định rất sáng lạng, tuy rằng chân hắn bị như vậy, nhưng tỷ phu vẫn cảm thấy hắn là người không tầm thường.”

Tôn Duẩn Thần đương nhiên không hề hai lời liền đồng ý, nếu không có Thương Hoa cứu hẩn lúc nguy cấp, hẩn nhất định sẽ như sống trong địa ngục.

Cứ như vậy, Thương Hoa không cần hầu hạ Tôn Duẩn Thần nữa, nhưng Thương Hoa tự mình tìm một người thông minh lanh lợi đến làm tâm phúc hầu hạ Tôn Duẩn Thần, còn hẩn một lòng chú tâm vào đọc sách, Triệu Thiên Luân bỏ ra số tiền lớn thỉnh một phu tử đến chỉ dạy cho Thương Hoa, chính là muốn cho Thương Hoa đề tên bảng vàng.

Tôn Duẩn Thần cùng Triệu Thiên Luân vẫn ngày ngày ân ân ái ái. Một năm trôi qua, đến tết Thanh Minh, Triệu Thiên Luân mang theo Tôn Duẩn Thần cùng Triệu Lí đi tảo mộ, Tôn Duẩn Thần quỳ gối trước mộ của vong tử, khấn cầu: “Tỷ tỷ, đệ Đệ hiện tại cùng tỷ phụ cùng một chỗ, đệ biết trong lòng tỷ phụ chỉ có hình bóng tỷ, nhưng đệ vẫn mong được ở bên cạnh tỷ phụ, được hầu hạ tỷ phụ, thỉnh tỷ tỷ tha thứ cho đệ vì cùng tỷ phụ cùng một chỗ.”

Tôn Duẩn Thần cảm thấy vừa hổ thẹn vừa khổ sở, còn trên mặt Triệu Thiên Luân rất thoải mái, y vỗ hai tay, nói ra lời nói động lòng người làm cho Tôn Duẩn Thần vô cùng chấn động. “Như Mộng, ta biết nàng không phải là người lòng dạ hẹp hòi, lúc trước Vương tiểu thư xuất hiện, nhất định là nàng muốn nói cho ta biết – người có bộ dạng cùng nàng giống nhau, không nhất định là người hợp với ta, mà người hợp với ta là người một mực ở bên cạnh ta, chờ đợi ta. Hiện tại, ta cùng Duẩn Thần tựa như phu thê sống cùng nhau, đệ ấy đối với Triệu Lí là toàn tâm toàn ý, còn có ai hầu hạ ta cùng Triệu Lí mà có thể cho nàng càng an tâm hơn, nàng nhất định cũng nghĩ như vậy, đúng không?”

Triệu Thiên Luân nhẹ nhàng thoải mái nói xong điều cần nói, làm cho tảng đá đè nặng trên ngực Tôn Duẩn Thần rơi xuống, hẩn khóc nhìn bia mộ vong tử, nói ra lời thề quyết tâm cùng tình yêu của chính mình. “Tỷ tỷ, đệ thật sự yêu Thật sự yêu tỷ phụ, đệ đem huynh ấy trở thành tướng công thân ái nhất mà ăn ở cùng đối đãi, còn với Triệu Lí, đệ cũng đem nó trở thành đứa con thân sinh của mình mà yêu thương cùng chiếu cố. Tỷ tỷ, thỉnh tỷ đáp ứng cho đệ cùng tỷ phụ ở cùng một chỗ.”

Bia mộ không nói gì, nhưng là Triệu Lí lại chạy vội tới, ôm Tôn Duẩn Thần nói: “Cậu, nơi này có hoa, Lí Nhi hái đến tặng cậu.”

Hoa kia là hoa trước mộ Như Mộng cũng có, giống như ngụ ý Như Mộng đem hoa đưa cho hẩn, Tôn Duẩn Thần vui vẻ nhận lấy đóa hoa kia, trên mặt tràn đầy nước mắt hạnh phúc.

Một lát sau, Triệu Thiên Luân mang theo hẩn đến trước mộ tổ tiên của Triệu gia, y muốn Tôn Duẩn Thần quỳ xuống, rồi mới đối với song thân của mình giới thiệu Tôn Duẩn Thần. “Cha nương, con cùng Tôn Duẩn Thần tựa như phu thê sống cùng nhau, lòng con đã phi thường khẳng định cả đời này không thể không có đệ ấy, mà đệ ấy cũng không thể không có con, chúng con tuy rằng là nam tử, nhưng là thiệt tình yêu nhau, thỉnh cha nương phù hộ cho hai người chúng con sống trăm tuổi, có thể ân ân ái ái cả đời.”

Tôn Duẩn Thần cảm động đến cực điểm, hẩn nức nở khóc lên, hẩn biết Triệu Thiên Luân rất có hiếu với song thân của y, y ở trước mộ song thân mà nói như thế cũng liền đại biểu y thật sự đem hẩn trở thành nương tử của chính mình, đem hẩn đến đây giới thiệu cho song thân đã mất của y biết.

“Đừng khóc, đệ phải cao hứng mới đúng chứ.”

“Đệ.... Đệ cao hứng đến chảy nước mắt.”

Hẩn gắt gao ôm lấy Triệu Thiên Luân, Triệu Thiên Luân cũng ôm lại hẩn, Triệu Lí cảm thấy khó hiểu liền chen vào giữa, “Phụ thân ôm cậu, cậu ôm phụ thân, con đây cũng muốn ôm phụ thân cùng cậu.”

Triệu Thiên Luân bồng nó lên, cười nói: “Sau này nếu thời điểm không có người, con có thể kêu cậu là ‘nương’.”

Triệu Lí nhần hai hàng lông mày trên khuôn mặt nhỏ nhỏ lại, Tôn Duẩn Thần xấu hổ đến muốn chui xuống đất, hẩn tức giận đánh nhẹ vào đầu vai của Triệu Thiên Luân, “Huynh nói bậy bạ gì vậy, đứa nhỏ tưởng thật thì sao?”

“Như thế mới tốt chứ sao.”

“Chỉ biết nói năng lung tung.”

Hắn vừa nói xong, Triệu Lí tiếp tục nhăn hai hàng lông mày lại, nó có điểm nghĩ thông suốt, vui vẻ cười nói: “Như vậy Lí Nhi cũng có nương, đúng không phụ thân?”

Triệu Thiên Luân nhìn nó, nói: “Lý Nhi có nương, cảm thấy vui không?”

“Lý Nhi rất vui, thấy người khác có nương, còn Lí Nhi không có nương, Lí Nhi rất buồn, hiện tại Lí Nhi cũng có nương.”

Tôn Duẫn Thần đang muốn mắng Triệu Thiên Luân dạy hư đứa nhỏ, không thể ngờ Lí Nhi vươn tay muốn với tới đầu vai hắn, hắn vươn tay ôm qua, Lí Nhi thân thiết ở trên mặt hắn cọ cọ, nũng nịu kêu lên: “Nương.”

Mặt Tôn Duẫn Thần đỏ bừng, không dám lên tiếng trả lời, Triệu Lí lại kêu lên ngọt ngào: “Nương, sao nương không để ý tới Lí Nhi?”

Triệu Thiên Luân vui vẻ cười lớn, hắn tức giận liếc mắt trừng Triệu Thiên Luân một cái, cuối cùng cũng lên tiếng: “Lí Nhi ngoan.”

Triệu Lí vui vẻ ôm mặt hắn, hôn một cái lên gò má của hắn, “Nương, nương đối với con tốt nhất.”

Tôn Duẫn Thần vừa xấu hổ vừa mừng, tuy rằng giận Triệu Thiên Luân dạy hư đứa nhỏ, nhưng dù sao Lí Nhi là do một tay hắn nuôi lớn, nếu nói nó xem hắn như mẫu thân thì cũng không có sai.

Tựa như lúc trước Vương tiểu thư đến, hắn thống khổ rời đi, cũng là vì làm cho Lí Nhi sớm trở nên thân thiết với Vương tiểu thư, để tránh sau này Vương tiểu thư đối với nó không tốt, trong lòng hắn luôn muốn nó sống được hạnh phúc, bằng không nhìn nó bị Vương tiểu thư đánh chửi như vậy, hắn cũng rất xót xa cùng đau lòng.

“Nương, trên người nương thơm quá, Lí Nhi còn muốn hôn một cái nữa.” Nó ngượng ngùng chu cái miệng đầy nước miếng hướng tới đôi môi Tôn Duẫn Thần, bị Triệu Thiên Luân nhanh tay lẹ mắt lấy tay ngăn chặn lại. “Miệng này không thể hôn.”

Triệu Lí khó hiểu nhíu mày lại, lời phụ thân nói làm nó không thể lý giải, “Vì sao?”

“Bởi vì nó thuộc về phụ thân.”

“Là sao?” Lí Nhi lại nhíu mày.

Tôn Duẫn Thần tức giận đến đập Triệu Thiên Luân một cái, âm thanh phát hoả: “Huynh lại nói hư nói vượn gì vậy?”

Triệu Thiên Luân đối với việc này thực kiên trì, trước kia y xem Tôn Duẫn Thần như tiểu hài tử, cho nên chưa bao giờ chú ý tới diện mạo xinh đẹp của hắn, hiện tại y thương hắn mãnh liệt, cũng phát hiện Tôn Duẫn Thần có bao nhiêu ‘quốc sắc thiên hương’, mà y bỗng nhiên ngộ ra rằng trừ phi là người chết, bằng không bất kỳ ai thấy diện mạo xinh đẹp của hắn đều có phản ứng, y cũng không muốn sau này cùng với đứa con của mình tranh dành Tôn Duẫn Thần.

“Huynh nói không có sai, Lí Nhi chỉ có thể hôn hai má của nương, còn lại tóc, môi, thân thể đều là của phụ thân.”

Tôn Duẫn Thần cả giận, nói: “Huynh còn tiếp tục nói bậy, đệ không thèm để ý huynh.”

Triệu Lí lại nhìn về phía phụ thân của mình, giống như hy vọng Triệu Thiên Luân giải thích thêm, Triệu Thiên Luân ‘khụ’ hai tiếng, nói: “Khi nào Lí Nhi lớn lên sẽ hiểu.”

Dùng lời nói lấp lửng này để trả lời Triệu Lí, tốt nhất không nên nói thêm gì nữa để làm Tôn Duẫn Thần sinh khí, Triệu Thiên Luân càng ngày càng phát giác – Tôn Duẫn Thần tuy rằng rất thương y, nhưng tính tình rất là ngang ngạnh rất khó trấn an, y cũng không muốn chọc giận Tôn Duẫn Thần, để rồi chịu khổ.

Triệu Lí mặc dù vẫn không hiểu, mặt nhăn mày nhíu, nhưng từ trước đến nay nó luôn nghe lời phụ thân, liền ngoan ngoãn nói: “Được, con đây hôn hai má của nương là tốt rồi, còn những cái khác để cho phụ thân.”

Nói xong, nó hôn lên má phải của Tôn Duẫn Thần hai cái, làm cho tâm của Tôn Duẫn Thần càng nổi hỏa, Tôn Duẫn Thần ôm nó bỏ đi trước, hắn đối với Triệu Thiên Luân vẫn còn sinh khí chưa tiêu.

“Lí Nhi, chúng ta đi. Hừ, để phụ thân con đứng một mình ở đây để gió thổi vào làm đầu bình tĩnh lại một chút, mới không nói những lời nói vô nghĩa nữa.”

“Được, nương, chúng ta đi.” Triệu Lí đương nhiên sẽ về phe của Tôn Duẫn Thần, bởi vì thời gian nương chiếu cố nó, cùng nó chơi đùa so với phụ thân còn nhiều hơn, đương nhiên với nó mà nói – nương phải quan trọng hơn.

Triệu Thiên Luân ở đằng sau lẩm bẩm: “Ta không có nói sai, đêm qua rõ ràng ngươi còn khóc cầu ta hôn khắp thân thể ngươi a.”

Tôn Duẫn Thần trầm thanh hỏi, “Huynh đang một mình nói cái gì vậy?”

“Không, không có nói gì.” Triệu Thiên Luân lập tức thức thời cầm miệng, vội vàng bước tới, nói lẩm bẩm, hiện tại Tôn Duẫn Thần đang sinh khí, y có ngốc đâu mà nói ra lời nói tối hôm qua hấn đòi y hôn khắp người hấn, y cũng chưa có muốn chết.

Tưởng tượng lại bộ dáng cùng khuôn mặt xinh đẹp của Tôn Duẫn Thần mang theo nước mắt, khóc lóc cầu xin y hôn lên người hấn, tâm tình của Triệu Thiên Luân khoái trá lên rất nhiều, mà Tôn Duẫn Thần nào biết nụ cười giả hoạt trên mặt y là ý tứ gì.

Gió thổi nhẹ qua những cây cỏ cùng đoá hoa ở mộ địa, cũng thổi tới trên người của ba người bọn họ, những ngày thống khổ đã qua đi, cuối cùng những ngày hạnh phúc đang từ tiến đến.

-Toàn văn hoàn- Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/man-nguyen-tinh-nhan>